

Độc Hiệp Phi Long

Contents

Độc Hiệp Phi Long	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	19
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	42
8. Chương 8	50
9. Chương 9	59
10. Chương 10	64
11. Chương 11	72
12. Chương 12	80
13. Chương 13	92
14. Chương 14	100
15. Chương 15	105
16. Chương 16	112

Độc Hiệp Phi Long

Giới thiệu

Gã hành khất trúng nhầm một chương nặng ngàn cân ré lên một tiếng, bay vút ra ngoài tử điểm. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-hiep-phi-long>

1. Chương 1

Gã hành khất trúng nhầm một chương nặng ngàn cân ré lên một tiếng, bay vút ra ngoài tử điểm.

Thực khách kinh hãi la chấn động rồi im đi. Ai nấy đều dinh ninh gã phải tan xác vì chưởng lực đó.

Bên chiếc bàn cách cửa sổ nửa trượng. Thiếu nữ áo xanh vừa thu hồi ngọc chưởng vừa cười khanh khách:

- Ha! Đã là kẻ ăn mày còn lại dám Vô lễ. Để bản cô nương dạy cho người một bài học về giang hồ.

Lời nàng vừa dứt chớp cái gã ăn mày đã từ ngoài cửa sổ vọt bắn vào trong tử lâu, ung dung tới bàn gã thư sinh áo trắng ngồi xuống ghế.

Gã hành khất cười hì hì:

- Đại ca uống đi chứ!

Gã bưng vò rượu kê lên mồm uống ừng ực, không thèm nhìn ả thiếu nữ áo xanh như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

cô gái tức nhưng trước lối khinh công kỳ ảo của gã hành khất, nàng biết đã gặp phải tay quái kiệt trong võ lâm. Nên đổi thái độ, vòng tay, giọng oanh vàng cất lên:

- Kiều Ly Cơ này thất lễ, mong nhị vị thứ lỗi cho.

Bằng một thủ pháp kỳ dị, tà áo xanh của nàng khê phất, một luồng tiềm lực đưa tới nâng bình rượu bay về phía hai chàng, nàng tiếp:

- Một chút lễ vật, mong các vị tiếp nhận .

Thư sinh áo trắng vẫn tỏ vẻ thờ ơ trong khi gã hành khất đưa tay đón bình rượu :

- Ha, ha. . . Nam nhi thấy rượu là uống, rượu là độc, rượu có độc sẽ hết độc, chỉ có bụng con người độc mới Vô phương chữa độc.

Dứt lời, gã hành khất kê bình rượu vào môi giữa cổ uống một hơi dài. Bạch bào thư sinh cũng rới rượu vào chung, sau khi uống cạn :

- CỐ nhiều cách để chết, nhưng chết vì ngu thì thật là đáng tiếc .

Chàng vừa dứt lời, gã hành khất ôm bụng lão đảo, mặt nhăn nhó, ngồi xuống chỉ tay về phía cô gái áo xanh:

- Nàng! Nàng! Ta chỉ đùa giỡn sao người nữ hạ độc . . .

Bạch bào thư sinh liếc nhìn gã hành khất chàng chẳng nói gì, chiếc chung đang cầm trên tay đột ngột bay vút qua ngang tai cô gái áo xanh, xuyên qua tấm bình phong. Một tiếng kêu “ối” vang lên. Thư sinh nói:

- Mạng đổi mạng, người đem thuốc giải độc, ta khai huyết đạo cho người.

CÔ gái kinh ngạc quay lại, thấy một thân hình đổ chồng lên chiếc bình phong, nàng sửng sốt:

- Người là ai?

Kẻ bị bạch bào thư sinh quăng chung rượu điểm huyết là một người ăn mặc kỳ dị, tóc dài ngang vai, nét mặt cổ quái, gã nằm im không nhúc nhích, miệng lắp bắp:

- Ta không có ý hại hấn, bình rượu do chính nàng . . .

- Đừng ngậm máu phun người, người là ai?

Bạch bào thư sinh thét:

- Thủ pháp điểm huyết của ta độc môn thiên hạ, nếu người không đưa thuốc giải độc, gân cốt trong cơ thể người sẽ đứt thành từng đoạn mà chết một cách rất thảm khốc Đại hán nằm dưới đất rên rĩ:

- CÔ nương, thuốc giải trong mình tại hạ, nàng mau lấy bình màu đỏ, chỉ một viên huyết đan là đủ giải độc rồi.

CÔ gái trợn mắt:

- Tên hôi thối, người dám xúc phạm đến bản cô nương ư? Không sợ ta cắt lưỡi sao?

Đại hán vẫn nhe răng khó coi.

Bạch bào thư sinh tới gần gã đại hán thò tay vào trong người hắn tìm chiếc bình màu đỏ, chàng lấy một viên thuốc đỏ bằng hạt đậu thình lình đưa tay bóp miệng gã đại hán nhét viên thuốc vào rồi ngồi chờ. Thủy chung từ lúc đến cho đến lúc nhét thuốc vào miệng đại hán chàng thư sinh không hề nhìn cô gái. Đại hán nhăn nhó:

- Thiếu hiệp đừng có nghi ngờ, đó chính là thuốc giải. Ta không cố ý hại vị nhân huynh kia, thực ra ta chỉ muốn khống chế cô gái áo xanh kia thôi .

Bạch bào thư sinh gạt đầu, chàng cầm bình thuốc lại vừa định nhét viên thuốc vào miệng gã hành khất thì từ miệng gã một vòi nước phun ra nhắm thẳng vào chân cô gái, nàng hoảng hốt nhảy thối lùi lại, nhảy tới đầu vòi nước phun ra tới đó. Thình lình gã hành khất phóng mình đứng lên cười hi hi:

- Cám ơn lòng tốt của huynh đài nhưng sự thật là cái thứ mê được trong hũ rượu chỉ có thể gạt được cái cô gái đồng đánh, làm sao có thể đánh đổ được Lý Thiếu Hoa này.

Phải không ông bạn tóc dài?

- Đã biết vậy sao còn chưa giải huyết cho ta?

Đại hán nằm dưới đất la bai bai.

Kiều Ly Cơ khoe mắt lạnh lùng, nàng lại bên gã đại hán .

- Thì ra người mạnh tâm hại ta, được ta cho người ném mùi đau khổ.

Ly Cơ xòe tay năm ngón thon dài phát ra năm đạo chỉ phong xé gió phóng tới. Bạch bào thư sinh vội đảo người như ma ảnh, ta chưởng nắm đải hán, cả hai vọt ra ngoài giọng chàng vọng lại :

- Người này do tại hạ khống chế, xin cáo lỗi .

Tuy phải mang theo một người nhưng khinh công của bạch bào thư sinh áo trắng vẫn đi như sao băng. Kiêu Ly Cơ phóng người ra khỏi tử lâu, đuổi sát phía sau bạch bào thư sinh áo trắng, miệng gọi :

- Dừng lại, buông hắn ra!

Chạy đến một bờ vực, bạch bào thư sinh đứng lại, chàng vỗ vãi đại hán, hắn vươn vãi nhìn chàng chẳng nói chẳng rằng phóng người xuống vực. Vừa khi ấy Kiêu Ly Cơ chạy tới, nàng hậm hực:

- Người thật nhiều sự!

Thư sinh khề hừ một tiếng, chàng quay gót như không hề biết Kiêu Ly Cơ là ai, vừa khi ấy Lý Thiếu Hoa chạy tới gọi :

- Kiêu cô nương, nhân huynh áo trắng, chờ mỗ với.

Đang bức bối vì thái độ của bạch bào thư sinh, Ly Cơ trừng mắt:

- Gã ăn mày, người leo đèo theo ta làm gì?

- Theo cô nương? Để tại hạ tự hỏi mình xem có phải đúng vậy không? ô! Chàng bạch bào thư sinh áo trắng đi mất rồi !

Giật mình Ly Cơ quay lại nhìn, cái bóng trắng đã ở tót trên đỉnh núi. Nàng nhìn Thiếu Hoa lạnh lùng hỏi:

- Sự thật thì người là ai? Đệ tử Cái bang hay là lãng tử?

Lý Thiếu Hoa nhe răng cười :

- Kiêu cô nương đáng lẽ phải cảm ơn ta.

- Cảm ơn người?

- Phải, nếu không có ta thì ai uống dùm nàng bình rượu có thuốc mê, liệu giờ này tên ấy có đối xử với nàng như ta hay không?

Lý Cơ nhíu mày gật đầu :

- Người nói đúng, hình như người biết trong bình rượu có thuốc mà? Tại sao người lại uống?
- Ta uống vì thích đùa. Ta đã làm cho hai kẻ tin là thật. CỐ nương là một.
- Thôi được, vì bình rượu ta bỏ ưu a kể từ nay người đừng theo ta nữa.
- CỐ một cách này không thấy ta đi theo.
- Cách gì?
- Nàng đừng nhìn lại phía sau .

Kiều Ly Cơ cười lạnh:

- Ta báo cho người một tin đáng nhớ, sau lưng ta là tai họa.
- Còn ta thì ngược lại, trước mặt ta là. . . là. . .

Lý Thiều Hoa đột nhiên ngừng nói phóng người vọt về phía trước như gió cuồng không kịp từ giả Ly Cơ. Nàng nhìn theo không hiểu chàng hành khất nhìn thấy gì quan trọng đến nỗi bỏ đi đột ngột sau bao đoạn đường đi theo nàng như một cái bóng. Nàng tự hỏi:

”Gã họ Lý này là ai? Sao ta chưa nghe trong giang hồ nhắc đến cái tên Lý Thiều Hoa.

Điều này thật là bất thường vì chỉ riêng bản lãnh của chàng ta cũng đủ đương danh trên giang hồ. Lại còn bạch bào thư sinh, con người kỳ bí đó như một thiết tâm nhân.

Chẳng một chút rung động trước một trang tuyệt sắc như nàng. Thậm chí võ công kỳ ảo của chàng Ly Cơ cũng không thể nào truy ra nguồn gốc. Kiều Ly Cơ cảm thấy nếu không trả lời được câu hỏi đó những điều cơ mật của mình sẽ bị đe dọa. Nàng tự nhủ :

“Việc này phải hỏi ý kiến nhị ca mới được.” Kiều Ly Cơ chuyển hướng phi thân về phía ngọn núi đá vươn lên giữa những dãy núi trùng điệp của vùng biên giới phía Nam Trung Nguyên, thân pháp của Ly Cơ như một vùng mây bốc cao lên đỉnh núi . Nàng dừng trên một ghềnh đá lên tiếng:

- xuyên vân nhất ải .

Lập tức có tiếng chuyển động rầm rầm, một người từ bên kia vách đá bước ra vòng tay:

- Tiểu thư hồi báo!
- Tần Minh, nhị ca ta còn trên núi không?
- Thưa tiểu thư nhị công tử đã cùng đại công tử xuất bảo.
- CỐ chuyện chi vậy?

Tần Minh đáp ứng. Ly Cơ chợt nhớ hẳn chỉ là thuộc hạ trấn giữ cửa đầu tiên lên Mã Sơn, nàng thông dong vượt qua hai ải nữa đi thẳng đến Mã Bảo lên tiếng:

- Ly Cơ vấn an phụ thân.

Một giọng nói trầm trầm cất lên từ vách núi:

- Con mau vào Mã Cung gặp cha.

Ly Cơ đi vòng hòn giả sơn đến một cửa đá, nàng đẩy con ngựa bằng đá đứng chồm ở mé tả, con ngựa thụt lùi lại, Ly Cơ đẩy con ngựa sang bên trái, cửa đá chuyển động theo bày ra một lối vào. Ly Cơ bước vào cửa đá tự động đóng lại, trước mặt nàng những bậc thềm bằng đá trắng vươn lên cao, tận cuối là một chiếc “ngai” cũng bằng đá màu đỏ. Trên ngai một người cao lớn uy dũng, ông ta chống tay lên thành ngai, bàn tay nâng vầng trán. Ly Cơ tiến đến gần người đó lên tiếng:

- Thưa phụ thân, người đang có chuyện nan giải?

ánh mặt của người đàn ông nhìn Ly Cơ như ánh kiếm:

- Ta vừa nhận được mật báo của triều đình vừa gửi cho một đại cao thủ cầm vương kiếm đi truy lùng họ Kiều chúng ta. Tên hôn quân muốn diệt hết mầm mống đe dọa ngai vàng của hần.

Ly Cơ ngạc nhiên, nàng chợt nhớ đến thư sinh áo trắng và gã ăn mày Lý Thiếu Hoa, vội hỏi:

- Thưa phụ thân, nguồn tin ấy có chính xác hay không?

- Con có thể nghi ngờ được cả Khổ đại phu ư?

Kiều Ly Cơ đắn đo:

- Con trở về Mã Sơn định hỏi về hai nhân vật con vừa gặp sáng nay ở tửu lầu nơi biên giới.

Kiều Sơn chủ ngạc nhiên:

- Con đã gặp ai?

Một gã ăn mày còn rất trẻ tên là Lý Thiếu Hoa hần ăn mặc rách rưới, nhưng rất anh tuấn VÕ công theo con nghĩ còn cao cường hơn cả đại ca Tôn Cường một bậc.

- Sao võ công của hần còn hơn đại ca của con à? Hần đến vùng biên giới làm gì?

- con không rõ nhưng hần cứ bám theo con, cuối cùng con phải dùng hạ sách đuổi hần đi.

Kiều Sơn chủ bật cười:

- Là trai tráng không chú ý đến con mới là chuyện lạ. Suốt vùng biên giới này ai ai không biết đến Ngọc Nữ Kiếm Kiều Ly Cơ?

Ly Cơ không cười theo cha, nàng nghiêm nghị nói :

- Thưa phụ thân, quả thực có một người chẳng thèm để ý đến con, người này võ công cao đến đâu con thật không biết nhưng chắc chắn hơn cả con và gã ăn mày họ Lý.

Kiều Sơn chủ nhíu mày:

- Hần là ai? Con gặp hần trong hoàn cảnh nào?

Ly Cơ thuật lại những việc xảy ra ở tửu lầu . Kiều Sơn chủ bị kích động. ông ta đứng lên nhìn đăm đăm đứa con gái:

- Con có nhìn thấy vũ khí của bạch bào thư sinh không?

Ly Cơ nghĩ ngợi một lát rồi đáp:

- Con nhớ rồi, chàng có đeo một thanh gươm sau lưng nhưng thanh gươm này quấn lại bằng vải lụa trắng nên con không nhận ra đó là thanh bảo kiếm gì .

Gương mặt Kiều Sơn chủ trầm trọng:

- Hần đi về hướng nào?

Bạch bào thư sinh vượt lên đỉnh núi đi về phía bên kia biên giới. Nhưng chẳng lẽ cha nghi chàng là mật sứ của triều đình?

Kiều Sơn chủ gật đầu:

- Có thể lắm, hành vi kỳ bí, võ công cao tuyệt, báu kiếm lại giấu sau lớp lụa ta chỉ thắc mắc tại sao hần lại vượt qua biên giới?

- Khổ thúc thúc không báo tin người cầm vương kiếm cho phụ thân ư?

- Hần là mật sứ của hôn quân làm sao để tông tích tiết lộ được. Việc này ta giao cho con điều tra.

- Ý phụ thân thế nào?

- Con hãy lên đường tìm bạch bào thư sinh, tìm cách kết thân với hắn nếu hắn không phải là mật sứ của triều đình, hắn là nhân tài thì sau sau rất có ích cho thanh thế Mã sơn của ta. Trong trường hợp hắn chính là mật sứ của hôn quân, con hãy siêu độ cho hắn.

- Còn Lý Thiếu Hoa?

- Gã ăn mày đã có nhị ca của con sẵn sóc.

- Con chỉ sợ nhị ca không khống chế nổi hắn. Hơn nữa giữa Lý Thiếu Hoa và bạch bào thư sinh chưa biết ai mới là mật sứ của triều đình . . .

- con đừng lo, nhị ca của con ngoài võ công cao cường lại còn có bản lĩnh nữa. Mã Sơn này không sợ quan binh chính là nhờ vào nhị ca của con.

- Đại ca và nhị ca. . .

Kiều sơn chủ xua tay:

- CỐ một đoàn triều cống vừa vượt qua biên giới, đại ca và nhị ca theo lệnh ta đã đi thu nhận cống vật, vàng bạc châu báu nhất định không để lọt vào tay hôn quân.

- Thưa phụ thân bao giờ thì con lên đường?

- Con phải khởi hành ngay trước khi hắn biến khỏi vùng núi non này, chỉ khi nào gặp hoặc giết được hắn con mới được trở về núi.

Kiều Ly Cơ cúi đầu:

- Xin bái biệt phụ thân, con lên đường.

Kiều Ly Cơ trở gót, mới bước xuống được mấy bậc thềm, Kiêu sơn chủ gọi giật:

- Ly Cơ ta cho con cặp Hỏa Điêu, trong trường hợp khẩn cấp con hãy báo tin về.

Hoả Điêu là cặp chim cực quý của Kiêu sơn chủ, nó lợi hại không thua một cao thủ nào. Lần này để Ly Cơ đem theo cặp chim quý là sơn chủ đánh giá bạch bào thư sinh rất cao. Ly Cơ nhận đôi chim vừa ra khỏi Mã bảo cặp Hỏa Điêu như hai quả cầu lửa bay vút vào không trung. Ly Cơ tung mình đuổi theo, màu áo xanh của nàng bay lượn trên ngọn cây chỉ thoáng đã mất dạng.

2. Chương 2

Đám quan binh sau khi vượt qua biên giới, viên chỉ huy ra hiệu ngừng lại. Triệu Xuân ngạc nhiên:

- Hoàng tướng quân, sao lại ngừng ở đây?

Viên tướng họ Hoàng nhìn sang bên kia biên giới, núi rừng trùng điệp, âm u ông ta lo lắng:

- Đáng lẽ quan binh Tổng triều phải đến đây đón tại sao cờ xí vẫn vắng lặng?

Triệu xuân khoát tay:

- Tướng quân cứ cho quân hộ tống vượt qua biên giới, những cống vật phải được bảo vệ an toàn, giữa biên thùi giặc cướp như châu chấu, ngại chưa được phép rút quân.

Viên tướng họ Hoàng lắc đầu :

- Tự ý đem quân xâm nhập đất Tống là gây chiến. Phải hạ trại ở đây chờ đợi .

Quân lệnh được truyền ra đoàn người ngựa làm thành một vòng tròn những xe chở báu vật được đặt ở giữa quân binh bảo vệ rất là nghiêm ngặt. Triệu Xuân ngồi trên một tảng đá ngoắc một tên lính đến ra lệnh:

- Nóng nực quá, hãy quạt cho ta.

- Thưa đại nhân lấy quạt ở đâu bây giờ?

- Cái gì trên đầu nhà người đó?

Tên lính vội lột nón xuống, quăng giáo quật thành phạch, quật tháo mồ hôi vẫn chưa làm cho Triệu Xuân thấy dễ chịu. Vị đại thần mặt đỏ gay nạt:

- Người đứng là một tên ăn hại.

Dứt lời, Triệu đại nhân co chân đạp tên lính ngã lộn một vòng. Ngay lúc đó một luồng quái phong thốc tới quay cuồng chung quanh Triệu Xuân, lá cây bị luồng quái phong hốt lên khỏi mặt đất mịt mù, khi gió yên, cây lẳng Hoàng tướng công thấy Triệu đại nhân quần áo xộc xệch cần đai tuột rơi xuống đất, mặt mũi xanh lè. Hoàng tướng quân lên tiếng:

- Triệu đại nhân, chuyện gì vậy?

Triệu quân run rẩy:

- Quỉ! Ta vừa nhìn thấy quỉ!

Hoàng tướng quân đặt tay lên chuôi kiếm, đảo mắt nhìn quanh. Bốn bề vắng lặng nào có hình ma bóng quỉ gì đâu? Viên tướng nhếch môi:

- Chúng ta đang ở biên giới, đại nhân sẽ còn chứng kiến nhiều điều kì lạ hơn thế. Xin chớ hoảng sợ, Tổng binh đến đón ngài sẽ được hộ tống an toàn đến kinh thành.

Đúng lúc ấy có tiếng vó ngựa nổi lên. Hoàng tướng quân nhìn qua biên giới thấy lẫn khuất trong cây rừng bóng cờ xí kỵ binh kéo tới. Ông thở phào:

- Đại nhân quân Tổng đến rồi, chúc ngài hoàn thành sứ mạng.

Cuộc bàn giao tiến hành nhanh gọn, Chỉ huy quân Tổng là một vị tướng râu xồm tay cầm thanh long đao lưng còn đeo gươm báu. Hoàng tướng quân vòng tay:

- Triệu đại nhân, nhiệm vụ của ta đến đây là hết.

Triệu Xuân thần thờ nhìn đoàn quân trở ngược về cố quốc. Viên tướng nhà Tổng lên tiếng:

- Triệu sứ thần, mời ngài lên ngựa.

Quân Tổng hộ vệ đoàn người đi sứ cùng những xe báu vật vượt qua bên kia biên giới, tiến sâu vào vùng núi hiểm trở rừng rậm, càng vào sâu trong đất Tổng càng khó đi, những dãy núi tưởng chừng như bất tận, mỗi lúc một cao hơn. Đi suốt một ngày vẫn chỉ quanh quẩn những rừng với núi.

Triệu Xuân mệt mỏi nói:

- Lữ tướng quân, đường về kinh thành còn bao xa?

Lữ Hoàng gãi râu bằng móng đao:

- Nhanh cũng phải năm ngày đường, ngài đã mệt thì chúng ta hạ trại ở đây.

Đêm trong rừng Triệu đại nhân ngủ trong một chiếc liều vải, có lính hầu khiến cho ông ta an tâm. Đang nằm chợt một tiếng rú khủng khiếp vang lên. Triệu Xuân giật mình đứng bật dậy với tay chụp lấy thanh gươm hỏi một tên lính Tổng:

- Các người có nghe gì không?

Tên lính mỉm cười gật đầu:

- Đó là tiếng thét của một người chết bất đắc kỳ tử. Triệu Xuân nắm chặt gươm, giọng run run:

- Ta nghe như tiếng của bọn lính đi theo ta.

- Đại nhân nói đúng. Họ không biết ở vùng này có một giống dơi khổng lồ đêm đêm bay tìm hút máu những sinh vật nào chúng gặp, chính vì vậy ở trong lều của đại nhân có đốt một đồng lửa.

Nghe tên quân nói, Triệu đại nhân vã mồ hôi thầm nghĩ:

“May mà mình chưa bước ra khỏi lều nếu không đã biến thành cái xác khô bị hút hết máu rồi.” ông ta nói:

- Người hãy gọi Lâm phó tướng của ta đến đây.

Tên quân lặc đầu nói:

- Ngài cho là lũ dơi không thích hút máu kẻ hèn này ư? Lữ tướng quân ra lệnh chúng tôi bảo vệ đại nhân, có việc gì xin ngài hãy đợi đến sáng mai.

Giữa lúc ấy thì một tiếng soạt nổi lên, lều vải bị rách toạc một đường dài. Triệu đại nhân và tên quân ngược lên nhìn, một người toàn thân đầm máu lảo đảo bước vào.

Triệu đại nhân kinh hoảng thốt:

- Lâm phó tướng, ông làm sao thế?

Phó tướng nhìn Triệu Xuân với ánh mắt thất thần, chưa kịp nói gì thì tên quân Tổng lệ như chớp phóng một kiếm đâm ngay cổ Lâm phó tướng, phó tướng ngã bật ra sau thân mình nảy lên vài cái rồi nằm im. Triệu đại nhân nổi giận quát:

- Người dám sát hại tướng của ta?

Tên quân quay lại, hần nhìn Triệu đại nhân với ánh mắt như sao băng:

- Ngài chưa biết, tất cả những kẻ bị dơi hút máu đều trở nên loạn tâm sẽ rất nguy hiểm, nếu vừa rồi thuộc hạ không nhanh tay có thể đại nhân đã bị hại rồi .

Triệu Xuân bán tín bán nghi, nhìn thi hài của Lâm phó tướng rồi nói:

- Người mau đem xác chết ra ngoài đi.

Tên Tổng binh vẫn đứng im giả điếc, ngay lúc ấy một tiếng rú rợn người lại nổi lên.

Triệu đại nhân tay nắm chặt đuôi kiếm nhưng rung lên chẳng có chút sinh lực. Ông nghiêng rằng nhìn tên Tổng binh, trong ánh lửa chập chờn, đôi môi hần chợt dần ra để lộ hàm răng trắng toát, từ đó phát ra tiếng nói :

- Không cần phải mang xác chết đi đâu cả, một xác chết thì không còn biết sợ nữa.

Triệu Xuân muốn ngã khụy xuống, lắp bắp nói:

- Người? Lữ tướng quân! . . .

Tên quân Tổng cất tiếng cười :

- Lữ tướng quân đã hộ tống mấy xe vàng bạc châu báu lên núi rồi, ở đây chỉ còn có tiểu nhân và Triệu sứ giả mà thôi !

Triệu Xuân chìa mũi gươm về phía tên Tổng binh:

- Quân đâu, bắt lấy hần cho ta!

- Khà! Khà! Khà! Lữ binh lính của đại nhân đã bị lũ dơi hút máu chết cả rồi. Bây giờ đến lượt đại nhân.

Dứt lời tên Tổng binh quăng nón, một mớ tóc xòa xuống che ngang mặt hần, đôi bàn tay đầy những vuốt sắc vươn về phía Triệu đại nhân, ông khoa kiếm chém tới. Nhát kiếm của một sứ thần thì có khác gì nét chấm, nét phẩy của cây bút lông. Tên Tổng binh gạt nhẹ tay thanh gươm đã rơi khỏi tay Triệu đại nhân, ông ta bước thụt lùi, lưng vừa chạm vào vải lều cũng là lúc hai bàn tay đầy móng vuốt nắm chặt cổ đại nhân. Miệng của tên Tổng binh há ra, Triệu đại nhân rú lên một tiếng . . .

Rừng lại chìm vào sự im lặng kì bí có tự nghìn đời .

Bình minh vừa ló dạng, trên đỉnh núi hai bóng người phi thân vun vút lao xuống.

Khinh công Vô cùng lợi hại, núi đá lởm chởm hiểm trở nhưng họ bay nhảy chẳng chút khó khăn Đang quăng mình chợt người áo đen ngừng bộ trên một khu đất bằng phẳng, người này thân hình cao lớn, vai gấu, tay vươn, hần đảo mắt nhìn quanh rồi lên tiếng:

Nhị đệ, hình như chúng ta đã đến rồi.

Người được gọi là nhị đệ mặc áo vàng, gương mặt thanh tú vội đáp xuống:

- Đại ca phát giác ra dấu vết đoàn triều cống?

Đại hán áo đen gật đầu:

- CỐ vết bánh xe lăn khá rõ ràng chứng tỏ trọng tải rất nặng, chúng ta hãy đi theo vết bánh xe.

Thư sinh áo vàng vội cuối người xuống quan sát rồi ngẩng lên nhìn trời:

- Chúng ta đến quá muộn!

- Sao nhị đệ biết?

- Dấu bánh xe ướt đầm sương chứng tỏ xe đã đi được ít nhất cũng vài ba trống canh.

Bây giờ chỉ còn cách đi xuôi để tìm xe báu vật hoặc đi ngược để tìm đoàn triều cống.

- Chúng ta chỉ cần xe báu vật, hãy đi xuôi.

Thư sinh áo vàng do dự:

- Tiểu đệ nghĩ nếu có tìm được cũng chỉ còn là xe không, vàng bạc châu báu và bọn đánh cướp chẳng chờ đến sáng mới tẩu thoát. Theo đệ hãy đi ngược tìm đến nơi đoàn triều cống bị đánh cướp, nếu may mắn tìm được một tên còn sống chúng ta sẽ biết được bọn đánh cướp là ai và việc đoạt lại sổ cống vật sẽ trở nên dễ dàng.

Đại hán áo đen gật đầu, cả hai lần theo vết bánh xe xuyên qua cây rừng đi tới. Mặt trời vượt lên khỏi núi nắng chói chang rơi xuống từng góc ngách rừng sâu. Thư sinh áo vàng chợt chỉ tay:

Đại ca nhìn kìa, có một chiếc lều vải.

Đại hán áo đen cũng vừa nhìn thấy, cả hai thận trọng bước tới, họ phát giác những xác chết rải rác khắp nơi. Thư sinh áo vàng thất vọng:

- Căn cứ vào hiện trường chắc không một ai sống sót.

Đại hán áo đen im lặng, khi cả hai đến sát bên lều vải họ cùng vận công rút binh khí đồng loạt xông vào. Cả hai sững sờ thấy trong lều có hai xác chết cạnh đồng lửa đã tàn.

Đại hán áo đen nói:

- Theo cách ăn mặc thì họ đúng là người của đoàn triều cống.

Thư sinh áo vàng đứng im quan sát hai xác chết rồi nói:

- Những người này bị giết bởi một thủ pháp rất kỳ lạ, đại ca lật xác chết bên ngoài xem coi họ chết như thế nào?

Đại hán áo đen bước ra. Còn lại một mình thư sinh áo vàng quan sát vết thương của hai xác chết mặc triều phục. Những vết đâm sâu đọng máu đen như bị móng vuốt sắc bén bấu vào trong khi gương mặt nạn nhân trắng xanh như hết máu. Vết thương kỳ quái chẳng ra thứ binh khí nào khiến cho thư sinh áo vàng nhủu mày. Một lát sau, đại hán áo đen bước vào:

- CÓ khoảng hai mươi xác chết, phân nửa bị chém, phân nửa chết trong thế rất kỳ lạ, cộ bị đâm thủng mấy lỗ. Nhị đệ nghĩ thử xem ai hạ độc thủ theo cách này?

- Thủ pháp này giống như Bạch Cốt Tráo nhưng Bạch Cốt Tráo để lại trên đỉnh đầu còn những lỗ thủng này lại ở trên cổ, võ lâm Trung Nguyên không có môn phái nào hạ độc thủ như thế này cả, nhất thời tiểu đệ nghĩ chưa ra.

- Nhị đệ tính sao?

- Nhiệm vụ chưa hoàn thành chẳng thể quay trở về bảo, tiểu đệ định du hành một chuyến dọc theo biên giới nơi tụ tập của phần nhiều dân lương sơn thảo khấu may ra tìm được chút manh mối nào chăng?

Đại hán áo đen chợt suy nghĩ rồi nói :

- Nhị đệ cứ thực hiện ý mình, ta về trình với sơn chủ rồi sẽ đi tìm nhị đệ sau .

Chờ cho đại hán áo đen đi khuất thư sinh áo vàng lần theo vết bánh xe đi sâu vào trong rừng, rải rác trên lối đi có vết máu, thư sinh áo vàng tự nhủ: "Chẳng lẽ lại có toàn Cướp thứ hai đoạt mất xe cồng vật? Sự nghi ngờ khiến cho thư sinh áo vàng thận trọng, chàng vận công sẵn sàng đối phó với mọi bất trắc. Bất chợt một bóng người lao vút về phía thư sinh chàng vội tung người lộn xuống khi chân đặt xuống đất là kiếm đã trong tay nhưng bóng người chỉ là một xác chết bị treo cây, có lẽ chàng thư sinh đã làm cho mỗi cột bên dưới bị tuột nên xác chết tự động lao xuống. Trên đường đi thư sinh áo vàng còn tìm được mấy xác chết nữa, cuối cùng chàng thấy mấy chiếc xe bị lật đổ, chung quanh không một bóng người. Thư sinh đảo mắt xung quanh chỉ có sự im lìm, vắng lặng. Chàng đến bên một chiếc xe thật trọng đưa chân định đạp chợt một giọng cất lên:

- Ngừng lại!

Thư sinh áo vàng đình thủ, đôi mắt kiếm liếc nhìn khắp nơi, chàng rùng mình thấy những mũi lao chĩa về phía mình, chỉ cần đạp xe chỗ cồng vật là nút chặn các mũi lao được rút, các lao sẽ phóng thẳng vào mình. Thư sinh áo vàng lên tiếng:

- Cám ơn cứu mạng. Xin mời ân nhân cho kẻ hèn này chiêm ngưỡng. Một giọng cười nổi lên:

- Các hạ vừa được cứu mạng lại còn đòi biết mặt ân nhân, như thế có công bằng hay không?

Hiểu ý kẻ phát ra tiếng nói, thư sinh áo vàng vòng tay:

- Tại hạ ngoại hiệu Hồ Điệp Lang Quân xin ra mắt ân nhân.

Giọng nói lại bốn cột cất lên:

- á chà, Hồ Điệp lang Quân! Cái mỹ danh này giới quần thoa tuyệt đối phải cẩn trọng.

Chỉ nghe tiếng chẳng thấy người, nghe giọng bốn cột Hồ Điệp Lang Quân tỏ vẻ khó chịu. Chàng lên tiếng:

- ân nhân không chịu xuất hiện nhưng chắc hẳn người đã chứng kiến những gì xảy ra nơi đây?

- CÓ thể biết mà cũng có thể không biết. Điều này tùy thuộc vào Hồ Điệp lang Quân thuộc giới nào trong võ lâm.

- Tại hạ thuộc giới săn lùng thảo khấu.

Những tiếng soạt soạt nổi lên, một bóng người loang loáng phóng tới. ĐÓ là một chàng trai ăn mặc rách rưới nhưng dáng người hùng vĩ, chàng ta đứng chống nạnh nhe răng cười :

- Thế nào? “ân nhân” làm các hạ thất vọng phải không?

Hồ Điệp Lang Quân nhìn người mới xuất hiện, chỉ qua khinh công cũng đủ biết người này võ công kỳ tuyệt, và cơ trí, chàng vòng tay:

- Tại hạ đang trên đường truy lùng bọn đoạt xe cồng vật, được sự giúp đỡ của ân nhân quả thật là may mắn. Kẻ rách rưới vừa xuất hiện chính là Lý Thiếu Hoa, nghe Hồ Điệp Lang Quân nói chàng ngạc nhiên:

- Xe cồng vật? Sao công tử lại biết?

Hơi bối rối, Hồ Điệp Lang Quân thoái thác:

- Tại hạ nhìn vào chiếc xe, nếu không phải quan binh không ai dùng loại xe này . . .

Câu giải thích không làm cho Thiếu Hoa thỏa mãn nhưng tạm thời chưa tiện truy cứu, Thiếu Hoa giấu sự hoài nghi, liền gật đầu :

- Rất tiếc khi ta đến mọi chuyện ở đây đã được giải quyết, thấy có một chiếc bẫy nên ta ẩn thân một nơi để chờ những gì sắp xảy ra không ngờ công tử lại bước vào vòng sát hại. Chúng ta hãy hủy bỏ trò chơi nguy hiểm này, công tử mau lui ra.

Hồ Điệp Lang Quân vừa búng người nhảy ngược ra ngoài những tiếng vun vút nổi lên sau lưng, chàng ngoảnh mặt nhìn lại thấy những mũi lao cắm phập vào thân cây, thân lao còn đung đưa hăm dọa. Lý Thiếu Hoa bước lại xe cồng vật quan sát rồi nói:

- Bọn này hành động thật cẩn trọng, các dấu vết hoàn toàn bị xóa kể từ chỗ này.

Lời chàng vừa dứt bỗng những tiếng gió rít lên, từ trên những tàng cây nhiều bóng người hầy xuống, tất cả đều ăn mặc kỳ dị, áo màu sắc sỡ, phía dưới chỉ đóng một cái khố dệt đủ màu, tay trái cầm một tấm khiên mây, tay phải cầm một món binh khí không ra đao cũng chẳng giống kiếm, cả toàn tóc phủ ngang vai, cổ đeo vòng, cao lớn rắn chắc như những lực sĩ. Cả bọn đứng vòng tròn bao vây Lý Thiếu Hoa và Hồ Điệp Lang Quân. Đối với đám người này Hồ Điệp Lang Quân thấy giống các dị tộc đã từng nhiều lần quấy phá biên giới Trung Nguyên. Lý Thiếu Hoa hoàn toàn không đoán được toán người này xuất xứ từ đâu. TÓ ra từng trải, Hồ Điệp Lang Quân cất tiếng:

- Các người thuộc bộ tộc nào, tại sao lại bao vây chúng ta?

Bọn người ôm khiên không trả lời, họ xiết vòng vây, các khiên mây kết lại, vũ khí đưa lên cao múa loang loáng như chong chóng. Nhưng chúng dừng lại ở đó hình như còn chờ hiệu lệnh mới phát động cuộc tấn công. Thiếu Hoa lùi lại sát bên Hồ Điệp Lang Quân, chàng nhe răng cười:

- Phen này chúng ta chắc tháo mồ hôi. Chỉ tiếc là Lý mỗ chưa kịp điểm tâm.

Hồ Điệp Lang Quân hơi lạ trước thái độ và vẻ thản nhiên của Thiếu Hoa, chàng nhắc nhở:

- Vòng vây này chẳng khác nào thiên la địa võng, các hạ thản nhiên chắc có cách phá?

Thiếu Hoa nhìn những binh khí kỳ quái bay loang loáng trên đầu, chúng đan vào nhau nhưng chẳng va chạm, đúng là thiên la địa võng như Hồ Điệp Lang Quân nói.

Chàng nói một câu khiến Hồ Điệp Lang Quân sững sốt:

- Phá trận thì Lý mỗ chưa nghĩ ra cách nhưng làm cho những chiếc khố trên người chúng tuột xuống thì ta có thể làm được.

Để chứng minh, Lý Thiếu Hoa lấy ra từ trong người một chiếc bình đưa lên. Thấy Hồ Điệp Lang Quân không hiểu Lý Thiếu Hoa giải thích:

- Trong chiếc bình này có chứa một chất làm cho người ta ngứa ngáy cào rách da vẫn không hết ngứa. Khi cần Lý mỗ sẽ xịt vào trong bọn chúng thế là chúng ta khỏi phải động tay chân.

Hồ Điệp Lang Quân buộc phải tin vì vẻ mặt đột nhiên nghiêm trang của Lý Thiếu Hoa. Ngay lúc ấy những tiếng khèn lanh lảnh nổi lên, mặt đất bỗng có những tiếng lào xào, Lý Thiếu Hoa đảo mắt nhìn đột nhiên chàng nhảy đứng:

- Nguy rồi, rắn ở đâu chúng đưa ra cả bầy. Mau phá vòng vây chạy thôi.

Dứt lời, Lý Thiếu Hoa xịt bình thuốc vào người bọn dị nhân, chàng rút gươm, Hồ Điệp Lang Quân phát ngọc tiêu cả hai liên thủ tấn công nhưng những chiếc khiên mây kết thành những bức tường kiên cố kiếm chém vào ngọc tiêu điềm tới chẳng hề làm những quái nhân nao núng. Trong khi ấy tiếng khèn trở nên dồn dập, lũ rắn ngọc đầu lắc lư từ xa tiến lại gần Thiếu Hoa thét:

Hãy tấn công hạ bộ.

Chàng lặn người dưới mặt đất, gươm loang loáng khoa tới cứ nhằm chân các quái nhân Chém, các quái nhân nhảy chơi chơi tránh. Chuyện lạ đột nhiên xảy ra, một tên vút khiên mặt mũi nhăn nhó đứng khựng, tên thứ hai rồi tên thứ ba cũng lam theo, cả toán đều quăng vũ khí giật tung khố gãi sồn sột. Thiếu Hoa tung người đứng lên:

- Hồ Điệp Lang Quân chạy mau!

Cả hai tung người nhảy lên cây, ngay lúc ấy trên các tàng cây lay động như cuồng phong. Thiếu Hoa nhìn thấy trong đó có những bóng nửa người nửa dơi dang đôi cánh khổng lồ định lao vào chàng. Không ham đánh Thiếu Hoa thi triển khinh công chạy như biến thoát ra khỏi ru rừng kỳ quái, chạy miết cho đến lúc ù

tai hoa mất. Thiếu Hoa mới ngừng lại đưa người vào một thân cây thở muốn dứt hơi. Đột nhiên có tiếng cười lạnh ở trên đầu, Thiếu Hoa ngược lên chàng giật mình khi thấy quái nhân mình đã gặp ở tửu lầu đang ngồi trên một thân cây, hắn nói :

- Người chạy lẹ lắm, nhưng ta bay còn lẹ hơn.

Đã từng chạm trán với quái nhân. Thiếu Hoa không hề hoảng sợ, chàng hít một hơi chân khí vận công điều tức trong khoảnh khắc công lực lại sung mãn như cũ. Đảo mắt nhìn quanh tìm Hồ Điệp Lang Quân nhưng chẳng thấy chàng thư sinh áo vàng đâu.

Thiếu Hoa hỏi:

- Người vừa nói bay theo ta vậy người là người hay là dơi?

- Đừng nói nhiều, hãy theo ta về ra mắt Bức Vương.

Thiếu Hoa rúng động, chàng đã nghe người ta nhắc đến nhân vật khủng khiếp này như nhắc đến một huyền thoại không ngờ hôm nay chàng lại rơi vào vòng vây bộ hạ của Bức Vương.

- Tại sao ta phải theo người đi gặp Bức Vương?

- Vì người đã biết những điều không nên biết . Người đủ bản lĩnh để buộc ta đi sao?

Vừa dứt lời, Thiếu Hoa đã tung người vọt lên như một mũi tên, hữu chưởng đẩy ra một luồng kinh khí mạnh như sấm sét. Quái nhân dang tay, người hắn như có màng bọc gió bay lướt trong không trung tránh luồng kinh lực của Thiếu Hoa. Hắn thét:

- Phi Long chưởng pháp quả nhiên lợi hại.

ám ! ám ! Chiêu Phi Long Kích Thiên vào thân cây, lá rụng ào ào, cây bị gãy ngang đổ rầm rầm. Quái nhân cười lạnh khoa một tay lên, từ trong cánh dơi những luồng sáng bạc vun vút lao vào người Thiếu Hoa. Chàng ta vói xuống tấn thiên cân trụ buông cho người rơi xuống, những đốm bạc bay xẹt qua đầu Thiếu Hoa rít lên. Quái nhân lại phất tay áo, không chậm trễ Thiếu Hoa rút Hoả Thiên Kiếm vung lên tạ thành bức tường lửa, ám khí va vào luồng kiếm quang phát thành tiếng nổ bốc cháy. Tức giận Thiếu Hoa phát chiêu Hoả Long Phi Tinh từ mũi kiếm phát ra những tia hào quang chói lọi bắn thẳng vào người quái nhân. Quái nhân kinh khiếp dang tay sải cánh định trốn nhưng lữ phi tinh đã đốt cháy đôi cánh, quái nhân rơi xuống đất, không để lỡ cơ hội Thiếu Hoa vội thi triển cách không đã huyệt để khống chế quái nhân. Hắn co người lại, thu nhỏ dần cuối cùng biến mất, chỉ còn lại chiếc áo khoác bên ngoài nằm trên mặt đất trước sự ngỡ ngàng của Thiếu Hoa. Chàng đảo đôi mắt tìm kiếm xung quanh, bóng dáng của quái nhân vẫn biệt mờ tăm tích. Thiếu Hoa kỳ dị tự nhủ :

“Hắn là người hay là quỷ? Sao lại có thể tự biến hiện trước mắt ta? Chuyện này thật kỳ quái. Đối phó với bọn này thật là nguy hiểm.” Thiếu Hoa nhấc chiếc áo lên, nó được làm bằng một chất tơ rất dai, hình chiếc áo như chiếc cánh dơi nếu mặc vào người có khinh công cao có thể bay lượn trong không trung như chim mà ít hao tổn chân lực. Chợt nảy ra một ý nghĩ táo bạo, Thiếu Hoa cất chiếc áo khoác vào người rồi ung dung đi về một phía làng ven núi . Nơi này các thương nhân thường dừng chân sau một cuộc hành trình dài, cũng là nơi mà khách giang hồ thường lai vãng để được một cuộc sống lang bạt thỏa thích dọc ngang vẫy vùng. Nhưng đông nhất vẫn là giới hắc đạo, nơi nào còn lý tưởng hơn cho đám thảo khấu hoành hành suốt dãy biên thùy núi non trùng điệp?

3. Chương 3

Nhắc lại Hồ Điệp Lang Quân, khi Thiếu Hoa hô chạy mau chàng múa ngọc tiêu vun vút mở đường rồi tung người chạy qua hướng khác để chia nhỏ lực lượng đối phương.

Hơn nữa đại ca của Hồ Điệp Lang Quân sẽ quay lại để giúp chàng trợ chiến với bọn quái nhân nửa người nửa dơi này. Khinh công của Hồ Điệp Lang Quân tuy cao nhưng vẫn không nhanh bằng lũ quái nhân biết bay. Chúng xoè cánh dơi đen rợp đuổi theo buộc Hồ Điệp Lang Quân phải đáp xuống mặt đất và vòng vây lại như cũ nhưng lần này nguy khốn hơn vì Lý Thiếu Hoa đã chạy thoát để lại một mình Hồ Điệp Lang Quân lâm vào thế mãnh hổ nan quần địch hồ. Bọn người bay bao vây Hồ Điệp Lang Quân chúng múa binh

khí tấn công tới tập buộc chàng lùi dần vào một gốc cây, Hồ Điệp Lang Quân biết nếu không đem hết võ công ra thì thổ sẽ bị chúng bắt đem về cho Bức Vương. Chàng rú lên một tiếng rồi rút ra trong người một bao tay bằng sắt, móng vuốt sắc như năm mũi kiếm, Hồ Điệp lang Quân mang bao tay vào tả chưởng, tay sáo tay sắt quay người như cuồng phong tấn công đám người bay, những khiên mây bị bàn tay vuốt sắt chop tới giập đứt tung, ngọc tiêu điểm loang loáng thể công Vô cùng lợi hại . Bọn quái nhân không ngờ Hồ Điệp Lang Quân bản lĩnh cao cường đến thế, chúng hơi lúng túng vì các khiên mây bị bàn tay vuốt sắt phá hủy từng chiếc nhưng quái nhân tỏ ra rất thiện chiến, chúng không hề bối rối không hề đứng bất động bao vây như trước mà Chạy quanh Hồ Điệp Lang Quân mỗi lúc một nhanh, người chúng từ từ bốc lên khỏi mặt đất, từ lúc này chúng biến thành bày kền kền, binh khí kì quái trên tay chúng ào ào bổ xuống, Hồ Điệp Lang Quân mất lợi thế từ từ rơi vào hạ phong, mấy lần suýt mất mạng vì những đợt tấn công như mưa sa bão táp của lũ quái nhân. Tâm trạng hơi hoang mang vì mãi không thấy có viện binh, trong một phút phân tâm Hồ Điệp lang Quân trúng một đòn vào vai trái, máu tuôn ướt vai. Điện tiết chàng kê một đầu ngọc tiêu lên môi thổi phù một tiếng, từ trong ống tiêu bắn ra hàng loạt phi tiễn, quái nhân chém trúng Hồ Điệp Lang Quân lãnh cả chục mũi tiêu ngã lăn ra giấy dùa rào rú.

Chàng cài bao tay sắt vào lưng ôm vai lão đảo bước thụt lùi, bọn quái nhân biết chàng sắp tẩu thoát, những chiếc khiên mây lại đan thành những bức tường vách kiên cố chống lại ngọc tiêu có phóng ám khí. Hồ Điệp Lang Quân cười gằn chàng nói:

- Các người đừng bức ta quá thì sẽ phải hối hận.

Một tên trong bọn quái nhân lên tiếng:

- Hãy hạ vũ khí theo ta về ra mắt Bức Vương thì ngươi sẽ được toàn thân.

- Tại sao các ngươi cứ buộc ta về ra mắt Bức Vương khốn khiếp nào đó?

Bọn quái nhân nổi giận, quát:

- Tiểu tử ngông cuồng, ngươi dám xúc phạm Bức Vương chắc ngươi hết muốn sống rồi. Các huynh đệ hãy uống máu nó.

Đúng lúc ấy Hồ Điệp Lang Quân cảm thấy choáng váng, chàng thất sắc thâm nghĩ mình đã trúng độc của lũ quái nhân này rồi! Chân tay Hồ Điệp Lang Quân trở nên nặng nề, lý trí không điều khiển nổi tứ chi, uất ức, chàng hú lên một tiếng đưa ngọc tiêu lên môi nhưng sức cùng lực tận, từ từ hạ gục xuống. Bọn quái nhân đắc ý, một tên ra lệnh:

- Mau trói hắn lại đem về động.

Đột nhiên một chiếc bóng màu tím lao tới như sao băng, tay người ấy khoa lên một vòng hào quang sáng rực lóe lên. Những tiếng kêu choang choang vang lên, binh khí của lũ quái nhân bị chém đứt tận chuôi, chúng hoảng hốt nhảy thối lui trốn mất nhìn thấy bóng tím vừa xuất hiện chỉ là một cô gái còn rất trẻ, gương mặt tuyệt đẹp nhưng buồn, một cái buồn lạnh thấu xương. Nàng nhìn bọn quái nhân, giọng Vô cảm:

- Thuốc giải!

Một tên nhìn thanh kiếm vàng trên tay cô gái hăm dọa:

- Can thiệp vào chuyện này ngươi sẽ mang họa vào thân .

Cô gái đảo mắt nhìn hắn, không đổi giọng:

- Thuốc giải hay đền mạng.

Dứt lời, nàng hướng thanh kiếm về phía quái nhân, lưỡi kiếm toả hào quang nhức mắt nhưng bọn quái nhân biết thực hiện theo cô gái cũng chết, mà còn chết thê thảm vì môn qui nên chúng ra dấu cho nhau đồng loạt xuất chưởng. Cô gái vẫn đứng im, chưởng lực của chúng như đánh vào khoảng không, có chăng chỉ làm cho vạt áo của cô gái phất phới bay cang nhìn càng thêm kiều diễm. Bọn quái nhân kinh hoảng định bỏ chạy, cô gái lên tiếng:

- Các người không thể chạy thoát, mau trao thuốc giải thì ta sẽ tha mạng.

Để chứng thực quyền uy của mình thân mình cô gái vụt biến mất đồng thời các quái nhân thấy những chiếc áo choàng của mình tung rơi xuống đất. CỖ gái lại xuất hiện ở vị trí cũ khiến đám quái nhân há miệng khiếp sợ trước khinh công không tiền khoáng hậu của nàng, một tên nói:

- Thuốc giải trong tử thi bị người này hạ thủ .

- Mau lấy thuốc giải độc cho người này.

Sau khi giải độc cho Hồ Điệp Lang Quân bọn quái nhân định rút lui chợt cô gái lại lên tiếng:

- Khoan! Các người có gặp người này hay không?

CỖ gái lấy trong người ra một cuộn giấy thả xuống. . . trên đó vẽ hình một chàng thư sinh Vô cùng tuấn nhã. Bọn quái nhân lắc đầu, vừa khi ấy Hồ Điệp Lang Quân tỉnh lại bọn quái nhân hè nhau phi thân vào các bụi rậm mất dạng. Hồ Điệp Lang Quân thấy một cô gái xa lạ xuất hiện chàng không khó khăn gì cũng đoán được chính nàng đã cứu mình, chàng vội vòng tay lễ:

- ơn cứu tử Kiều Tôn Miên này xin khắc cốt ghi tâm.

CỖ gái nhìn chàng, nàng chìa tấm hình về phía Hồ Điệp Lang Quân:

- Công tử đã gặp người này chưa?

Kiều Tôn Miên thấy người trong hình anh tuấn không kém gì mình, nét mặt có phần trẻ hơn, đoán người đó phải là kẻ Vô cùng thân thiết với cô gái nên chàng ve vuốt:

- Quả là một trang kiệt xuất, hẳn là đại ca của cô nương?

CỖ gái gật đầu nhắc:

- Công tử chưa xác nhận là đã gặp chàng hay chưa?

Kiều Tôn Miên lắc đầu:

- Tại hạ chưa gặp bao giờ nhưng có thể giúp cô nương tìm ra đại ca. Tại mắt của tại hạ ở vùng đất này rất rộng lớn. Chẳng hay đại ca của cô nương tên gì?

CỖ gái chợt nhìn xa xăm, Tôn Miên thấy dòng thời gian đang trôi vun vút trên nét mặt trầm tư đó, giọng nàng xa xôi.

CÓ bao giờ công tử nghe người giang hồ nhắc đến một người có ngoại hiệu là Ngọc Diệnma Tinh?

Tôn Miên sững sờ buột miệng:

- Ngọc Diện Ma Tinh? Kẻ đã tiêu diệt Hồng Bảo bang? Huyết tẩy thập tam đại danh gia lừng danh võ lâm Trung nguyên?

- Chính chàng!

Kiều Tôn Miên nhìn cô gái dăm dăm, ngoài chiến tích đánh tan một lúc hai bang phái, giang hồ còn đồn đại về mối tình giữa Ngọc Diện Ma Tinh Vương Nhất Thu và con gái của An Thiên giáo chủ, chẳng lẽ nàng là Kiều Ngọc Nữ? Tôn Miên khê hỏi:

- Có phải cô nương là nữ hiệp Kiều Ngọc Nữ? Vì sao lại chẳng cùng đường với Vương đại hiệp? Tại hạ nghe giang hồ đồn Vương Nhất Thu đã được thiếu lâm thần tăng tiễn cử về kinh thành làm võ tướng cho triều đình?

- Chàng sinh ra không phải để làm quan .

Tôn Miên tỏ vẻ dăm chiêu, chàng tạm giấu ngoại hiệu không mấy tốt đẹp đối với phụ nữ: Hồ Điệp Lang Quân bởi vì một trang tuyệt sắc giai nhân như Kiều Ngọc Nữ chẳng dễ gì mà gặp được. Phải tìm mọi cách mời nàng về Mã bảo. Tôn Miên khẩn khoản:

- Biên cương hàng vạn dặm, núi non trùng điệp hiểm trở, đơn thân tìm một người hành tung kỳ bí như Vương đại hiệp chẳng phải chuyện dễ, gia cư tại hạ ở trên đỉnh Mã sơn, xin mới Kiều cô nương ghé qua rồi tại hạ sẽ thương thảo việc đi tìm Vương đại hiệp.

Ngọc Nữ thấy Kiều Tôn Miên đường đường là một nam tử, vừa rồi một mình chống lại bọn quái nhân hẳn phải là một chính nhân, hơn nữa ỷ vào võ công của mình, liền gạt đầu:

- Công tử đã có nhã ý ta chẳng tiện từ chối.

Tôn Miên mừng rỡ phi thân đi trước hướng dẫn. Dọc đường Ngọc Nữ hỏi vì sao Tôn Miên lại bị đám quái nhân bao vây, Tôn Miên không dám động gì đến xe cồng vật, chỉ thuật lại từ lúc cùng với Lý Thiếu Hoa lọt vào vòng vây, Thiếu Hoa chạy thoát còn mình bị kẹt lại. Ngọc Nữ nói:

- Ta chưa nghe qua có một nhân vật nào tên là Bức Vương, chẳng lẽ trên giang hồ lại có một bang phái mới xuất hiện?

Tôn Miên giải thích:

- Chính tại hạ cũng chưa hề nghe đến bọn người này nhưng chắc chắn đây là một tổ chức bàng môn tả đạo, chúng hút máu người như lũ huyết dơi.

Kiều Ngọc Nữ suy nghĩ về những điều Tôn Miên vừa nói. Nếu đúng như lời kể vương Nhất Thu sẽ xuất hiện ở vùng này. Vương Nhất Thu sau thăm kích trên đỉnh Ma Sơn, chàng đột ngột bỏ đi chẳng lời từ giả. Ngọc Nữ quay trở về Bách Hoa Động tìm nhưng Nhất Thu không về đó, nàng quyết định ở lại chờ, từ đó tin người hạc nội mây ngàn ngày tháng trôi qua. . .

Nhắc lại Lý Thiếu Hoa, sau khi đánh bại quái nhân biết bay, chàng lững thững đi về vùng chợ biên giới. ĐÓ là một thị trấn ở lưng chừng núi, giữa trùng điệp cây rừng, hàng trăm nóc nhà mọc lên tạo thành một vùng sầm uất, trù phú, thương nhân từ khắp nơi đổ về, cảnh mua bán xen lẫn cướp bóc, tạo cho thị trấn một nếp sống đầy sức thu hút, nhất là đối với khách giang hồ, giới anh hùng lạc thảo hành nghề không vốn. Lý Thiếu Hoa đến một ngôi làng nhỏ, mới từ xa chàng đã thấy khói bốc lên ngọn cây. Thiếu Hoa quả quyết đây không phải là thứ khói bốc lên từ bếp lửa, mà là của một đám cháy đang nguội dần, bỗng dưng Thiếu Hoa dồn bước chàng dùng thuật thần hành chạy len lỏi giữa cây rừng trùng điệp. Đang chạy Thiếu Hoa bắt gặp những xác chết còn ấm nằm rải rác trong rừng, chàng ngừng lại quan sát một xác chết và nhú mày trầm nghĩ: vẫn là một cách hạ thủ, mấy vết đâm trên cổ. Cũng có những nạn nhân khác chết vì đao kiếm nhưng qua vết thương Thiếu Hoa nhận thấy các vết chém là do vũ khí kỳ dị của những tên áo bay gây ra. Thiếu Hoa phóng người như bay về chỗ đang bốc khói, đó là một ngôi nhà lớn dài đến vài mươi trượng, lửa đã thiêu hủy gần hết. Thiếu Hoa lòng sục khắp nơi, trên dưới một trăm người không một ai sống sót. Trong số những xác chết Thiếu Hoa thấy có vài tên quái nhân tóc dài cổ đeo vòng. CỐ lẽ chúng bị dân làng sát hại, những chiếc áo bay trên người chúng đã bị đồng bọn mang đi. Thiếu Hoa ngược mặt nhìn trời lắc đầu than: “Bọn tà nhân này từ đâu đến đây? Chúng đi đến đâu máu đổ thịt rơi đến đó. Chúng là ai sao gặp đâu giết đó? Ta tuy có sứ mạng bên người nhưng quyết vì lương dân truy lùng đến tận sào huyệt lũ man di mọi rợ này.” Nung nấu ý chí diệt bạo, Thiếu Hoa quyết định khi gặp cơ hội sẽ khoác áo bay giả dạng đồng bọn môn hạ Bức Vương. Chàng cúi xuống quan sát kỹ trang phục của tên quái nhân chợt phát giác hai mắt của chúng đều bị mất đồng tử, ngay huyết tâm mi bị một vết đâm nhỏ như mũi kim châm, chung quanh vết đâm đen tím chứng tỏ đã bị chất kịch độc giết. Thiếu Hoa kinh ngạc tự hỏi: Ai hạ thủ bọn quái nhân này. Chàng quan sát các hố mắt thấy có vết xước như bị vật nhọn sắc móc vào. Lại thêm hiện tượng kỳ quái ghê rợn. Do kẻ nào đó đã sát hại mấy tên quái nhân nhưng giết người bằng thủ đoạn tàn độc như thế thì quyết không phải là danh môn chính phái. Còn đang suy nghĩ thì chợt trên ngọn cây có tiếng chim ưng rít gió. Thiếu Hoa ngẩng lên nhìn thì thấy một con hắc điều không lớn lắm nhưng toàn thân như một khối thép đen thùi lù, màu đen ánh lên một màu kỳ lạ. Mừng rỡ, Thiếu Hoa thối lên một hồi còi, con hắc điều hạ xuống đậu trên vai Thiếu Hoa. Chàng thấy chân nó quấn một miếng giấy. Thiếu Hoa gỡ ra đọc:

“các Cận tướng của Miêu Vương đã vượt qua biên giới vào Trung Nguyên, chúng gồm Hoắc Đồng, Phàn Khổng, Đèo Mân ngoài võ nghệ cao cường chúng còn tinh thông tà thuật, nếu Miêu Vương cùng với thuộc hạ đầu Tồng tiểu sẽ là mối nguy cho sơn hà xã tắc. Hãy chặn chúng lại và hạ sát trước khi chúng đến kinh thành.” Mật thư không có triệu sơn nhưng Lý Thiếu Hoa biết là của ai. Chàng hủy bức mật thư rồi vuốt đầu con hắc điều chỉ vào xác tên quái nhân:

- Đánh hơi đi điều nhi, hãy bay đi khắp nơi tìm dấu vết bọn chúng.

Hắc Điều nhảy xuống đậu trên xác một tên quái nhân, nó nhảy lò cò từ đầu xuống chân rồi chiếc đầu như một thoi sắt gạt gù tỏ vẻ hiểu ý chủ. Thiếu Hoa vỗ tay:

- Hãy đi làm nhiệm vụ .

Hắc Điều xòe cánh người nó bốc lên khỏi mặt đất, đôi cánh sa91t quạt gió thốc xuống ào ào chỉ một chớp là đã mất dạng. Thiếu Hoa yên tâm từ nay luôn luôn có một người bạn thiện chiến ẩn thân ở một chỗ nào đó trên không trung sẵn sàng trợ chiến khi chàng gặp hiểm cảnh. Lý Thiếu Hoa triển khai Phi Long khinh công, thân mình như con thần long quẫy mình đập mây đi. Chẳng mấy chốc chàng đã đến thị trấn vùng biên thùy. Thiếu Hoa đáp xuống, chàng tìm đến bên một con suối nhỏ nô đùa một cách thỏa thuê rồi nhảy lên bờ, Thiếu Hoa giật mình vì gói hành lý đã biến mất, cũng may thanh Hỏa Thiêu Kiếm là vật bất ly thân luôn cái trong người, cả lúc đi ngủ Thiếu Hoa cũng không rời. Không hiểu kẻ nào đã chơi mình một vỏ nhưng để làm được việc này võ Công của hắn phải cao siêu. Hành lý cũng như lộ phí Thiếu Hoa không tiếc, chàng chỉ tiếc là tiếc chiếc áo bay sẽ giúp ích cho chàng rất nhiều . Thiếu Hoa đảo mắt nhìn quanh chàng mừng rỡ thấy xa xa trên một mô đá có bóng áo trắng nằm trên đó, hình như hắn đang rơi rượu tự chuốc . Nhận ra người đó là ai, Thiếu Hoa vội chạy đến vòng tay:

- Tại hạ Vô tình đã làm náo động chốn yên tĩnh, xin huynh đài thứ lỗi .

Người nằm trên mồm đá chính là thư sinh áo trắng mà Thiếu Hoa đã gặp ở tửu điểm .

Chàng nằm vắt vẻo trên mồm đá:

Ta đã chán chuyện đời tìm đến tận nơi hẻo lánh này vẫn không yên thân, người đáng bị phạt một bình nữ nhi hồng.

Thiếu Hoa nhảy tung lên reo:

- Hay quá, tại hạ ngâm mình dưới suối đã thấm lạnh, mau quăng nữ nhi hồng xuống đây - Ta phạt người phải đi mua một bình nữ nhi hồng đem đến cho ta.

Thiếu Hoa chưng hững kêu :

- Hành lý vàng bạc của ta huynh đài giữ mất, lấy gì mua nữ nhi hồng?

- Người còn thanh gươm báu, tệ lắm cũng bán được mười lượng.

Lý Thiếu Hoa khóc giở, chàng thành thật:

- Kiếm là sinh mạng ta, ta thà trở thành tên ăn trộm rượu chứ không khi nào bán kiếm.

- Vậy sao người chưa trở tài đạo chích?

Thiếu Hoa nhảy lên thét:

- Nhưng trước khi ta trở thành đạo chích, ta phải nện cho người một trận cho hả tức.

Thư sinh áo trắng vẫn nằm im, giọng ngạo nghễ:

- Lý Thiếu Hoa, Vương mỗ xin mời động thủ .

Thiếu Hoa sưng sốt, chàng nhìn thư sinh áo trắng họ Vương, gần giọng:

- Ta chưa gặp ai cao ngạo như người, hay là người chán đời?

- Đúng! Ta là thế. Nào, nếu không muốn trở thành tên trộm rượu, hãy thắng ta người sẽ được trao trả hành lý.

Thiếu Hoa vỗ ngực :

- Túc chết được, đánh thì đánh.

Dứt lời Thiếu Hoa phóng người lên mồm đá, tung một chưởng hoàn toàn không mang một chút kinh lực nào. Thư sinh họ Vương vẫn nằm im, chung rượu đang cầm trên tay bị hất tung lên cao, chàng cũng trả lại Thiếu Hoa một đòn, bắt chợt thư sinh áo trắng co tay lại, chàng bỏ mặc chung rượu rơi xuống tảng đá vỡ tan, hỏi :

- Tại sao người không vận nội lực vào chưởng?

Lý Thiếu Hoa nhếch môi:

- Ta với người đã một lần biết nhau đấu chiêu cần gì đấu lực .

Thư sinh họ Vương nhìn trừng trừng Lý Thiếu Hoa, chàng bỗng cất tiếng cười nửa chua chát, nửa cảm khái:

- Hay lắm, bình sinh ta bị người đời hắt hủi không ngờ hôm nay lại gặp được tri kỷ.

Nghe giọng nói của thư sinh áo trắng, Lý Thiếu Hoa ngạc nhiên thâm trầm ngẫm nghĩ:

“Chẳng lẽ một con người tuấn nhã võ công tuyệt đỉnh như người này mà cuộc đời lại luôn bất hạnh sao?”
Còn đang suy nghĩ chợt bình rượu từ thư sinh áo trắng bay về phía Thêu Hoa kèm theo lời nói:

- Uống đi, cuộc gặp gỡ này có lẽ do một chữ duyên.

Thiếu Hoa ngửa cổ ực một hơi, chàng “khà” lên một tiếng rồi quăng cả bình rượu :

- Rượu ngon ru ngủ chí tang bồng, ta không có tâm sự gì xin cạn một hơi mừng tái ngộ.

Thư sinh họ Vương rọi ánh mắt lạnh vào Thiếu Hoa:

- Đúng! Nhưng để thỏa chí tang bồng, “chí” không thôi vẫn chưa đủ, giang hồ giờ đang dậy sóng, ta muốn biết lực của người so với chí có tương xứng hay không. Hãy tiếp chiêu của ta.

Dứt lời, bằng một thân pháp quỷ mỵ thư sinh áo trắng vụt biến mất khỏi mồm đá, Thiếu Hoa còn đang ngơ ngác chợt từ phía sau kinh lực như di sơn đảo hải ép tới chàng vội vận công đẩy ngược một chiêu Phi Long Hồi Thủ. Chưởng kinh xé gió quần lay luồn kinh lực của thư sinh áo trắng. ầm! Đá bay đất lở. Thiếu Hoa hơi lão đảo thân mình trong khi thư sinh áo trắng vẫn đứng im như trụ đá. Thư sinh áo trắng cung tay thâu chưởng:

- Đủ rồi, tiếp được một chưởng Hồn Thê Huyền Thiên Công của ta trên đời này không nhiều, chúng ta có thể kết thành bằng hữu . Người nghĩ sao?

Sự thực mới chỉ tiếp một chưởng Thiếu Hoa đã biết công lực của đối phương trên mình một tầng. Nhưng sở học của Thiếu Hoa không chỉ có bấy nhiêu. Tuy nhiên, nghe thư sinh áo trắng mở lời, Lý Thiếu Hoa mừng rỡ vòng tay:

- Tại hạ họ Lý tên Thiếu Hoa mười chín tuổi nguyện kết nghĩa kim bằng với Vương huynh.

Thư sinh áo trắng cả mừng vòng tay:

- Tại hạ họ Vương tên Nhất Thu hai mươi một tuổi. Nguyện kết nghĩa bằng hữu với Lý Thiếu Hoa, từ nay đồng sinh đồng tử.

Thiếu Hoa vội quỳ xuống:

- Đại ca, xin nhận một lạy của tiểu đệ.

- Ngu huynh cũng chưa biết Lý đệ đang thi hành nhiệm vụ gì nhưng chuyện cơ mật bên trong hiền đệ không cần phải tiết lộ, chính ngu huynh cũng đang muốn chuyện thị phi, chỉ mong Lý đệ hãy cẩn trọng, trong chốn giang hồ đang có những thế lực mới nổi lên, Kiều Tôn Dung đang chiêu binh mãi mã mưu tạo phản, ngoài biên cương các phiên bang rục rịch khởi binh. Ngu huynh nghe giang hồ đang đồn đại có một nhân vật tự xưng là Bức Vương thanh thế rất mạnh. Chúng tàn sát dân lành, vô công của chúng rất cao lại giỏi tà thuật chẳng dễ đối phó, Lý đệ nếu gặp chúng thì phải Vô cùng cảnh giác .

Lý Thiếu Hoa gật đầu :

- Quả thực tiểu đệ đang thi hành một nhiệm vụ nặng nề nhưng vừa rồi liên tiếp gặp gỡ những chuyện kì quái Vô cùng tán ác, chẳng thể làm ngơ được, chỉ hận thân mang trọng trách lại đơn thương độc mã thật là nan giải.

Thiếu Hoa kể cho Nhất Thu nghe về quái nhân môn hạ của Bức Vương, chàng lấy chiếc áo bay ra tiếp:

- Đại ca nhìn thử xem, một người bình thường mặc áo này vào có thể bay nhảy như chim, chiếc áo này tiểu đệ đoạt được của đại hán đã bị đại ca liệng chung rượu điểm huyệt ở tửu lầu.

Nhất Thu kinh ngạc:

- Chính là hần, tiểu đệ bắt được hần rồi ư?

Thiếu hoa lắc đầu thuật lại việc mình đánh bại quái nhân. Nhất Thu tỏ vẻ tiếc một cơ hội đã vuột mất. Chàng nói:

- Bọn chúng đã ngang nhiên xuất hiện hần là thanh thế rất lớn, gã bị tiểu đệ đánh bại võ công rất khá, nhưng có lẽ thân phận không cao trong tổ chức của chúng. Xem ra lần này ngu huynh lại phải giúp hiền đệ một tay, ngặt một điều . . .

Nhất Thu ngập ngừng không nói tiếp. Lý Thiếu Hoa nhìn nét mặt tuy còn trẻ nhưng những nét phong trần khắc khổ hiện rõ trên mặt, biết nghĩa huynh có tâm tư u buồn.

Thiếu Hoa nói:

- Đại ca, đã là anh em, đại ca có điều gì khó phân xử cho phép đệ . . .

Nhất Thu khoát tay, gương mặt ảm đạm:

- Việc của ngu huynh hiền đệ gánh không xiết đâu. Đã có một thời ngu huynh khét tiếng là Ngọc Diện Ma Tinh, vì thế lần này ngu huynh sẽ xuất hiện dưới danh nghĩa của tiểu đệ, trong giang hồ sẽ có hai Lý Thiếu Hoa cùng xuất hiện ở nhiều nơi khác nhau nhưng cùng một mục đích: Diệt gian trừ bạo cho đời. Hiền đệ có phản đối không?

- Làm những việc nghĩa hiệp càng có nhiều càng tốt. Tiểu đệ đoán chừng đại ca đang mang một nỗi hăm oan rất lớn, một ngày nào đó đệ sẽ sát cánh cùng đại ca minh giải nỗi oan ức này với giang hồ.

- Đa tạ hiền đệ, nỗi oan của ngu huynh đã phân tỏ nhưng người đời cổ chấp nên ta vẫn là Cái gai của các danh môn chính phái. Cũng may trên đời còn có Thiếu Lâm phương trượng, bang chủ Cái bang, Thiên Lý Nhĩ Quách Trường Giang và bây giờ có thêm hiền đệ. Bấy nhiêu cũng đủ để ngu huynh tin vào cuộc đời. Trước khi chia tay ta có một điều dặn hiền đệ. Sau này nếu có gặp một người tên là Kiều Ngọc Nữ hãy tận tình giúp đỡ nàng, nếu nàng hỏi một người trùng tên với ta, hiền đệ đừng tiết lộ gì về tung tích của ta.

Lý Thiếu Hoa trong lòng chất đầy những thắc mắc về người nghĩa huynh nhưng lại chưa tiện hỏi nên chỉ gật đầu, Nhất Thu lấy trong người ra một chiếc vòng kỳ dị nói :

- Đây là chiếc Ma Hoàn, uy lực của nó rất lớn, bay trong không trung nó là ám khí nhưng khi va chạm vào vật cản nó biến thành bộc lôi có sức tàn phá kinh hoàng. Ma Hoàn có hai loại, loại nổ và loại chứa độc. Ta không dùng độc nên truyền lại cho đệ món ám khí độc môn này, hiền đệ hãy cùng ta luyện tập.

Nhất Thu trao cho Thiếu Hoa một chiếc Ma Hoàn, chàng lấy thêm một chiếc nữa tung lên không trung, chiếc ma hoàn bay trong không trung hú lên ghê rợn rồi bay là là trở lại về tay Nhất Thu . Thiếu Hoa Vô cùng cao hứng làm theo như lời Nhất Thu nhưng ma hoàn bay đi chẳng quay về với chủ . Nhất Thu bảo:

Sự ảo diệu trong bí quyết phóng ma hoàn là sức phóng và sức giật phải bằng nhau, hiền đệ vận công truyền lực vào ma hoàn, lực sẽ đẩy nó bay lượn vòng vòng theo ý muốn. Thiếu Hoa chạy đi nhặt Ma Hoàn, miệt mài tập cho đến hoàng hôn đã đạt được độ nhuần nhuyễn. Nhất Thu trao thêm cho Thiếu Hoa mấy chiếc vòng nữa rồi căn dặn:

- Hiền đệ hãy nhớ chỉ dùng Ma Hoàn trong trường hợp khẩn cấp, sức tàn phá của nó quá lớn sẽ gây tử vong trầm trọng, sau này ngu huynh sẽ truyền cho hiền đệ bí quyết chế tạo Ma Hoàn . Bây giờ chúng ta tạm chia tay.

Thiếu Hoa nhét mấy chiếc Ma Hoàn vào trong người, chàng lưu luyến:

- Đại ca, sao chia tay vội thế?

Nhất Thu cười:

- Từ nay ngu huynh đổi tên hiền đệ hai Lý Thiếu Hoa có mặt cùng một chỗ có nên hay không? Hãy mau thay đổi trang phục. Anh tuần như đệ mặc quần áo đệ tử Cái bang thật uống. Tạm biệt!

Dứt lời Nhất Thu trở gót. Thiếu Hoa gọi:

- Đại ca khoan đi, tiểu đệ có một trợ thủ rất đắc lực, luôn luôn giấu mặt ẩn khuất gần với chủ, đại ca hãy làm quen, sau này khi cần báo tín hiệu cho nhau chỉ cần một hồi còi là nó sẽ xuất hiện.

Thiếu Hoa vận công chàng ép gió thổi thành hồi còi lạnh lạnh vút lên thượng tần không trung một chập sau tiếng cánh chim vỗ ào ào trên ngọn cây. Nhất Thu ngẩng mặt lên chàng thích thú thấy một con Hắc Điều đang là là hạ xuống đậu trên vai Thiếu Hoa. Bất chợt chàng nhớ đến Thanh Thanh, nàng cũng có một con chim ưng khác giống, nổi buồn cũ tỏa lên khiến Nhất Thu cố nén tiếng thở dài, Thiếu Hoa vuốt đầu con Hắc Điều:

- Điều nhi, từ nay ngươi phải thần phục đại ca, hãy mau ra mắt!

Hắc Điều gật gù chiếc đầu sắt. Nhất Thu chìa một cánh tay, hắc điều chuyển sang không một chút bờ ngỡ, chàng nói :

- Con điều này cực quý, nó không to lớn như những con điều khác nhưng sức mạnh của đôi cánh có thể nâng bổng một con trâu lên không trung. Nếu hiền đệ tập cho nó kỹ thuật chiến đấu nó sẽ không thua gì một cao thủ.

Thiếu Hoa gật đầu xác nhận:

- Toàn thân hắc điều chỗ nào cũng có thể làm vũ khí. Đôi chân Vô cùng lợi hại, nó đã được luyện thiết tráo công có thể bấu nắm sọ một con thú dữ. Đôi cánh có thể phát ra chưởng lực như cánh tay con người. Đầu và mỏ như một chiếc rìu, từ trên không bổ vào đá cũng phải tan. Tiểu đệ muốn hoàn thành sứ mệnh phải nhờ đến sức nó. Dù nó ở xa đến đâu, đại ca vận công lực thổi còi lên là nó nghe được ngay. Đại ca hãy vuốt lên đầu nó, không bao giờ nó quên đại ca nữa.

Nhất Thu làm theo lời Thiếu Hoa, Hắc Điều xòe cánh đập dềnh, nó rít khê trong cổ rõ vẻ thân thiết, Vô tình Nhất Thu nhìn thấy một bên chân nó có dấu hiệu đã từng mang một vật gì đó nhiều lần nên mới để lại dấu vết. Chàng độ chừng Thiếu Hoa phải có một vị trí quan trọng và phải thi hành một nhiệm vụ Vô cùng cơ mật. Dù đó là nhiệm vụ gì Nhất Thu tin ở phẩm chất của người nghĩa đệ.

Trời chiều đã sẫm màu, gió rừng nổi lên cuồng loạn. Thiếu Hoa vỗ lên cánh con Hắc Điều nó bốc người bay vút lên không trung. Nhất Thu nói :

- Hiền đệ hãy bảo trọng.

Người chàng lao vút đi như một tia chớp Thiếu Hoa nhìn theo ngẩn ngơ trước khinh công thần tốc của người nghĩa huynh.

4. Chương 4

Kiều Ly Cơ cảm thấy trong bóng tối có những đôi mắt đang theo dõi mình, cảm giác này càng ngày càng rõ khi nàng nằm im. Bốn bức vách như có chân nhích lại gần sát bên Ly Cơ. Bằng một động tác thật êm, nàng luồn tay vào túi lấy ám khí, đột nhiên vung tay ám khí bay rào rào khắp nơi. Đồng thời Ly Cơ tung người phi thân phá nóc nhà phóng ra ngoài. Chân vừa đặt lên ngói thì một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Ma nữ, ta chờ ngươi đã lâu.

Trong bóng đêm dày đặc những tiếng rít trong không khí như thoi đưa Ly Cơ chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra đã cảm thấy người mình đang bị những sợi dây xiết lại. Không chút chậm trễ Ly Cơ rút nhanh thanh hàn kiếm vung lên những sợi dây đang căng xiết đứt phần phật. Tiếng nói lại cất lên:

- Dù ngươi có mọc cánh đêm nay cũng khó thoát được khỏi tay Hoắc Đồng này. Hãy mau chịu trói theo ta về ra mắt Bức Vương.

Lý Cơ phóng ngay một kiếm về phía tiếng nói. Phập! Kiếm đã đâm trúng đích. Ly Cơ hơi hoảng vì đối phương đã dễ bị đả thương quá dễ. Chính lúc ấy một luồng khí lạnh phả vào mặt Ly Cơ, nàng cảm thấy chân tay bủn rủn, vội bẻ khí phong tỏa hô hấp, hữu chưởng đẩy ra một chiêu Ngọc Nữ Tối Tâm đồng thời lộn ngược mượn sức phản hồi thân hình bay về phía sau như một mũi tên. Trong bóng tối Hoắc Đồng không ngờ đối phương lại ra đòn chí mạng như vậy, hấn vội lật người tránh ngọn chưởng, đột nhiên như có phép

phân thân Hoắc Đồng biến thành hai ba người cùng một lúc tiến về phía Ly Cơ, hai tay hắn đang từ từ dang ra từ trong lớp áo choàng luồng kinh lực như cuồng phong xô tới xoắn lấy thân hình Ly Cơ, Cuốn nàng như trong một cơn gió lốc, khi rơi xuống toàn thân Ly Cơ đã bị trói cứng. Hoắc Đồng đi trong bóng đêm cứ như giữa ban ngày, hắn đến bên nàng cười gần:

- Ta cứ ngỡ người ba đầu sáu tay mới đủ sức giết các môn đệ của ta, hóa ra người vẫn chỉ là một cô gái.

Hoắc Đồng đưa một bàn tay định vuốt lên người Kiều Ly Cơ đột nhiên hắn kêu “hự” một tiếng, người bật về phía sau, chưa kịp phản ứng thì một luồng gió lướt qua. Ly Cơ bị nhấc lên khỏi mặt đất nàng bị một người kẹp vào ngay hông chạy như sao băng.

Khinh công của người này rất nhanh, lướt đi trong rừng địa thế hiểm trở dễ dàng như đi trên thảo nguyên. Khoảng một giờ sau người đó đặt Ly Cơ xuống, sau khi cởi trói cho nàng, người đó lên tiếng:

- Rất may mắn được tái ngộ với cô nương.

Ly Cơ đứng lên, nàng sửa xiêm y, nhìn ân nhân bắt chợt nàng sửng sốt:

- Chính là người?

Người đó cười khi gật đầu:

- Tại hạ chưa kịp nói dứt câu đã đột ngột bỏ đi. Bây giờ xin lập lại câu đó. Trước mặt tại hạ, cô nương là ánh sáng.

Kiều Ly Cơ nhìn Lý Thiếu Hoa:

- Phải kẻ cứu Lý Cơ chính là chàng?

Nàng nói:

- ơn cứu nạn sẽ có ngày Kiều Ly Cơ đền đáp. Ta đang đi tìm một người, xin cáo biệt.

Ly Cơ định phóng người đi nhưng Thiếu Hoa vội cản :

- BỐ hạ Bức Vương về đêm bay rợp trời cô nương chẳng nên khinh xuất .

Kiều Ly Cơ dừng chân, hỏi:

- Lý công tử biết bọn quái nhân thuộc bang phái nào không?

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Hành tung của chúng, kỳ bí tại hạ chưa hiểu thuộc bang phái nào, xuất hiện trên giang hồ nhằm mục đích gì? Muốn chống lại chúng một mình cô nương dù võ công cao cường đến đâu cũng không thể đắc thủ .

- Ý công tử muốn chúng ta liên thủ?

- Tại hạ quả là có ý đó.

- Rất tốt, nhưng cần phải có một người nữa đứng về phía chúng ta.

- Kẻ đó là ai thế Kiều cô nương?

- Kẻ đó chính Lý công tử cũng biết. Võ công người đó đủ sức trấn áp lũ quái nhân này.

Thiếu Hoa giật mình vì chàng đoán biết Kiều Ly Cơ ám chỉ ai. Vương Nhất Thu đã dặn không được tiết lộ hành tung của chàng chẳng thế vì Kiều Ly Cơ gây phiền phức cho nghĩa huynh. Thiếu Hoa thoái thác:

- Con người ấy thật khó tìm, tại hạ e rằng vị thư sinh áo trắng đó đã đi về phía Bắc .

Kiều Ly Cơ tỏ vẻ cương quyết:

- Dù người ấy đi đến đâu ta cũng phải tìm cho ra. Bây giờ Lý công tử đi đâu?

- Tại hạ phát hiện ra cô nương bị theo dõi ngay từ lúc xâm nhập vào thị trấn này, do đó nếu trở về thì e rằng phải trở lại chính cái nơi mà chúng ta vừa bỏ chạy.

- Công tử cũng ở trọ trong lữ điếm đó?

- ở sát cạnh phòng Kiều cô nương.

Ly Cơ khẽ cất tiếng cười:

- Bây giờ khoảng nửa đêm về quán trọ không được chẳng lẽ thức suốt đêm trong rừng?

- Tại hạ đã từng giả dạng đệ tử Cái Bang ăn ngủ đầu đường xó chợ quen rồi, ngủ trong rừng vẫn còn quá thông dong.

Ly Cơ chau mày nghĩ thầm: “Cái người kỳ cục này chẳng đùa, từ lúc nào chàng ta lột xác trở thành phong lưu công tử thế này? Chưa tìm được thư sinh áo trắng chẳng thể quay về Mã Đà Sơn được, chẳng lẽ bây giờ lại đi theo người ta?” Trong bóng tối không biết Ly Cơ có nhìn thấy đôi mắt của Thiếu Hoa hay không, riêng Thiếu Hoa chàng biết mắt mình đang nheo lại một cách thú vị vì đoán được tâm trạng của cô gái họ Kiều.

Chàng mở lời:

- Trong những ngày đội lốt ăn mày tại hạ đã làm được một cái chòi ở chân núi, không ngờ đêm nay lại trở nên hữu ích. Kiều cô nương đừng chê.

Tâm cơ máy động, Ly Cơ thầm nghĩ: “Cha ta nuôi mộng phản Tống chiêu binh mãi mã rút lên núi cao rừng sâu hiểm trở chờ ngày khởi binh. Thế nào triều đình cũng gửi mật sứ đi truy lùng. Tại sao Lý Thiếu Hoa lại phải đội lốt đệ tử Cái Bang chịu cơ cực nhằm mục đích gì. Không chừng chính Lý Thiếu Hoa là mật sứ chẳng phải là bách bào thư sinh, nhân cơ hội này ta tương kế tựu kế tìm hiểu, nếu thực sự được phan phui ta sẽ ngầm hạ độc thủ đem hân về cho gia gia phân xử.” Ly Cơ cố lấy giọng lo âu nói :

- Ngoài cách công tử vừa nói ta còn biết tính sao bây giờ?

Không đoán được tâm cơ phụ nữ, Thiếu Hoa nghĩ Ly Cơ đã tỏ ra dịu dàng đối với mình, âu cũng là dịp may để nàng quên đi hình ảnh người nghĩa huynh đầy ma lực đối với phụ nữ. Chàng ân cần:

- Hay lắm, mời Kiều cô nương theo tại hạ.

Thiếu Hoa song song với Ly Cơ hành trình trong rừng đêm, khoảng một giờ sau cả hai cùng đến một bờ vực, có tiếng thác đổ ầm ầm. Thiếu Hoa nói:

- Trong phạm vi một trăm dặm của vùng hoang sơn này lớn nhỏ có bảy thác, tại hạ chọn thác thấp nhất để làm nơi cư trú, Kiều cô nương hãy cẩn trọng chúng ta xuống đáy vực Trong ánh sáng mờ mờ Ly Cơ thấy đỉnh thác trắng xoá, nàng ngần ngại nhìn xuống miệng vực đen ngòm chẳng nhìn thấy rõ địa thế, kinh công dù cao đến đâu cũng chẳng dám đùa giỡn với tử thần . Hiểu ý Ly Cơ, Thiếu Hoa giải thích:

- Có một chiếc thang dây cô nương đừng ngại .

Thiếu Hoa lại bên một lùm cây, chàng lấy cuộn thang dây thòng xuống miệng vực :

- Mời Kiều cô nương.

CÓ một sợi dây Thiếu Hoa đòi cùng xuống một lúc tránh sao không khỏi đụng chạm.

Ly Cơ chần chừ đứng im. Thiếu Hoa cười:

- Sợi dây dành cho cô nương, tại hạ đã thuộc từng mỗm đá chẳng cần phải leo xuống.

Dứt lời Thiếu Hoa nhảy xuống vực. Ly Cơ rùng mình trước cái nhảy của Thiếu Hoa, nàng cầm sợi dây, cố nhìn xuyên qua bóng đêm xem Thiếu Hoa ra sao. CÓ tiếng gọi vọng lên:

- Sao cô nương chưa xuống?

Ly Cơ mím môi, chợt có tiếng động soạt soạt trong 11 cây. Ngõ lữ quái nhân theo về đến tận đây nàng vội vận công sẵn sàng xuất thủ. Hai bóng đen lao vút về phía nàng, chùng ngừng lại ở trước mặt Ly Cơ khoảng một trượng, nhận ra đó là hai con hoả điểu nàng mừng rỡ: “Các người ở đâu mới về? Từ nay không được bay đi xa nữa.” Yên tâm vì đã có hai trợ thủ lợi hại bên cạnh, Ly Cơ nắm dây buông mình xuống vực. Đang ở lưng chừng chợt có tiếng cánh vỗ như cuồng phong trên đầu, kinh hoàng Ly Cơ nhìn thấy bóng một con

chim to lớn đang quần nhau với hai con hỏa điều. Không biết làm sao để đuổi con ác thú đi nàng leo xuống thật nhanh, chân vừa chạm đất vội lên tiếng:

- Lý công tử!

- Tại hạ chờ cô nương ở đây.

- Ta có đem theo hai con hỏa điều chúng đang bị một con chim to lớn tấn công ở trên miệng vực.

- Có thể là con hắc điều của tại hạ, để tại hạ gọi nó về.

Thiếu Hoa vận sức khê thổ lên một hồi còn, Ly Cơ cũng làm theo, lập tức cuộc ác chiến được chấm dứt. Thiếu Hoa nhảy từ tầng đá này sang tầng đá khác đến một ghềnh đá nhô ra chàng nhảy lên đó, Ly Cơ cũng lên theo. Từ đây nàng nhìn ra ngoài thấy thác nước bao quanh tuyệt đẹp. Tiếng Thiếu Hoa cất lên:

- Cô nương ở đây tại hạ vào trong nhà thấp đèn.

Một lát sau ánh sáng bắt ra từ một không cửa, Thiếu Hoa xuất hiện ở đó, chàng gọi :

- Mời Kiều cô nương!

Ly Cơ sững sốt khi thấy trong nhà chẳng có bàn ghế, giường nằm cũng không. Thiếu Hoa gượng cười :

- Chỗ nằm tốt nhất trong nhà này chính là . . . là . . . phiến đá ở giữa nhà.

Ly Cơ nhìn phiến đá, nó phải nặng hàng vạn cân nàng kinh nghĩ nếu không phải phiến đá này có sẵn nơi đây, hơn nữa mặt phiến đá bằng phẳng như được gọt mài từ một vật Vô cùng sắc bén, chẳng lẽ tất cả những việc đó do Thiếu Hoa thực hiện, nếu vậy công lực của chàng đã đạt đến mức thượng thừa. Suốt dây biên thủy ba người con của Kiều Tôn Dũng tự xưng hùng xưng bá tuy là tam muội nhưng võ công của Kiều Ly Cơ có phần nhỉnh hơn hai người anh vì được chân truyền của Ngọc Nữ Thần Ni nhưng qua mấy lần đụng chạm Ly Cơ cảm thấy võ công của mình vẫn chưa thể sánh ngạnh được với Lý Thiếu Hoa. Ý nghĩ nàng càng làm cho Ly Cơ thêm quyết tâm thu phục Thiếu Hoa về với Mã Đài Sơn. Thiếu Hoa bước về phía cửa, chàng nói :

- ở đây Kiều cô nương có thể an tâm ngủ ngon, bất cứ động tĩnh gì thì xin để mặc cho tại hạ đối phó.

Chàng bước ra khỏi lều cỏ ra sát bên ngoài ghềnh đá ngã lưng. Ở mõm đá bên cạnh con hắc điều từ lúc nào, nó bất động như được đeo bằng đá, ngoại trừ đôi mắt, từ đó tia lửa lân tân bắn ra rơi vào canh thâu. Thiếu Hoa vận Phi Long Cương khí chuyển khắp toàn thân, chàng nằm im như con thú rình mồi. Phi Long Cương Khí tạo thành một luồng sóng Vô hình thả ra khắp nơi bất chợt Thiếu Hoa cảm thấy cương khí bị lay động, chàng vẫn nằm im thần định hướng nơi cương khí đã gặp phải sức đối phương, nó không xuất phát từ bên ngoài, mà hình như đã ẩn phục sẵn trước khi Thiếu Hoa trở về.

Chàng co một ngón tay hướng về phía con hắc điều búng nhẹ một cái, phách không chỉ gõ nhẹ vào đầu con điều, nó nhìn chàng, Thiếu Hoa ra dấu chỉ về phía đối phương ẩn thân. Hắc điều hiểu ý nó phóng mình vào đêm không một tiếng vang động. Thiếu Hoa nhìn vào trong nhà, ánh đèn chập chờn trong thình lạng. Có lẽ Kiều Ly Cơ đã yên giấc.

Bất giác Thiếu Hoa nhếch môi cười. Chàng nhớ lúc gặp nàng, cái vẻ đẹp lộng lẫy kien khiến Thiếu Hoa nảy ra ý định lý lộng với nàng một phen. Quả nhiên Ly Cơ đã gây nên một cuộc náo loạn ở tửu lầu, nếu không có Vương đại ca chen vào thì không biết sự việc sẽ đi đến đâu. Còn đang suy nghĩ con hắc điều đã bay trở về, nó ngậm áo chàng lôi đi, đầu gục gập như thức giục. Thiếu Hoa hiểu ý nó nhưng lại sợ không có người canh chừng cho Ly Cơ. . . ngủ. Chàng khê bảo:

- Ta hiểu rồi, người hãy ở lại đây tấn công bất cứ kẻ nào đột nhập vào chỗ Kiều cô nương.

Hắc Điều ưng thuận. Thiếu Hoa thu Phi Long Cương Khí, chàng đi về phía phát ra luồng kình lực chống lại chàng. Trong bóng đêm Thiếu Hoa thấy một bóng đen ngồi bất động, bóng đen hình như đang vận nội công trong một hốc đá, hô hấp của người này rất trầm trọng chứng tỏ đã bị nội thương khá nặng. Thiếu Hoa vận nhân lực chàng thấy bóng đen là một lão già ăn mày rách rưới giống như người của Cái bang, trong bóng tối mờ mờ Thiếu Hoa không chiến rõ mặt. Chưa biết đối phương thuộc giới nào, càng không thể xuất

thủ khi kẻ đó đang vận công trị thương, Thiếu Hoa ngồi đối diện với lão nhân, chàng im lặng theo dõi. Thời gian trôi qua chậm chạp, bất chợt Thiếu Hoa nghe tiếng nói thoang thoảng bên tai :

- Thiếu hiệp! CÓ phải Vương thiếu hiệp đó không?

Tiếng nói hoàn toàn mất hết khí lực, không ngăn ngại nữa Thiếu Hoa đứng lên đi vòng ra sau lưng lão nhân, chàng vận Phi Long Thần Công truyền nội lực sang cho lão nhân, khoảng sau một canh giờ hô hấp của lão nhân trở nên điều hòa, Thiếu Hoa thu nội lực chàng ngồi im không nói gì, lòng miên mang suy nghĩ câu hỏi của lão nhân. Phải chăng Vương thiếu hiệp chính là Vương Nhất Thu? Ai đã đã thương đánh rơi lão nhân này lọt xuống vực? Thành linh tiếng lão nhân cất lên:

- Cảm ơn thiếu hiệp đã ra tay cứu mạng.

- Tiền bối xin dừng câu nệ, vừa rồi tiền bối nhắc đến Vương thiếu hiệp, phải chăng người đó là Vương Nhất Thu?

Lão nhân mừng rỡ từ từ quay lại :

- Đúng rồi, lão phu tong lúc thần trí mê sảng cứ ngỡ thiếu hiệp là Nhất Thu chẳng hay thiếu hiệp quen biết như thế nào với Vương thiếu hiệp?

Thiếu Hoa tỏ vẻ ngần ngại chần chừ chưa muốn tiết lộ gì về người nghĩa huynh của mình, chàng thoái thác:

- Văn bối cũng chỉ nghe danh mà thôi .

Biết trong lòng chàng thiếu hiệp còn nghi ngờ, vị lão nhân nói :

- Lão phu họ Hàn, trưởng lão thứ hai của Cái Bang, Vương Nhất Thu vốn là chỗ giao tình với bốn bang chủ Trương quang Hồng.

Không còn thắc mắc gì nữa, Thiếu Hoa vội vòng tay:

- Hàn tiền bối, văn bối chính là em kết nghĩa của Vương đại ca. Đại ca vẫn nhắc đến Cái Bang và Trương Bang chủ nhưng vì sao Hàn trưởng lão lại đến cơ sự này.

Hàn trưởng lão hớp một hơi chân nguyên. Thiếu Hoa vội nói :

- Tiền bối hãy khoan giải thích để văn bối vận Phi Long Thần Công giúp tiền bối điều trị nội thương. Sáng mai nếu văn bối không trở lại đây tiền bối cứ tự tiện hành động.

Thiếu Hoa truyền chân lực sang cho Hàn trưởng lão, khi gà rừng cất tiếng gáy te te cũng là lúc trưởng lão phục hồi chân lực . Thiếu Hoa mệt mỏi dựa lưng vào vách đá vận dụng điều tức khoảng một giờ sau chàng đứng lên:

- Văn bối có một vị khách chưa rõ tông tích, xin cáo biệt trưởng lão.

Hàn trưởng lão tỏ vẻ ngần ngại rồi nói :

- Thiếu hiệp, người có gặp Vương Nhất Thu xin nhắc Cái Bang đang gặp vận nạn, Trương bang chủ đã mất tích.

Thiếu Hoa sững sốt:

- Văn bối sẽ chuyển lời Hàn trưởng lão đến đại ca. Tiền bối cứ an tâm .

Thiếu Hoa quay trở lại ghềnh đá, chàng thấy con hắc điều đậu bình thản trên mõm đá, trong lều cỏ ánh đèn vẫn hiện hoá hắt ra. Thiếu Hoa ngược nhìn lên bầu trời, trên cao mây như tan thành sương, tất cả chỉ còn một màu xám ngoét.

Nhắc lại Vương Nhất Thu sau khi từ già Lý Thiếu Hoa chàng hướng về phía trung tâm thị trấn Cốc Phong thẳng tới. Lòng miên man nghĩ đến người huynh đệ kết nghĩa.

Muốn dò la tin tức Bức Vương không đâu bằng đến nơi náo nhiệt nhất. Vào đến thị trấn thành linh Nhất Thu trên vách có kí hiệu của Cái bang, chàng kính đáo ngấm quan sát xung quanh. Chẳng có bóng dáng một tên đệ tử Cái Bang nào cả. Chẳng lẽ kí hiệu đã có từ lâu? Nhất Thu làm ra vẻ Vô tình chàng đến gần

bức vách thấy ký hiệu rất rõ Chúng tỏ chỉ mới lưu được vài ngày trở lại. Để kiểm tra Nhất Thu làm như kẻ nhàn hạ thả bộ lúc lên dốc, khi xuống đồi chàng đi khắp thị trấn và nhận thấy có nhiều ký hiệu để lại một cách rời rạc. Ký hiệu mất hút ở bên bờ vực. Nhất Thu bước tới quan sát và nhìn xuống bên dưới, một màu xanh thẳm bên dưới chúng tỏ vực rất sâu. Nhất Thu quan sát mặt đất, cây cối xung quanh xem có dấu vết nào chúng tỏ có người đã đến đây hay không. Trên cây chàng thấy có dấu xiết vòng quanh như bị dây quấn vào. Nhất Thu bước lại đứng từ chỗ gốc cây chàng thấy thêm một dấu vết nữa, hình như đó là dấu một nhát chém hụt. Nhất Thu gật gù hài lòng chàng quay về bước vào một tửu quán, tìm một chiếc bàn kê ngoài trời ngoắc tay gọi tiểu nhị. Một người bước tới thấy Nhất Thu dáng thư sinh, ăn mặc nho nhã ngạc nhiên không hiểu một thư sinh trói gà không chặt sao lại xuất hiện ở nơi tụ tập đủ mặt các loại khách giang hồ hắc bạch. Gã lên tiếng:

- Công tử dùng chi?
- Rượu và thịt rừng.
- Thịt rừng có nhiều loại, heo rừng, nai, cọp, công tử muốn dùng thứ chi?
- Thứ gì ngon đem cho ta một cân.

Một chập sau tiểu nhị bưng ra một đĩa đầy áp thịt nướng, nhìn thoáng qua Nhất Thu tưởng món chim nướng nhưng nhìn kỹ chàng thấy mấy chiếc cánh có màng như chân vịt, chàng buột miệng:

- Thịt dơi?

Tiểu nhị tươi cười gật đầu :

- Công tử tinh mắt lắm, ai đến Cốc Phong không thưởng thức món thịt dơi, uống rượu pha máu dơi chưa thể nói là đã có mặt ở đây.

Chỉ nghe nói cũng đủ lợm giọng, Nhất Thu xua tay:

- Người mau làm cho ta món khác, kể ra rượu máu dơi ta uống cũng không nổi .

Tiểu nhị cười nham nhở:

- Thịt dơi, máu dơi cường dương bổ thận chẳng nên bỏ qua, đó đúng là mỹ vị, mỹ tửu xứng đáng liệt vào hàng . . .

Đột nhiên một tiếng “bốp” vang lên, tiểu nhị đưa tay bùm miệng, từ kẽ các ngón tay máu ứa ra nhỏ giọt xuống đĩa thịt dơi. Nhất Thu đảo mắt nhìn quanh các thực khách ngồi khắp nơi ăn uống nhồm nhoàm, chẳng ai tỏ vẻ vừa ra tay hạ thủ tên tiểu nhị.

Chàng nghĩ thầm: “Nếu kẻ hạ thủ là một trong số những thực khách này thì võ công của hắn quả thực cao. Nhưng tại sao gã tiểu nhị lại bị trừng phạt? Trên bàn đĩa thịt dơi vẫn bốc khói, những giọt máu tươi điểm lên đó những nụ hoa đỏ chói càng làm cho Nhất Thu muốn ỏi khan.” Chàng nói:

- Người hãy mau tìm lương y săn sóc .

Tiểu nhị ôm mặt chạy vào trong. Đột nhiên Nhất Thu nhớ lời thuật lại của Thiếu Hoa về những quái nhân biết bay hút máu người, chàng chợt hiểu tên tiểu nhị đã Vô tình buông lời xúc phạm đến Bức Vương và hắn bị một bộ hạ nào đó của Bức Vương trừng trị. Nhất Thu nhủ thầm: “Tốt lắm, ta đang đi tìm người nhưng người lại tự chường mặt ra.” Chàng cầm đĩa thịt dơi nói lớn: “Dù là thịt vua dơi thì cũng chỉ là loài hôi thối” . Dứt lời Nhất Thu quăng đĩa thịt dơi ra ngoài, bình rượu máu dơi chàng ném thẳng vào một gốc cây vỡ toang, đồng dặc :

- Tính tiền!

Đột nhiên, một bàn tay khê đặt lên vai Nhất Thu, bàn tay ấn xuống có sức nặng ngàn cân, Nhất Thu buông thả cho người mềm nhũn. Một giọng nói cất lên:

- Đi đâu mà vội, tại hạ mời công tử một chung.

Nhất Thu ngước lên, đó là một người cao lớn, ăn mặc như thổ dân, đôi mắt hắc như hai đường kẻ ngang, hi hí che dấu những tia sáng bí ẩn bên trong. Chàng nhìn mặt:

- ôi! Xin nhẹ nhẹ tay.

Gã chìa chung rượu về phía Nhất Thu :

- Mời!

Vừa ngửi mùi rượu Nhất Thu chợt nhớ đến bình rượu của Lý Thiếu Hoa uống ở Tửu quán trong rượu có hương ngải, Nhất Thu đã từng đọc Bách Độc Kỳ Thư của Độc Thủ Dương Thu Phàm, tất cả những chất độc rút ra từ thảo mộc chàng đều biết qua những hương độc trong chung rượu này nếu Dương Thu Phàm có sống lại cũng chưa chắc đã nhận ra. Nhưng Thiếu Hoa đã dám uống tại sao chàng lại từ chối? Đây cũng là dịp để đột nhập vào trong xào huyết của Bức Vương do chính thuộc hạ của hắn đưa Nhất Thu vào Còn gì thuận lợi hơn? CỐ làm ra vẻ mặt ngô nghê, Nhất Thu cười cầm chung rượu đưa lên môi uống cạn, chàng vận nội công dồn rượu độc vào một chỗ rồi tự bế huyết lão đảo từ từ ngã lún ra mặt đất. Đại hán nhếch môi cười, hắn nhìn một vòng với vẻ đe dọa rồi cúi xuống xách Nhất Thu như điều xốt gà con, hắn nhún người nhảy vút qua ngọn cây, sau mấy cái nhấp nhô đã mất dạng. Khi Nhất Thu tỉnh lại thấy mình nằm trong hầm tối, khí lạnh toả ra ngùn ngụt, chúng đã coi chàng như một thư sinh yếu đuối nên không cần trói. Nhất Thu ngồi lên, chàng vận Huyền Thiên Công dồn nhãn lực nhìn xuyên màn đêm, chúng nhốt chàng trong một chiếc hầm đá, là một hang đá đúng hơn, cửa hang đóng kín bằng một cánh cửa sơ sài. Nhất Thu kiểm soát lại ngọn Ma Kỳ và những chiếc ma hoàn, rất may chúng vẫn còn nguyên. Cặp Long Phụng kiếm từ khi phụ thân nhảy xuống Ma Vực tự kết liễu cuộc đời ngang trái của mình, Nhất Thu đã đem cặp kiếm để vào trong mật thất nơi đặt quan tài Hồn Thể Ma Tôn. Chàng thì không dùng tới kiếm nữa. Nhất Thu vươn vai đứng lên, chàng tiến về phía cửa đưa tay xô nhẹ, cánh cửa kèn kèn kết nhưng không mở ra, có lẽ chốt cài ở bên ngoài. Nhất Thu nhìn qua lỗ hổng thấy bên ngoài là một hang đá rộng không một bóng người, chàng ngạc nhiên không hiểu vì sao đã đem mình về tận đây sao chúng lại giam giữ mình một cách lỏng lẻo. Sau một lúc suy nghĩ, Nhất Thu quyết định vận sức xô cánh cửa bung ra, vừa định lách người bước đi chợt có những tiếng lao vun vút trong hang tối về phía chàng. Nhất Thu vội phóng Huyền Thiên Chỉ về phía tiếng động, những tiếng kêu “chít, chít” vang lên rồi cả động ầm vang lên những tiếng kêu “chít chít” muôn ngàn tiếng động đổ dồn nhám thẳng về phía Nhất Thu phóng tới. Chợt hiểu ra vì sao chúng chẳng cần canh gác bên ngoài. Nhất Thu quay trở lại hầm đá dựng vội cánh cửa lên chia cắt với bên ngoài. Bên kia cánh cửa nổi lên những tiếng kêu “bịch bịch” như người ta ném đất đá. Nhất Thu toát mồ hôi nhận ra mình đang ở trong một hang dơi, hàng ngàn con dơi khát máu trong khoảnh khắc có thể biến chàng thành xái xác khô, dù võ công cao đến đâu cũng không thể thoát khỏi cái chết thảm trước những con quỷ khát máu đó. Nhất Thu đi quanh trong hầm đá, âm mưu lợi dụng thời cơ do thám nội tình của Bức Vương đã bị chặn lại, nơi này không có gì chứng tỏ là trọng địa của chúng.

Muốn thoát ra ngoài không bị bọn dơi quỷ tấn công chỉ còn nước chờ ánh sáng bình minh lộ dạng, dù sao đối phó với lũ quái nhân đối với Nhất Thu còn dễ dàng hơn đối với bầy dơi. Cũng còn một cách khác để thoát ra đó là tìm ra mật đạo chúng đã đem Nhất Thu vào. Để thực hiện ý định này, Nhất Thu lần quanh vách đá, bấu tay vào từng điểm khả nghi có thể là chốt cơ quan. Quả nhiên Nhất Thu tìm được một tảng đá bị chướng lực của chàng ấn thụt vào trong vách, tiếng chuyển động ầm ầm vang lên nhưng đó chẳng phải là cơ quan mà là một vách ngăn bị sạt lở, đá rơi rung mặt đất, không một chút chậm trễ Nhất Thu nhảy lại tránh né, khi yên tĩnh trở lại chàng chui qua bên kia thấy đó là một hầm thứ hai. LỘ về thất vọng vì hầm đá này chẳng khác gì hầm đá bên cạnh. Đúng lúc ấy thính giác của Nhất Thu nghe được tiếng thở dài, chàng mừng rỡ định nhào đảo mắt nhìn quanh, chàng thấy một người chỉ còn da bọc xương bị xích chân vào vách đá, hơi thở thoi thóp. Nhất Thu vội bước tới khẽ gọi:

- Tiền bối!

Trong bóng tối không hiểu người ấy còn đủ sinh lực để nhìn thấy Nhất Thu hay không nhưng vừa nghe tiếng gọi người ấy đã ngóc đầu dậy:

- Ai? Ai vừa gọi ta?

- Vãn bối đứng ở ngay bên cạnh người .

Lão nhân cố gắng hỏi :

- Người là thủ hạ của Bức Vương? Đừng hòng ta nói nửa lời.

Nhất Thu vội cải chính:

- Văn bối cũng là nạn nhân bị nhốt trong hầm .
- Tại sao người được thông dong đi lại?
- Chúng ngỡ văn bối chỉ là một nho sinh nên không chú ý, nhưng tại sao tiền bối lại bị Chúng hành hạ như thế này?
- Chúng bắt ta khai nhưng điều ta thà chết để giữ bí mật.

CỐ nghĩa là Nhất Thu có hỏi thêm nữa cũng Vô ích. Chàng nhìn lão nhân hỏi tiếp:

- Tiền bối có biết chúng là bang phái nào không?

Lão nhân không trả lời, Nhất Thu đưa tay thăm mạch thấy nội lực của lão nhân đã cạn kiệt, không dẫn đo chàng ngồi xuống bên cạnh vận Huyền Thiên Công truyền sang cho lão nhân, nội lực tràn sang khiến người lão co giật liên hồi, khoảng một trống canh Nhất Thu nghe lão nhân nói:

- Cảm ơn thiếu hiệp, lão nghĩ những điều lão muốn giấu kín có thể tiết lộ cho thiếu hiệp, thiếu hiệp hãy thu nội lực lại đi.

Nhất Thu làm theo lời của lão nhân, lão nhân ngồi lưng tựa vào vách nói :

- Lão là Vi Bất Ngã đại trưởng lão của Cái bang, lão bị nhốt ở đây không biết là bao lâu rồi vì không thể căn cứ vào thời tiết được, khi lão bị nhốt vào đây trời đang mùa hạ, bây giờ không biết bên ngoài đang mùa gì?

Nghe lão nhân nói Nhất Thu bàng hoàng thảng thốt:

- Vi trưởng lão, trưởng lão không nhận ra văn bối ư?

Vi Bất Ngã kinh ngạc hỏi:

- Thiếu hiệp có quen biết với lão phu ư, hồng mắt rồi, thời gian ở dưới hầm lão phu đã bị tổn thương nặng nề đến nỗi không nhận ra thiếu hiệp.
- Văn bối là Vương Nhất Thu đã từng sát cánh với Cái Bang tiêu diệt Hồng Bảo.

Vi Bất Ngã vui mừng thốt:

- Vương Nhất Thu? Đa tạ hoàng thiên, cứu tinh của Cái Bang đã tới.

Vương Nhất Thu hỏi dồn:

- Trưởng lão chuyện gì đã xảy ra với Cái Bang? Trưởng Bang Chủ đâu rồi?

Một bàn tay đưa về phía Nhất Thu chàng ngồi im để bàn tay xương xẩu sờ khắp khuôn mặt. VI Bất Ngã chợt cất tiếng cười:

- Đúng là Vương Nhất Thu, ta có thể an tâm nhắm mắt được rồi .

Nhất Thu không biết trong hơn một năm chàng tuyệt tích giang hồ chuyện gì đã xảy ra với Cái Bang nhưng chỉ qua Vi Đại Trưởng lão chàng biết Cái Bang đã trải qua đại nạn . Trong khi Vi trưởng lão còn đang xúc động Nhất Thu cũng cảm thấy lòng mình bồi hồi sống lại với quá khứ, thuở mang gươm đi đòi nợ máu Thập Tam Đại Danh Gia. Sau khi trấn tĩnh, Vi Bất Ngã trầm giọng:

- Vì sao thiếu hiệp lại rơi vào tay bọn chúng?

Nhất Thu thuật lại việc mình kết nghĩa với Thiếu Hoa, hiệp lực với người nghĩa đệ quyết tâm khám phá tiêu diệt bọn Bức Vương, câu chuyện xảy ra ở lữ quán và chàng cố ý để bị bắt như thế nào. Nghe xong trưởng lão gật đầu:

- Thiếu hiệp ngày nay hành động can trọng hơn ngày xưa nhiều nhưng lọt xuống đây tình tới việc thoát ra ngoài quả thật không phải chuyện dễ làm. Chính vì lão phu tính tới chuyện trốn thoátra ngoài cho nên mới bị bọn chúng xiềng chân vào ách đá, mỗi ngày quăng vào một con dơi nướng để lão phu cảm hơi .

- Chúng muổng trưởng lão làm gì cho chúng?
- Trở thành bộ hạ Bức Vương chỉ chỗ của Trương Bang Chủ dưỡng thương.

Nhất Thu thất thanh kêu lên:

- Bang Chủ bị đả thương, kẻ nào có khả năng làm được việc đó.

Vi Bất Ngã giọng uất ức:

- Bọn chúng võ công quái dị, giỏi dùng tà thuật nên Bang chủ đã bị mắc nạn, chuyện ấy xảy ra đúng vào ngày Bang Chủ cùng Cái Bang làm lễ ăn mừng sinh nhật ẩn thứ tám mươi của người, khách mời để dự ngoài đệ tử Cái Bang còn có phương trượng phái Thiếu Lâm, Đông Tẩu lão tiên bối. Người không mời chưởng môn các bang phái khác đến dự vì họ đã từng tham dự cuộc bao vây Vương Gia Trang. Đang lúc náo nhiệt, đột nhiên . . .

Vi bất Ngã ngưng lại nói tiếp:

[thiếu một đoạn]

5. Chương 5

Hàn trưởng lão gương mặt trầm trọng tiến lại trước Trương Quan Hồng thưa:

- Bẩm Bang chủ có một vị khách không mời nhất định đòi vào chúc thọ.

Trương Bang Chủ nét mặt hơn hờ quay nhìn Đông Tẩu đang ngồi cạnh Không Tuệ Đại Sư phân bua:

- Phương trượng nghĩ coi, lão phu năm nay phá lệ ăn mừng thượng thọ khiến bận lòng các anh hùng trên chốn giang hồ thật là áy náy.

Không Tuệ Đại Sư từ tốn:

- Người không mời mà đến là do cái duyên, ta nghĩ Trương thí chủ cũng chẳng nên phụ hảo ý của khách.

Đông Tẩu nâng vò rượu lên:

- Trương huynh, bất luận kẻ ấy là ai, đã đến xin Trương huynh để ta tiếp hấn một vò.

Trương Quan Hồng gật đầu hỏi Hàn trưởng lão:

- Người ấy danh tánh ra sao?

- Thưa Bang Chủ, đó là một dị tướng đi cùng với ba người trang phục cổ quái không Chịu báo danh tánh, họ đem theo một món lễ vật nói chờ khi hội kiến với bang chủ xưng danh cũng chưa muộn.

Trương Bang Chủ nhíu mày nghĩ: “kẻ nào lại ngang tàng ngạo ngược đến thế? Đến chúc thọ hay đến sinh sự?” Bang Chủ nói:

- Thôi được, hôm nay là ngày vui, trưởng lão mời họ vào.

Hàn trưởng lão ngần ngại:

- Họ có vẻ bàng môn tả đạo, bang chủ chẳng nên khinh xuất .
- Cứ mời họ vào.

Bỗng người khách như bốn ngọn tháp bước vào, người đi đầu vòng tay:

- Bỏ Vương đường đột đến chúc thọ, mong Trương Bang Chủ lượng thứ.

Trương quan Hồng cả cười:

- Đùng khách sao, xin mời.

Khách ðùng im vẫy tay cho người đứng bên bước lên:

- Miêu Quốc từ xa xôi ngưỡng mộ đại danh Trương bang chủ, có chút lễ vật mong bang chủ nhận cho. Hoắc Đồng, dâng lễ vật.

Hoắc Đồng bước tới, Hàn trưởng lão vội đi kèm bên cạnh. Hoắc Đồng hai tay đưa một chiếc hộp gỗ chạm trổ tinh vi ngang trán. Hàn trưởng lão vội đỡ lấy.

Trương bang chủ vòng tay:

- Đa tạ hảo ý, mời tiên sinh ngồi!

Bang chủ tự tay rót chung rượu bước đến, khách vẫn đứng nhận chung rượu uống cạn rồi nói:

- Bốn Vương đến đây để chúc thọ bang chủ, bây giờ việc đã xong xin cáo từ. Món lễ vật là bảo y của Bốn Vương bang chủ chẳng nên mở ra giữa nơi náo nhiệt này. Xin cáo biệt.

Dứt lời khách cùng với các tùy tùng trở gót đi thẳng. Trương bang chủ bỡ ngỡ nhìn theo. Đông Tử cười gần:

- Trương huynh, nghe khẩu khí của hần thì hình như hần là một vị Vua của tiểu quốc nào đó, không chừng hần định mời vua ăn mày làm Tể Tướng.

Lễ ăn mừng thượng thọ của Trương bang chủ kéo dài đến nửa đêm chú khách đều la liệt Không Tuệ Đại Sư đã trở về Thiếu Lâm. Đông Tử ôm vò rượu gác lên Trương Quan Hồng ngủ. Các đệ tử Cái Bang dưới quyền của Vi Trưởng lão được phân công trấn giữ vòng ngoài lục đục kéo về. Vi trưởng lão đứng bên gốc cây vươn vai ngáp dài đột nhiên trưởng lão cảm thấy lạnh gáy, trong đêm tối có những bóng đen bay loang loáng trên ngọn cây, những bóng đó hạ xuống bao vây Vi trưởng lão vào giữa, một trong số họ lên tiếng:

- Trưởng lão hãy tỏ ra biết điều.

Trong tám vị trưởng lão, Vi Bất Ngã là người duy nhất được Trương Bang Chủ truyền cho một chiêu trong mười tám chiêu Giáng Long. Tuy chỉ học một chiêu nhưng ngay đêm luyện tập nên chiêu Kiếm Long Tại Điền của Vi Trưởng Lão đánh ra uy lực Vô cùng mãnh liệt. Cho nên tuy bị các bóng đen bao vây Vi trưởng lão vẫn bình tĩnh hỏi:

- Các người là ai?

Trưởng lão vừa dứt lời bỗng cảm thấy chân khí tản mát không tìm lại lão kinh hoảng vận công chống lại sức ma nhiếp của những bóng đen rồi đột nhiên đẩy chiêu Kiếm Long Tại Điền về trước: Bùng! Một bóng đen bị đẩy bắn ra phía sau bởi chưởng lực, vòng vây của ma lực lập tức tan biến, Vi trưởng lão lấy trong người ra một chiếc thủ pháo quăng lên trời báo động rồi lẹ như chớp phóng người chạy về phía tổng đàn.

Trương Quan Hồng và Đông Tử là những người tử lượng rất cao nên tuy nằm gác chân lên nhau ngủ nhưng thính lực của hai người rất tinh nhạy. Trương bang chủ choàng ngồi dậy khi nghe tiếng rít của thủ pháo. Đúng lúc ấy bang chủ thấy một người đứng trước mặt mình, người ấy chính là vị thượng khách đến chúc thọ một cách kỳ lạ lúc nhập tiệc - Bang chủ quả thật là người hào sảng.

Trương Quan Hồng vẫn thắc mắc về pháo hiệu báo động, nghe khách lên tiếng, bang chủ hỏi:

- Ngày quay trở lại mau thế này hần có mục đích?

- Bang chủ đã xem quà tặng của bốn vương chưa?

Trương bang chủ cười gượng:

- Quả thật ta chưa có dịp, thật sơ sót.

Khách nhíu mày nhưng vẫn giữ giọng bình thản:

- Bốn Vương có chuyện muốn thương lượng cùng bang chủ, mời ngài quá bộ, chuyện này chỉ hai chúng ta biết với nhau thôi.

Trương bang chủ gạt đầu lúc đi ngang chỗ Đông Tử nằm, ông kính đáo đá nhẹ vào chân lão rồi sấn bước cùng khách ra ngoài. Khách lên tiếng:

Vì bang chủ chưa có dịp xem qua lễ vật nên buộc bốn vương phải dài dòng, vật trong hộp là bảo y của bốn vương, nó có khả năng chống được nóng lạnh, mặc vào trong người bang chủ có thể bay lượn như chim. Tóm lại với chiếc áo đó bang chủ trở thành người phi thường.

Quả thật đó là một báu vật ai cũng mơ ước.

- Bang chủ nói đúng, nó có thể giúp bang chủ trở thành minh chủ quần hùng. Bang chủ có thấy võ lâm Trung Nguyên ngày nay cạn kiệt nhân tài, người như bang chủ phải nắm vận mệnh thiên hạ.

Trương quan Hồng cả cười:

- Ngài qua khen, thực ra lão phu làm vua đám ăn mày cũng đã là quá đủ rồi.

- Không, bốn vương đã nhìn cái thế các môn phái trong võ lâm Trung Nguyên, chỉ còn Cái Bang là có ảnh hưởng bao trùm, nếu không nắm cơ hội, các môn phái khác chấn chỉnh sự môn lại khi ấy chính họ sẽ có mưu đồ thống trị võ lâm Trương quan Hồng nhìn khách:

- Phải chăng ngài muốn chia đôi thiên hạ cùng Cái Bang?

Khách ngược mắt nhìn trời cười nhẹ:

- Bang chủ quả nhiên xuất chúng. Đúng, bốn vương ôm ấp ý niệm đó trước khi đặt chân lên đất Trung Nguyên, bốn vương có một đạo quân thiện chiến hơn ba nghìn người, một đội cận vệ hơn trăm cao thủ và ba đại tướng quân bách chiến bách thắng.

Lực lượng của chúng ta liên kết lại việc lấy thiên hạ không phải là quá khó.

Trương Bang Chủ nhìn vị khách trừng trừng:

- Ngài đã đánh giá lầm Trương Quan Hồng và toàn thể bang chúng Cái Bang. Chúng ta tuy khoác áo ăn mày nhưng một dạ chính trực. Những điều ngài vừa nói để giữ hòa khí Trương Quan Hồng này xem như chưa hề nghe qua.

Khách cũng nhìn Trương bang chủ bằng ánh mắt cú mèo, lạnh giọng:

- Bốn vương qua đến đất Trung Nguyên chỉ có tiến tới chẳng có đường lui. Bang chủ nên nghĩ lại đề nghị của bốn Vương.

- Ta không cần phải suy nghĩ lại, Hàn trưởng lão tiến khách!

- Hàn, Vi, Mạc trưởng lão cùng toàn thể bang chúng Cái Bang ở đây chẳng còn ai giúp được cho Bang chủ nữa rồi. Bốn Vương khá hiểu con người của Trương Quan Hồng nên đã đi một bước trước. Bang chủ hãy nhìn lên trời xem đội cận vệ của ta có đủ sức lấy thiên hạ hay không?

Trương bang chủ ngược mắt lên nhìn, trong bóng đêm nhòa nhòa hàng đoàn người bay vun vút trên trời, kinh công luyện tới mức như những người này quả nhiên thiên hạ Vô song. Hiểu được ý nghĩ của bang chủ, khách tiếp lời:

- Bang chủ đừng để ta buộc phải chọn Cái Bang làm cái đích đầu tiên để tiêu diệt.

Trương bang chủ gằn giọng:

- Không bao giờ! Bao thời nay Cái Bang sống không hổ thẹn với trời đất, không mưu đồ vị kỷ, ngài đã xét đoán lầm con người Trương Quan Hồng này. Cáo biệt.

- Người không đi xa được đâu, quân của ta đã bao vây khắp nơi, hãy chọn một giải khí Trương Quan Hồng này xem như chưa hề nghe qua.

Khách cũng nhìn Trương bang chủ bằng ánh mắt cú mèo, lạnh giọng:

- Bốn vương qua đến đất Trung Nguyên chỉ có tiến tới chẳng có đường lui. Bang chủ nên nghĩ lại đề nghị của bốn Vương.

- Ta không cần phải suy nghĩ lại, Hàn trưởng lão tiến khách!

- Hàn, Vi, Mạc trưởng lão cùng toàn thể bang chúng Cái Bang ở đây chẳng còn ai giúp được cho Bang chủ nữa rồi. Bốn Vương khá hiểu con người của Trương Quan Hồng nên đã đi một bước trước. Bang chủ hãy nhìn lên trời xem đội cận vệ của ta có đủ sức lấy thiên hạ hay không?

Trương bang chủ ngược mắt lên nhìn, trong bóng đêm nhòa nhòa hàng đoàn người bay vun vút trên trời, kinh công luyện tới mức như những người này quả nhiên thiên hạ Vô song. Hiểu được ý nghĩ của bang chủ, khách tiếp lời:

- Bang chủ đừng để ta buộc phải chọn Cái Bang làm cái đích đầu tiên để tiêu diệt.

Trương bang chủ gần giọng:

- Không bao giờ! Bao thời nay Cái Bang sống không hổ thẹn với trời đất, không mưu đồ vị kỷ, ngài đã xét đoán lầm con người Trương Quan Hồng này. Cáo biệt.

- Người không đi xa được đâu, quân của ta đã bao vây khắp nơi, hãy chọn một giải pháp có lợi cho Cái Bang hoặc đầu hàng bốn vương. Không còn đường nào khác .

Trương bang chủ nhìn quanh các đệ tử Cái Bang nằm la liệt khắp nơi, lòng ân hận đã tổ chức ăn mừng thượng thọ để địch nhân nắm thời cơ thao túng. Đột nhiên một giọng cười vang lên:

- Đừng ngại Trương huynh, tên dị tộc này lớn lối nhiều lắm cũng chỉ bằng Độc Ngô Tàn bang Hồng Bào! Đánh! Lâu lắm rồi mà chưa được đánh trận nào cho đã ngứa.

Từ sau bức vách Đông Tử bước ra, lão cầm gậy sắt nện mạnh xuống nền đá toé lửa, đầu gậy đâm thủng đá lún sâu xuống đất cả tấc . Khách mỉm cười :

Quả là thần lực, Đông Tử bao giờ cũng là Đông Tử . Ta xin hầu con quý say một vò.

Nói xong khách vỗ tay, tiếng gió rít bay tới, khách phất tay áo một luồng nhuễn khí nâng vật đang bay trên không trung tới Đông Tử, đó là một vò rượu to bằng quả dưa đỏ Tiếng gió lại rít lên, lần này bay về phía Đông Tử, lão phùng miệng thổi ra một luồng kinh lực, chặn vò rượu quay tít trên không, thủ pháp rõ ràng tinh diệu hơn khách một bậc. Cả hai vận kinh lực hút vò rượu xuống. Đông Tử ngạo mạn:

Ta thành danh trên giang hồ hơn năm mươi năm chẳng bao giờ hơn thua với kẻ Vô danh.

Khách nhếch môi nụ cười kỳ dị chôn vùi trên môi, giọng lạnh lùng:

- Ta, Tiểu Vương Miêu Quốc Nùng Chí Vân muốn kết bằng hữu với tất cả anh hùng thiên hạ, tiếc thay Cái bang chẳng thức thời buộc ta phải đối đầu. Đông Tử, người vì bằng hữu, ta ôm chí lớn, đã xúng tay với người hay chưa?

Đông Tử cười ha hả, quăng vò rượu trên tay mình sang Chí Vân, Miêu Vương cũng đáp lại, hô to:

- Cạn vò!

Cả hai kê vò rượu lên môi, tiếng rượu rơi vào cổ họng ừng ực trước đôi mắt ngơ ngác của Trương Quan Hồng. Đông Tử cạn vò trước, lão đập vò ngay dưới đất:

- Ta đã thắng người một bước, người quân tử hãy mau lui khỏi trọng địa của Cái bang.

Miêu Vương giọng bình tĩnh:

- Chưa thể phân thắng bại. Kẻ chiến thắng là kẻ vẫn còn đứng vững trên đôi chân mình. Chân người bắt đầu run rồi đấy.

Đông Tử rung mình, trời đất quay cuồng, nhô phăng thiết trượng quát:

- Người! Tên xảo trá. . .

Chưa hết câu, Đông Tử buông cay thiết trượng đổ ào xuống đất, lão gượng bước về phía Miêu Vương rồi ngã lún ra bất tỉnh. Trương bang chủ thất kinh chạy đến nâng Đông Tử lên:

- Đông Tử, người trúng độc phải không?

Đông Tử nằm im miệng sùi bọt, Trương quan Hồng sôi gan:

- Miêu Vương, ta với người chẳng thù oán chi, chỉ hướng chẳng phải là thứ để mua bán đổi chác . Người bức bách ta không sợ Hoàng Thiên ư?

Miêu Vương cả cười:

- Hoàng Thiên đứng về phía kẻ mạnh, sinh mạng của Đông Tử và toàn thể Cái Bang đang nằm trong tay người .

Trương Quan Hồng hú lên một tiếng đầy uất ức:

- Cái Bang mất ta sống để làm gì . Chí Vân hãy đền mạng.

Trương Quan Hồng đề tụ chân khí, cung tay vận Giáng Long chưởng pháp đẩy ra chiêu Phi Long Tại Thiên. Không trung nổi lên những tiếng ầm ầm như sấm, chưởng lực quả nhiên thiên hạ Vô song. Miêu Vương chẳng giám chậm trễ, bằng một thủ pháp kỳ lạ xoay người phân thân, chỗ nào cũng có Miêu Vương vung chưởng đánh tới .

âm! âm! Am!

Phi Long Tại Thiên quất vào hư không dư lực xé tan màn đêm nổ như sấm sét ngang trời. Trong khi đó Bang Chủ cảm thấy một luồng âm khí xoáy vào tim mình từ phía sau .

Không cần quay lại Trương Quan Hồng ngoắt tay đẩy chiêu Thần Long Bái V . Tuy đã nghe Giáng Long Thập Bát Chưởng của Cái Bang nhưng Miêu Vương không thể ngờ lại CÓ Chiêu đánh ngược ra đằng sau do đó thu chưởng về không kịp, hai luồng kinh lực chạm nhau nổ như long trời lở đất, Miêu Vương bị chiêu Thần Long Bái V đẩy lùi ra sau mấy bước chân thân hình lắc lư. RÕ ràng Trương bang chủ đã chiếm được thế thượng phong. Bang chủ cười nói:

- Thế nào, người còn muốn thâu gom thiên hạ nữa không?

Miêu Vương xuống tấn trụ lại, cười gằn:

- Người đừng vội mừng, đánh trúng ta một chưởng đó chính là nỗi bất hạnh của người. Hãy vận công lên người sẽ rõ.

Bang chủ nghĩ Miêu Vương bị thất thế tìm kế hoãn binh để vận công trị thương, nhưng là người đã trải qua trăm trận, chưa bao giờ đánh người thất thế do đó Trương bang chủ cười ngạo mạn, kéo bình rượu đeo ở bên hông kê lên môi, mới hớp được một hớp, tim bang chủ chợt nhói lên như bị con vật gì cắn đau thấu xương, ông lão đảo buồng bình rượu, ôm ngực. Miêu Vương cả cười:

- Một lần nữa chính người tự hại mình, chính vì hớp rượu trùng độc đã cảnh cáo nhắc nhở người về sự có mặt của nó trong nội tạng của người. Chỉ còn một cách là trở thành thuộc hạ của ta Cái Bang sẽ vẫn tồn tại, bang chúng được thoát chết, Đông Tử lại cùng người cạn ngàn chung.

Trương Quan Hồng ngoắt nhìn Đông Tử nằm bất động, ôm gom hết sinh lực chạy tới ôm bạn phi thân bỏ chạy. Diễn biến bất ngờ khiến cho Miêu Vương sững sốt, ông ta không nghĩ đến việc Trương bang chủ có thể bỏ bang chúng để chạy thoát thân, chỉ một thoáng bang chủ đã khất xa cả trăm dặm. Miêu Vương vẫn bình thần rút ra một cái sừng sơn dương kê lên miệng, tiếng tù và vang vọng, một thoáng sau trên bầu trời những bóng đen xòe cánh bay vun vút đuổi theo hướng Trương Quan Hồng. Đang chạy, chợt thấy từ trên trời đáp xuống một toán người bao vây mình vào giữa, chẳng nói chẳng rằng Trương bang chủ đẩy Giáng Long chưởng thốc tới, vài tên trong số đó không chịu nổi bật thụt lùi nhưng bang chủ không đủ sức bức lui vòng vây còn dày đặc .

Ngay lúc ấy một người nhảy vào giữa vùng chưởng lực đánh vào những bóng đen, chưởng lực người này khá hùng mạnh khiến cho vòng vây nhùng nhằng. Trương bang chủ nhận ra kẻ ấy là ai, ông nói:

- Vi trưởng lão, đừng ham đánh, hãy mở đường máu .

Vi trưởng lão nhìn quân địch nghiêng rằng:

- Bang chủ hãy mau đưa Động tiên bối thoát khỏi vòng vây, đệ tử đoạn hậu .

Trương bang chủ biết không còn cách nào khác nhưng bỏ Vi trưởng lão ở lại một mình giữa vòng vây thì chẳng nở nên còn chần chừ. Vi trưởng lão quả quyết:

- Cái Bang còn hay mất là tùy thuộc vào Bang Chủ, người còn chần chừ dè dặt sẽ tự vẫn tại đây. Trương Quan Hồng cần rằng để khỏi bật lên khóc, ông nhìn Vi trưởng lão cảm thấy mắt mình đang nhỏ từng giọt máu. Vi trưởng lão như điên khùng lẫn xả vào dịch nhân ông sử dụng duy nhất chiêu Kháng Long Tại Điện bức lui vòng vây. Trương bang chủ ông Đông Tử phóng vút đi mất dạng.

Nhất Thu nhìn vị trưởng lão còn da bọc xương, chàng thở dài :

- Không ngờ Cái Bang lại có ngày lâm đại nạn, vãn bối sẽ cùng trưởng lão đi tìm Trương bang chủ, hiện tại phải tìm cách thoát ra khỏi đây.

Vi bất Ngã lắc đầu:

- Ta đã sức cùng lực kiệt, chúng xuyên vòng sắt vào chân ta, chỉ còn nước chặt đứt chân mới hòng thoát thân. Thiếu hiệp hãy thoát ra khỏi nơi hung hiểm này.

Nhất Thu cau mày suy nghĩ, chàng hỏi :

- Sào huyết của chúng ở nơi nào trưởng lão có biết hay không?

Vi Bất Ngã lắc đầu:

- Ta bị chúng nó đánh ngất đi, khi tỉnh lại thấy mình nằm đây. Tuy nhiên cứ theo lý thì sào huyết của chúng phải ở quanh đây. Thiếu hiệp định tìm chúng gây trường huyết chiến ư?

Nhất Thu gật đầu:

- Lũ ma quỷ này càng để lâu càng có hại cho võ lâm.

Vi trưởng lão giọng kiên quyết :

- Không, sự tồn tại của Cái bang quan trọng hơn. Thiếu hiệp hãy tìm cách thoát ra khỏi đây, đi tìm Trương bang chủ giúp ông phục hồi chân lực rồi truy diệt bọn Miêu Vương sau.

- Hình như trưởng lão biết chỗ bang chủ ẩn náu?

Vi trưởng lão gật đầu :

- Có thể bang chủ đến một trong hai nơi, một là Ma Sơn, nơi sư phụ của thiếu hiệp tạ thế, hai là chùa Thiếu Lâm, có nhiều khả năng bang chủ đến Thiếu lâm vì Không Tuệ Đại Sư có thể giúp điều trị cho bang chủ là Đông tiền bối.

Nhất Thu tiếc là không có Long kiếm bên người để chặt đứt xiềng đưa Vi trưởng lão đi theo. Đoán được ý nghĩ của Nhất Thu trưởng lão gượng cười :

- Hãy làm việc cần thiết nhất, mỗi ngày có một tên thủ hạ Miêu Vương đem thức ăn đến cho ta, thiếu hiệp hãy hạ hãn đội lột thủ hạ của Miêu Vương là có thể ra ngoài.

Đúng như Vi trưởng lão nói, khi trời chuyển sang hoàng hôn, một tên thuộc hạ của Miêu Vương đến, hân hân bưng một khay thức ăn bước vào hang trước sự ngạc nhiên của Vi bất Ngã. ăn thịt dơi nướng để duy trì mạng sống bấy giờ nhìn thấy mâm cơm bốc khói nghi ngút trưởng lão biết là có chuyện gì sắp xảy ra, ông im lặng quay đi. Tên thuộc hạ đặt mâm cơm trước mặt Vi trưởng lão nói:

- ăn đi trở thành ma no.

Chiếc chân không bị xiềng của trưởng lão bung ra, mâm cơm bị hất tung đúng lúc ấy Nhất Thu từ trong vách dùng cách không chỉ điểm huyết tên lính, chàng lấy vũ khí của hãn chặt sợi dây xiềng chân của trưởng lão, nhất chặt toé lửa nhưng sợi xích vẫn trơ ra.

Vi trưởng lão nói:

- Thiếu hiệp đừng phí thời gian, mau bắt hãn khai đường ra rồi thẳng đến Thiếu Lâm Tự.

Thấy người lâm nạn không thể không cứu, Nhất Thu làm như không nghe lời trưởng lão, chàng vận Huyền Thiên Công tiếp tục chặt xích cho đến khi thanh quái đao gãy đôi cũng là lúc chỗ những nhất chém đổ lên, Nhất Thu cầm hai đầu xích đề tụ chân lực giật mạnh, sợi xích đứt làm đôi trước sự kinh ngạc của trưởng lão, chàng nói :

- Vãn bối sẽ cùng với trưởng lão thoát khỏi nơi đây, vì bất ngờ chúng sẽ trở tay không kịp.

Vi Bất Ngã chống tay lên, nguồn sinh lực như tự lòng đất tiếp sức cho lão đứng vững, lão cầm khúc dây xích thử bước đi bước lại mấy bước, mừng rỡ:

- Hay lắm nếu không có sợi xích vướng bận này ta có thể bay nhảy được .

Nhất Thu kéo tên thuộc hạ Miêu Vương vào sau vách đá tra hỏi đường ra ngoài, sau khi hẳn khai, Nhất Thu đặt một ngón tay lên tử huyệt ấn xuống, tên thuộc hạ Miêu Vương tắt thở trong cái bất nhẫn của Nhất Thu. Chàng có thể hạ sát hàng trăm người như ở Liễu Gia Trang, nhưng giết một người như trưởng hợp này mặc dù tình thế bất buộc vẫn làm cho Nhất Thu bứt rứt. Chàng bước ra khỏi vách đá nói:

- Đường lên mặt đất khá hiểm trở, Trưởng lão để vãn bối giúp một tay.

Nhất Thu dìu trưởng lão tiến tới, theo hướng dẫn của tên thuộc hạ Miêu Vương. Sau khi ra khỏi hầm đá, Nhất Thu thấy những bậc thang bằng đá chồng chất lên cao, nếu dìu trưởng lão cùng đi sẽ rất khó khăn. Chàng không nói gì, đột ngột ra tay phong tỏa huyệt đạo của trưởng lão rồi công lão lên lưng nhảy thoăn thoắt những bậc đá leo ngược lên cao. Hết những bậc đá đến một đường hầm, suốt đường hầm này có gắn những bó đuốc trên vách. Nhất Thu quan sát trước sau rồi rút một chiếc Ma hoàn cầm sẵn, chàng dùng chiêu Ma ảnh lược đồ trong kinh công phi ma, người nhò đi như vệt khói lướt nhanh trên đường hầm. Chàng quyết định chọn biện pháp đánh nhanh rút lẹ nếu gặp cản trở. Đến cuối đường hầm Nhất Thu bỗng thấy một hồ nước chắn ngang lối đi, mặt hồ chiếm hết bề rộng của một thạch động, điều này tên thuộc hạ Miêu Vương không hề nói. Nhất Thu hối hận đã vội vã giết tên thuộc hạ, nếu buộc hẳn dẫn đường có phải không lâm vào tình thế tấn thoái lưỡng nan như hiện nay. Còn đang bối rối chợt ở hai bên vách đá mở ra những cánh cửa, trong mỗi cánh cửa bước ra một thuộc hạ Miêu Vương. Chỉ nhìn thân pháp của chúng, Nhất Thu cũng biết đây là những đối thủ rất mạnh. Chúng tuốt vũ khí dồn Nhất Thu về phía hồ nước.

Vừa thấy bóng người chợt dưới mặt hồ những tiếng rào rào nổi lên, bọt nước trắng xóa văng tứ tung. Nhất Thu kinh hãi thấy hàng chục con cá sấu cực lớn đang nhào lộn chờ xé xác con mồi rơi xuống. Chàng vội vận Huyền Thiên thần công đẩy một ngọn Ma chướng vào các cao thủ Miêu Quốc, chướng lực vừa bay tới, các đối phương đột nhiên biến mất. Còn đang ngỡ ngàng, chợt từ trên đỉnh hang những luồng quái chướng ép xuống. Nhất Thu đẩy Huyền Thiên chướng lên thành thứ mười hất đội ngược chướng lực đối phương, đồng thời chàng tung chiếc Ma hoàn lên cao. Ma hoàn xé gió hú lên đội vách đá phát nổ như bộc lôi, những bóng người bị sức công phá của Ma hoàn đánh bay rơi xuống hồ. Những con cá sấu há những chiếc miệng rộng cả non trượng cản ngang những kẻ xấu số vừa rơi xuống, chúng bu lại giằng xé con mồi, chỉ trong khoảng khắc mấy cao thủ của Miêu Vương đã tan xác .

Nhất Thu rùng mình trước cảnh ghê rợn vừa diễn ra, ở một nơi địa thế hoàn toàn bất lợi lại thêm phải công Vi trưởng lão trên lưng muốn thoát ra khỏi nơi hung hiểm này không còn cách nào khác là mở cuộc tàn sát. Vừa khi ấy các thủ hạ của Miêu Vương từ trong các cửa đá chạy ra như kiến, chúng ôm khiên mây chia thành từng đợt như những làn sóng ép Nhất Thu ra sát bờ đá bên hồ. Lũ các sấu thấy bóng người lại chồm lên khỏi mặt nước, quẫy đuôi ùng ùng. Nhất Thu ước lượng khoảng cách từ bên này đến bên kia bờ hồ nếu không vướng Vi trưởng lão chàng có thể dùng kinh công Phi ma ra giữa hồ vùng chướng đánh xuống nước mượn lực phản hồi tiếp tục phi người tới, nhưng có Vi trưởng lão trên lưng, Nhất Thu không dám mạo hiểm. Chàng quét ánh mắt chết chóc về phía thủ hạ Miêu Vương, giọng âm hồn :

- Các ngươi không lui sẽ chết tan xác !

Địch nhân vẫn không nhúc nhích, khiên mây kết thành bức vách kiên cố, hàng trăm ngọn quái đao sáng ngời trong ánh đuốc vung lên. Nhất Thu cười gằn, chàng lấy một chiếc Ma hoàn tung ra, Ma hoàn rú lên bay về phía đám thủ hạ Miêu Vương, nó chém vào các khiên mây soan soạt rồi bay ngược trở về. Nhất Thu vươn tay bắt Ma hoàn, giọng đe dọa:

- Các ngươi đã thấy đó, nếu ta cho Ma hoàn nổ các ngươi sẽ vùi thây trong đá.

Lời Nhất Thu vừa dứt đột nhiên những tiếng vun vút vang lên, hàng chục sợi dây cột móc sắt ở đầu nhằm thẳng Nhất Thu bay tới. Gầm lên một tiếng, Nhất Thu quăng Ma hoàn rồi lăn người tránh những chiếc móc sắt. Chàng vương Vĩ trưởng lão nên mất thăng bằng rơi xuống hồ. Nhất Thu vươn tay nắm sợi dây vọt người lên, chân vừa đặt xuống đất, Nhất Thu quật ngọn Ma Kỳ về phía địch nhân. Ma Kỳ tạo nên một trảng sấm sét như long trời lở đất, vách đá đổ ụp xuống đè lên vòng vây, cát bụi mịt mờ. Lợi dụng cơn hỗn loạn, Nhất Thu công Vĩ trưởng lão nhảy vào một cửa đá, chạy đến đâu gặp địch thủ chàng phát Ma Kỳ nơi đó thành bình địa. Cứ như thế Nhất Thu thoát ra ngoài, vận dụng khinh công Phi ma chàng chạy như bay biến về phương bắc .

Trời đang chìm vào bóng đêm .

6. Chương 6

Lý Thiếu Hoa sững sốt thấy một người đứng dưới chân thác đang dùng khinh công cố vượt lên. Khinh công đạt đến mức như người này Thiếu Hoa chưa hề thấy, so với nghĩa huynh Vương Nhất Thu, người đã làm cho Thiếu Hoa ngưỡng mộ vì khinh công phi ma ảo diệu, người này còn có phần lấn lướt. Đứng bên cạnh Thiếu Hoa, Kiều Ly Cơ hiểu chàng trai đang nghĩ gì, mỉm cười :

- Người ấy là Kiều Tôn Dung thân phụ của ta. Người luôn luôn cho là khinh công của mình còn quá nặng nề nên sáng nào cũng ra thác cố vượt ngược dòng nước lên đỉnh thác .

Thiếu Hoa mắt vẫn không rời cảnh ngoạn mục trước mắt, chàng hỏi:

- Vị tiền bối ấy là thân phụ Kiều cô nương? Người đã luyện thành công rồi chứ?

- Chưa, nhưng thiếu hiệp thấy đó, đỉnh thác không còn bao xa với người nữa.

Thiếu Hoa gật đầu công nhận. Vượt thác từ dưới chân bằng khinh công mới khó, sức nước xuống đến dưới gia trọng lên gấp nhiều lần, trước mắt vị tiền bối đã lên được ba phần tư ngọn thác chỉ còn cách khoảng mười trượng. Khoảng cách này bị thân ngắn dần một cách ngoạn mục. Cuối cùng lão tiền bối họ Kiều đã đứng được trên ngọn thác, lão hú lên một tiếng đặc thẳng vang dội cả núi rừng. Kiều Ly Cơ sung sướng gọi lớn:

- chúc mừng gia gia mã đáo thành công.

Kiều Tôn Dung hướng tầm nhìn về phía Ly Cơ:

- Cơ nhi, con cũng về rồi ư?

- Con mới được một vị khách quý về ra mắt phụ thân .

Bóng người loang loáng bay từ đỉnh thác sang hạ xuống trước mặt Thiếu Hoa, chàng vòng tay:

- Văn bối Lý Thiếu Hoa xin ra mắt tiền bối.

Kiều Tôn Dung nhìn Thiếu Hoa rồi lại nhìn con gái :

- Lý thiếu hiệp không cần đa lễ. Đã đến Mã Đài sơn hãy lưu lại ít ngày để thưởng ngoạn phong cảnh tuyệt mỹ của vùng rừng núi quan ải. Cơ nhi, con cùng Lý thiếu hiệp về Bảo trước, ta còn đang dở luyện công.

Kiều Tôn Dung tung người nhảy xuống vực . Ly Cơ cười giải thích:

- Phụ thân ta tuy đã cao niên nhưng vẫn say mê luyện võ công, người đang luyện Hạo Nguyên công nên suốt ngày cứ ngồi dưới đáy thác .

Thiếu Hoa tiếp tục đi theo Ly Cơ, trên đường đi chàng nghĩ đến vị tiền bối họ Kiều, võ công vào bậc tôn sư trong thiên hạ sao lại ẩn thân trong rừng sâu? Ly Cơ hướng dẫn Thiếu Hoa vượt qua ba ải phòng thủ cẩn mật càng làm cho Thiếu Hoa thắc mắc, phải tìm hiểu nơi này cũng như tìm hiểu hành vi vị chủ nhân của ngọn Mã Đài sơn. Liệu nó CÓ liên quan gì đến nhiệm vụ chàng đang thi hành không? Ly Cơ hướng dẫn Thiếu Hoa đi thăm các nơi trên núi, khi đến Mã Cung nàng tỏ vẻ ngăn ngừa rồi lướt qua. Chỉ một thoáng lưỡng lự của Ly Cơ cũng đủ cho Thiếu Hoa đặt nghi vấn về cánh cửa đá đóng im lìm, chàng liếc nhanh về phía hai con ngựa đá hai bên rồi cùng với cô gái họ Kiều bước vào trong Mã Bảo. Mãi đến hoàng hôn Kiều

Tôn Dung mới trở về, ông ta cho dọn tiệc trên Thủy Vân các đàm đạo với Lý Thiếu Hoa. Chủ khách có vẻ tương đắc nhưng khi Tôn Dung hỏi đến sự môn Thiếu Hoa vòng tay:

- Xin tiên bối thứ lỗi, ân sư là người áo vải ẩn sanh quê mùa xa lánh chuyện ân oán.

Kiều Sơn chủ nâng chung rượu uống cạn nói :

- Những bậc đại nhân, đại trí, đại dũng thường có hành vi như thế, chính vì vậy ở chốn quan trường bọn tham quan ô lại mặc sức hoành hành, ngày nào đó quân sẽ kéo về kinh thành quét sạch bọn hoạn quan xu nịnh chuyên quyền.

Nói đến đây, nét mặt Kiêu Tôn Dung bừng bừng lửa giận . Kiêu Ly Cơ đứng hầu phía sau khẽ lên tiếng nhắc nhở:

- Phụ thân, người đang uống rượu với Lý thiếu hiệp.

Sơn chủ nhìn Thiếu Hoa:

- Thiếu hiệp luyện tập võ công để làm gì?

Không dẫn đo Thiếu Hoa trả lời:

- Để đạt đến cái đạo làm người, kẻ nào không đạt được điều đó đều là bán nhân .

Kiều Sơn chủ cười gằn:

- Đạt đến đạo làm người? Nghe cũng xuôi nhưng phải chăng trong trời đất chỉ có một đạo làm người? Đạo làm người của thiếu hiệp có giống đạo làm người của ta chăng? Giết người nhất định không hợp đạo làm người nhưng đi tu có hợp chăng?

Khà! Khà! Khà!

Sau cuộc hội kiến không mấy trọn vẹn giữa chủ và khách càng làm tăng thêm phần ngờ vực của Thiếu Hoa. Tuy nhiên hành vi của Kiêu Tôn Dung không có vẻ gì của một ác nhân chính vì thế Thiếu Hoa càng phải hành động thận trọng. Qua hôm sau trong khi đi dạo sơn trang, Thiếu Hoa thấy cả một vùng rộng lớn bao la địa thế hiểm trở có những dãy nhà ẩn sau cây rừng dày đặc, trong đó thấp thoáng bóng người, chàng hỏi Ly Cơ chỉ được nàng cho biết đó là gia nhân khai khẩn trồng trọt của Kiêu Sơn chủ.

Trên đường trở về Mã Bảo, khi vừa đến Mã Trường Thiếu Hoa thấy có một đôi nam nữ cũng vừa mới tới, người thư sinh Thiếu Hoa nhận ra đó chính là Hồ Điệp lang quân, chàng mừng rỡ vì chàng ta đã thoát khỏi sự truy sát của lũ quái nhân. Hồ Điệp lang quân hay Kiêu Tôn Miên cũng nhận ra Thiếu Hoa, chàng ta ngạc nhiên không hiểu vì sao Thiếu Hoa có mặt tại đây. Kiêu Ly Cơ thấy Thiếu Hoa nhìn trân trân Hồ Điệp lang quân nàng vội lên tiếng:

- Lý thiếu hiệp, người này là nhị ca của ta tên Kiêu Tôn Miên. Đây là Lý Thiếu Hoa, khách của Mã Bảo.

Đã biết nhau rồi Thiếu Hoa vòng tay:

- Không ngờ huynh đài lại là nhị ca của Kiêu cô nương, thật là may mắn.

Tôn Miên có vẻ nghi ngại, chàng nói :

- Đây là Kiêu cô nương, người có ơn cứu tại hạ thoát khỏi bọn quái nhân biết bay, vị này là Lý thiếu hiệp đã cùng tại hạ giao đấu với địch nhân. Còn đây là Kiêu Ly Cơ, tam muội của tại hạ.

Ly Cơ reo lên, nàng lại bên Kiêu Ngọc Nữ - Người đi cùng Kiêu Tôn Miên chính là Kiêu Ngọc Nữ như ta đã biết - Ly Cơ vui vẻ:

- Hay quá, cô nương cũng họ Kiêu, chúng ta có thể kết làm tỷ muội, ở đây chỉ có muội là gái, thật chán.

Kiều Ngọc Nữ mỉm cười, nàng kín đáo nhìn Thiếu Hoa không nói gì . Tôn Miên hỏi :

- Đại ca đã về chưa?

- Đại ca bảo đi “vận lương” .

Chỉ có hai anh em họ Kiều hiểu nghĩa vận lương là gì. Thiếu hoa dăm chiêu vì chợt nhớ đến lời căn dặn của Nhất Thu về người thiếu nữ tên Kiều Ngọc Nữ, Tôn Miên chỉ giới thiệu nàng họ Kiều mà chẳng nói tên khiến Thiếu hoa hoài nghi. Chàng định bụng phải tìm hiểu cô nương họ Kiều này có phải là Kiều Ngọc Nữ hay không. Kể cả hành vi này của cha con họ Kiều, tại sao trong Bảo chẳng có bao nhiêu người lại phải đi “vận lương”?

Trưa hôm sau, một đoàn người kéo về Mã Bảo, trong số họ có những người bị thương. Họ có vẻ vội vã khiêng những chiếc hòm vào Bảo. Trong số những người mới trở về Thiếu Hoa thấy có một đại hán cao lớn tỏ ra là người quyền uy Thiếu Hoa đoán chừng người ấy chính là đại ca của Tôn Miên và Ly Cơ, Thiếu Hoa không được giải thích một lời nào về đoàn vận lương, hình như Ly Cơ cũng không muốn nhắc đến. Vì đại ca Ly Cơ là Kiều Tôn Cường tiếp đón Thiếu Hoa một cách lạnh nhạt, thái độ này Thiếu Hoa cho là một cách đui khéo nhưng vì có mục đích riêng nên chàng làm ra vẻ Vô tâm càng khiến cho Tôn Cường khó chịu. Một hôm tình cờ Thiếu Hoa nghe Tôn Cường nói với em gái :

- Ta nghe giới võ lâm đồn cái gã Lý Thiếu Hoa cách đây mấy hôm gây náo loạn trong thị trấn, hẳn bị một cao thủ của Bức Vương bắt đem đi sao hiền muội lại gặp đưa hắn về đây?

Giọng Ly Cơ cương quyết:

- Đại ca lắm, Thiếu Hoa ở đây đã mấy ngày chẳng hề bước ra khỏi Mã Bảo làm sao có thể bị môn hạ Bức Vương bắt được?

Tôn Cường vẫn chưa hết nghi ngờ:

- Hiền muội có ở bên cạnh hắn suốt ngày đâu mà biết. Từ nay hãy ngầm theo dõi hành vi của hắn. Chúng ta mưu đồ đại sự không được phép khinh suất.

Như thế cũng quá đủ, Thiếu Hoa âm thầm rời khỏi nơi ẩn núp, ngay đêm ấy chàng cáo bệnh nửa đêm mặc dạ hành đi thám thính khắp Mã Đài Sơn, chàng khám phá ra những dãy nhà trong rừng thực sự là những nơi quân binh ở, những kho lương, kho binh khí. Rõ ràng cha con họ Kiều mưu đồ làm phản. Khi về đến Mã Trường, Thiếu Hoa ẩn trong bóng đêm, chàng quan sát chiếc cổng im lìm không một bóng người. Sự canh gác quanh núi rất cẩn mật nhưng trên Mã Bảo hoàn toàn ngược lại, có lẽ Kiều Sơn chủ đã lấp đặt những cơ quan bí mật nên tỏ ra chủ quan. Thiếu Hoa nhìn hai con ngựa đá chàng biết đó là chốt cơ quan để mở cánh cổng đá nhưng mở con ngựa bên nào thì Thiếu Hoa không biết. Một trong hai con rất có thể là chốt phóng ám khí. Thiếu Hoa tiến về hai con ngựa đá và chàng quyết định đặt tay lên con ngựa bên trái, vừa định vận sức đẩy con ngựa rồi chợt tiếng phèng la báo động ồm ồm vang lên, như một bóng u linh Thiếu Hoa phóng người ra khỏi Mã Trường, chàng tạm gác ý định thám thính Mã Cung vì lệnh báo động thành linh. Thiếu Hoa quay trở về phóng thay dạ hành ngồi nghỉ ngơi một chập rồi leo lên giường nằm. Chàng không ngờ có một bóng đen theo dõi mình nên chẳng bao lâu đã chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau, Kiều Tôn Miên đến tìm Thiếu Hoa sớm. Tôn Miên nói:

- Lý huynh, gia gia tại hạ sẽ vắng mặt tại Bảo vài ngày, người mời Lý huynh tới Thủy vân các uống chung trà tiễn đưa.

Thiếu Hoa vội thay trang phục rồi cùng với Tôn Miên đến Thủy Vân Các, ở đây có đông đủ bốn cha con Kiều Sơn chủ, có cả sự hiện diện của Kiều cô nương. Kiều Tôn Dung vui vẻ rót trà vào chung nói:

- Lão phu có việc phải về kinh thành một thời gian, mọi việc ở đây Tôn Cường và Tôn Miên thay lão giải quyết lão xin mời Lý công tử một chung trà ly bôi. Mời!

Thiếu Hoa bưng chung trà, chàng thấy Kiều Sơn chủ uống một cách sảng khoái nên kê chung trà lên môi uống cạn. Kiều Tôn Dung mỉm cười rót tiếp đầy chung, lão nhìn Thiếu Hoa dăm dăm, bất chợt Thiếu Hoa lão đảo, ngồi bên cạnh Ly Cơ hoảng hốt:

- Thiếu hiệp, chàng làm sao thế?

Thiếu Hoa nhìn Kiều Tôn Dung trừng trừng rồi từ từ ngã lăn xuống sàn. Tôn Dung nói với con gái:

- Chàng trai này hành tung rất lạ lùng, đêm qua nó đi thăm dò khắp nơi, cha nghĩ nó là mật sứ của triều đình. Tôn Miên, con mau lục soát người nó.

Tôn Miên làm theo lệnh cha nhưng chàng không tìm thấy vật gì chứng minh gốc tích của Thiếu Hoa ngoài mấy chiếc vòng kỳ lạ cùng với một miếng kim loại nổi bật hình một đầu rồng chạm trở tinh vi. Nhìn những vật tìm thấy trong người Thiếu Hoa, Sơn chủ Cau mày suy nghĩ. Một chập sau ông nói :

- Tôn Cường, con đem Lý tiểu tử giam trong Mã lao, trong khi chưa tìm ra chân tướng không được ngược đãi.

Kiều Ly Cơ vội can ngăn:

- Thưa cha không nên làm vậy, Lý thiếu hiệp đã cứu mạng con, có thể đêm qua chàng phát giác có gian tế đột nhập vào Mã Đài Sơn nên đuổi theo.

Kiều Tôn Dung nhìn con gái nghiêm nghị :

- Chẳng lẽ những gì Tôn Cường nói con quên rồi sao? Tiểu tử này võ công rất cao hành tung rất khả nghi, đêm qua chính cha đã theo dõi hắn, nếu không có báo động đột ngột thì rất có thể tiểu tử đã vào Mã Cung. Chiếc long phù này cần phải được nghiên cứu, nó sẽ là tang chứng tố cáo thân thể tiểu tử họ Lý.

Tôn Cường cúi xuống xóc thân hình mềm oặt của Thiếu Hoa lên vai, Ly Cơ bắt lực nhìn theo. Sơn chủ tiếp:

- Tôn Miên, con là người cơ trí, hãy đem mấy tang vật này về tìm cho ra bí mật chứa đựng bên trong.

Tôn Miên nhặt mấy chiếc vòng và Long Phù cất vào người. Bỗng chàng ngạc nhiên thấy nét mặt Kiều Ngọc Nữ trắng bệch, Tôn Miên vội hỏi:

- Kiều cô nương, nàng làm sao vậy?

Dứt lời Tôn Miên nhìn sơn chủ như ngẫm hỏi ông có hạ độc nàng không. Tôn Dung mỉm cười :

- Con yên tâm, Kiều cô nương xúc động quá mà thôi. Hãy mời nàng nghỉ ngơi sẽ hết ngay.

Tôn Miên riu rít:

- Để tại hạ đưa Kiều cô nương về.

Kiều Ngọc Nữ gật đầu cùng với Tôn Miên bước ra khỏi Thủy Vân Các. Tôn Miên vẫn áy náy:

- Việc vừa qua hoàn toàn do gia gia sắp đặt, tại hạ cũng bất ngờ như cô nương.

Sự thật Ngọc Nữ xúc động vì một nguyên nhân khác, vừa nhìn thấy mấy chiếc vòng nàng nhận ra ngay đó là những chiếc Ma hoàn của Vương Nhất Thu, thoát đầu nàng nghĩ Nhất Thu đã bị hại nên Ma hoàn mới lọt vào tay người khác nhưng kịp nghĩ lại mấy ngày qua Thiếu Hoa chứng tỏ là một trang tuấn kiệt, hơn nữa công lực của Nhất Thu nàng biết rất rõ, khắp cơ thể chàng không có đao kiếm nào có thể xâm phạm, võ công của Thiếu Hoa tuy cao nhưng thắng được Nhất Thu nàng tin chắc Thiếu Hoa chưa có khả năng làm việc ấy.

Tôn Miên đưa Ngọc Nữ về tận cửa phòng, chàng nói :

- Kiều cô nương có cần gì không?

Ngọc Nữ chợt nảy ra một ý, nàng nói:

- Công tử nổi tiếng là người văn võ song toàn, hẳn trong thư phòng của chàng có rất nhiều sách để nghiên cứu?

Như được hỏi đúng chỗ sở trường, Tôn Miên vui vẻ:

- Tại hạ quả có ham thích đọc sách thánh hiền, ý cô nương muốn? . . .

Ngọc Nữ mỉm cười, cái mỉm cười đầy sức mê hoặc :

- Vừa rồi thiếp nhìn thấy mấy chiếc vòng sắt tìm được trong người Thiếu Hoa khiến thiếp nhớ đến có một loại vũ khí gọi là Kim Cương Khuyên chép trong cuốn Hán Sở kỳ thư nhưng trí nhớ của thiếp không được tốt lắm nên có ý định hỏi mượn công tử.

Tôn Miên trong bụng như mở cờ, vội nắm lấy dịp may:

- Quả thật trong tủ sách binh thư có cuốn đó, nếu cô nương quá bước sang chơi tại hạ sẽ cùng cô nương nghiên cứu .

Sự thực trong cuốn Hán Sở kỳ thư chẳng có món binh khí nào giống như chiếc Ma hoàn, một ám khí do Hồn Thế ma quân đặc chế truyền lại cho Nhất Thu . Mục đích của Ngọc Nữ là muốn xem tận mắt để phân biệt Ma hoàn thật, giả bởi vì trước đây Nhất Thu đã bị người của Bang Hồng Bào làm giả Ma hoàn để trút tội lên đầu Nhất Thu sau khi gây án . Cầm chiếc Ma hoàn trên tay, Ngọc Nữ bồi hồi nhớ lại những ngày sóng gió, đau thương đã trôi qua. Ma hoàn ở đây nhưng Nhất Thu trôi dạt về đâu? Phải bí mật gặp Thiếu Hoa tìm hiểu bằng cách nào Ma Hoàn lọt vào tay chàng. Quyết định thâm trong lòng như vậy, Ngọc Nữ bắt qua chuyện Thiếu Hoa:

- Công tử nghĩ sao về hành tung của Lý Thiếu Hoa?

Tôn Miên lấy miếng Long Phù ra ngắm rồi nói:

- Tại hạ chưa thể trả lời được câu hỏi của cô nương, chính Lý Thiếu Hoa cũng đã giúp tại hạ chạy thoát khỏi cuộc vây bắt của đám người tự xưng là thuộc hạ của Bức Vương.

Ngọc Nữ cũng nghĩ ngợi về những người quái dị chính nàng đã có lần chạm trán :

- Thiếp chưa bao giờ nghe trên chốn giang hồ có một nhân vật tên là Bức Vương, nhưng rõ ràng thanh thế của họ rất lớn. Hình như Kiều lão tiền bối nghi Thiếu Hoa có liên quan đến Bức Vương?

- Không, cô nương đừng quên Thiếu Hoa đã từng chống lại chúng.

- Kiều công tử không nghĩ đó là thủ đoạn của Thiếu Hoa để đột nhập lên Mã Đài Sơn ư? Chính Thiếu Hoa cũng cứu Kiều tam muội của công tử.

Lời nói của Kiều Ngọc Nữ khiến Tôn Miên sững sờ tự hỏi tại sao ta lại không nghĩ ra điều đó Nếu quả đúng như nàng nói tiểu tử họ Lý này Vô cùng lợi hại. Tôn Miên gật đầu:

- Lời nói của cô nương quả thật xác đáng, tại hạ sẽ nói với gia gia về chi tiết này.

- Công tử nên đích thân điều tra Lý Thiếu Hoa. Đại công tử hình như quá nóng nảy e không thu được kết quả.

- Tại hạ đi gặp gia gia ngay, người sẽ rất vui mừng được cô nương hiến kế.

Ngọc Nữ lắc đầu:

- Thiếp suy nghĩ nông cạn chỉ làm trò cười cho Kiều lão gia và công tử. Xin cáo biệt.

Tôn Miên đưa Ngọc Nữ về tận nơi rồi vội vã vào Mã Cung gặp Kiều Tôn Dung. Sau khi nghe con trai thuật lại, lão tổ về trầm ngâm:

- Nếu quả thực tiểu tử họ Lý là người của Bức Vương ta không coi vào đâu. Hao Nguyên Công vừa luyện xong ta cũng muốn thử xem uy lực của nó đến đâu . Tuy nhiên ý kiến của vị cô nương này chứng tỏ nàng là người mưu lược, võ công như con nói lại Vô cùng thâm hậu, ta nghĩ nếu nàng trở thành người của họ Kiều có khác gì rộng thêm vậy, ngày tiến về kinh thành ta có một nữ tướng có thua gì Phần Lê Huê?

Kiều Tôn Miên ngồi trên ngai đá ngựa cổ cười sảng khoái. Tôn Miên thưa:

- Vụ Lý Thiếu Hoa phụ thân để con hành động, nếu hấn không phải mặt sứ của triều đình cử đến con sẽ dùng tam muội để lung lạc ý chí hấn, phụ thân nghĩ sao?

Tôn Dung vỗ tay trên thành ngai tán thưởng:

- Được, ta giao hấn cho con, phải điều tra tường tận, có thêm hấn Mã Đài Sơn có thêm một vị tướng chỉ huy đạo quân thứ sáu đánh vào kinh thành, Tổng tặc nhất định phải nhường ngôi cho ta.

Ra khỏi Mã Cung, Tôn Miên vội đến tìm Ngọc Nữ, chàng cho nàng biết đã được Sơn chủ chấp nhận rồi hỏi:

- Cô nương có muốn cùng ta đến chỗ giam Lý Thiếu Hoa không?

Trong lòng Vô cùng mừng rỡ nhưng Ngọc Nữ vẫn giữ nét mặt điềm tĩnh, nàng gật đầu:

- Nếu có thể giúp được công tử điều gì thì rất vui lòng.

Mã lao ở trong một thạch thất, cửa sắt kiên cố. Muốn vào thạch thất sau khi qua cửa sắt phải đi vào một con đường hầm ngập nước. Tôn Miên ẩn vào một chót bằng đá trên vách, cửa đá mở từ từ để lộ chiếc xuống, chàng đẩy xuống xuống nước cùng Ngọc Nữ bước lên. Đường hầm dài khoảng một trăm trượng, dưới sức chèo của Tôn Miên chiếc xuống lướt tới như mũi tên, đến một chiếc động nhỏ lộ thiên vách đá dựng đứng Tôn Miên dừng chèo, chàng cột xuống vào một mỏm đá rồi cùng Ngọc Nữ nhảy lên bờ, trước một tấm đá có hai tên quân canh. Ngọc Nữ ngạc nhiên thấy hai tên quân canh mặc binh giáp đằng hoàng như quân lính ở triều đình. Hiểu ý nghĩ của Ngọc Nữ, Tôn Miên vẫn tắt:

- chúng đích thực là những quân nhân tinh nhuệ, phụ thân đã dày công huấn luyện một đội hùng mạnh.

Hai tên lính canh thấy Tôn Miên vội hô lớn:

- Cung nghinh thiếu chủ !

- Phạm nhân ra sao?

- Bẩm, từ lúc đến Mã lao đến giờ hần chỉ lẩn ra ngủ .

- Hãy mở cửa cho ta vào.

Cánh cửa vừa mở ra, Tôn Miên thấy Thiếu Hoa nằm trên giường đá ngủ say sưa. Tôn Miên tăng hắng làm chàng ta hé mắt nhìn, vừa thấy Ngọc Nữ đứng phía sau Tôn Miên chàng vội ngồi lên:

- Cám ơn các vị đã đưa tại hạ đến đây, chưa bao giờ tại hạ được ngủ một giấc ngon đến thế. Icla, cả Kiều cô nương cũng đến thăm tậ xá này ư?

Tôn Miên hơi khó chịu trước vẻ tỉnh bơ xen một chút châm biếm của Thiếu Hoa, chàng cố thản nhiên:

- Lý bằng hữu là người lạc quan, thật hiếm có.

- Tại hạ nằm mơ thấy có một con sơn thú từ trong thạch động chui ra cướp mất của tại hạ mấy chiếc vòng, nó còn ngậm cả miếng long phù chạy mất, tỉnh dậy tìm thử trong người không thấy món “đồ nghề” đó đâu nữa, lạ thật!

câu Chửi xéo của Thiếu Hoa khiến Ngọc Nữ suýt bật cười, nàng nghĩ: Cái người họ Lý này thật liều mạng.

Tôn Miên mím môi, nghiêm giọng:

- Lý huynh, thôi đừng giả diếc nữa. Tình thế của huynh ra sao là nguyên nhân tại hạ đến đây.

Thiếu Hoa làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Tình thế của tiểu đệ ra sao?

Tôn Miên gằn giọng nói:

- Huynh đài hãy khai thật mình là ai, từ đâu đến, xâm nhập Mã Đài Sơn với mục đích Thiếu Hoa nheo mắt nhìn Tôn Miên:

- Công tử đã hỏi, tiểu đệ xin khai : HỌ tên Lý Thiếu Hoa, không nhà không cửa, được Kiều cô nương trả ơn cứu mạng mời đến thăm Mã Đài Sơn, chẳng có mục đích gì cả.

Tôn Miên cười lạnh:

- Lý huynh đừng mong chọc ta tức giận. Hãy trả lời thành thật những câu ta hỏi, nếu Vô can Lý huynh vẫn là thượng khách của Mã Đài Sơn.

- ĐÓ là những câu trả lời thành thật nhất của ta.

- ĐƯỢC, ta tạm tin, nhưng tấm Long phù có ý nghĩa gì?

- ĐÓ là môn ám khí. Long phù chạm vào những chiếc vòng phát nổ.

Trả lời đến đây Thiếu Hoa nhìn Ngọc Nữ bằng ánh mắt dò xét. Cái nhìn đó khiến Ngọc Nữ máy động tâm cơ, nàng buột miệng hỏi:

- Lý công tử, những chiếc vòng ấy tên gọi là gì?

Thiếu Hoa vẫn nhìn Ngọc Nữ chăm chú, chàng nói:

- Tại hạ chỉ trả lời câu hỏi đó nếu người hỏi là một người . . .

- Người ấy là ai?

- Kiều Ngọc Nữ!

Cả Tôn Miên và Ngọc Nữ đều rúng động. Ngọc Nữ bàng hoàng vì một nguyên nhân khác, nàng hơi lảo đảo lui ra phía sau . Tôn Miên vội hỏi:

- CÔ nương làm sao thế?

Ngọc Nữ cổ trắn tĩnh, nàng khẽ lắc đầu:

- Công tử chớ bận tâm.

Tôn Miên hậm hực nhìn Thiếu Hoa.

- Người nói nhăng cuội gì khiến Kiều cô nương bị xúc động?

Thiếu Hoa lặng im . Ngọc Nữ giọng run run:

- công tử, chiếc vòng đó gắn liền với sinh mạng của một người, công tử đã làm gì với chàng?

Lý Thiếu Hoa ngửa mặt nhìn lên đỉnh thạch thất, chàng bỗng buông tiếng thở dài.

Tôn Miên hoang mang nhìn Thiếu Hoa rồi quay sang Ngọc Nữ, chàng thấy mi mắt Ngọc Nữ đang rưng rưng.

Tôn Miên quỳnh quỳnh:

- CÔ nương, tại hạ sẽ trừng trị tên tiểu tử ngông cuồng này.

Ngọc Nữ vội khoát tay:

- Đừng, người này chẳng có liên quan gì đến những điều công tử lo âu, lời chàng ta nói là sự thực.

Tôn Miên là người đa nghi, thấy thái độ khác thường của Ngọc Nữ chàng quay sau nói với Thiếu Hoa:

- Người chưa chứng tỏ được thực sự người là ai, thạch thất này sẽ là nấm mồ của người .

Dứt lời Tôn Miên kéo tay Ngọc Nữ lôi ra nhưng Ngọc Nữ vô công trác tuyệt thấy Tôn Miên cố tình hại Thiếu Hoa, nhân lúc Tôn Miên bất cẩn nàng ra tay phong tỏa huyết đạo của hắn trước ánh mắt ngơ ngác của Thiếu Hoa, Ngọc Nữ nói:

- Ta ra ngoài khống chế hai tên lính gác, Thiếu hiệp mau giả làm Tôn Miên.

Thiếu Hoa hiểu việc Ngọc Nữ đang làm, không chờ nhắc, chàng nhắc Tôn Miên vào trong lượt quần áo Tôn Miên. Một lát sau Thiếu Hoa cùng Ngọc Nữ xuống xuống bờ trở ra.

Ngọc Nữ mở cửa sắt, cả hai vội vã trở về phòng Tôn Miên, nàng lấy mấy chiếc Ma hoàn và Long phù trả cho Thiếu Hoa:

- Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này trước khi lính gác phát báo động.

Thiếu Hoa cất Ma hoàn và Long phù rồi chàng cùng Ngọc Nữ dùng khinh công phóng vút vào trong rừng vừa đến canh thứ nhất, quân canh nhận ra Thiếu Hoa chúng nổi hiệu báo động. Ngọc Nữ vội nói:

- VÕ công sơn chủ cao cường, hãy diệt cái ả quanh núi thoát đi càng nhanh càng tốt.

Thiếu Hoa gật đầu, chàng vận dụng Phi Long chưởng đánh bật vòng vây rồi cùng Ngọc Nữ phóng người xuống dốc núi. ả phòng thủ thứ hai được báo động nên các cung thủ xếp hàng chữ thập vào hai người. Ngọc Nữ đã cùng Nhất Thu tẩm máu quái thú thân thể trở lên bất hoại, nàng nói:

- Công tử hãy ở phía sau, ta có cách Vô hiệu cung thủ .

Dứt lời, Ngọc Nữ xốc tới, nàng dùng Lạc anh chưởng công tới, chưởng ảnh trùng trùng xô vào hàng rào cung thủ trong khi tên bay tới như bắc. Tên trúng người Ngọc Nữ rơi lả tả khiến Thiếu Hoa sững sốt còn đám cung thủ kinh hoàng ném cung bỏ chạy, không bỏ thời cơ Thiếu Hoa cùng Ngọc Nữ xông thẳng vào chỗ vòng vây tan rã. Bỗng từ trên đỉnh núi một tiếng hú như Long ngâm hổ rống, một bóng người phóng xuống với tốc độ sao băng. Ngọc Nữ biến sắc nói:

- Thiếu Hoa, công tử mau chạy trước, để ta chặn Kiều Tôn Dung lại .

Thiếu Hoa đứng im, chàng nghiêng rằng nhìn ngược lên, tiếng hú vừa dứt Kiều Tôn Dung đã đáp xuống đầu trường, một lát sau Tôn Cường và Ly Cơ cũng xuống tới. Sơn chủ cười gằn:

- Giải thay hai đứa bay dám vuốt râu hùm. Hôm nay Kiều Tôn Dung này sẽ dùng các ngươi để thử Hao Nguyên công.

Thiếu Hoa lại bên Ngọc Nữ khẽ nói :

- Tại hạ cùng cô nương liên thủ, Kiều Tôn Dung chưa chắc đã chiếm thượng phong.

ở cái thế phải đối đầu, Ngọc Nữ quay sang Kiều Sơn chủ vòng tay:

- Lão tiền bối, tiểu nữ và Lý công tử không hề có ác ý chẳng qua hai bên không hiểu nhau nên xảy ra cuộc đối đầu, xin tiền bối lượng thứ.

Kiều Sơn chủ cười gằn:

- Cứ cho là nha đầu nói đúng, nhưng các thuộc hạ của ta chết dưới tay các ngươi thì tính sao?

Thiếu Hoa giọng cứng cỏi:

- Dao kiếm không có mắt, nếu văn bối và Kiều cô nương bị thuộc hạ của tiền bối sát hại tiền bối nghĩ trách nhiệm thuộc ai?

Tôn Dung nổi giận quát:

- Tiểu tử ngông cuồng, Tôn Cường, hãy cho hắn một bài học .

Vâng lời cha, Tôn Cường bước ra, chẳng nói chẳng rằng vung chưởng đánh như vũ bão. Chưởng phong của Tôn Cường rất mãnh liệt, vây kín Thiếu Hoa trong vùng chưởng ảnh trùng trùng.

Thiếu Hoa thấy mình cần phải khôn khéo để không làm mất mặt Sơn chủ nên chàng dùng Phi Long ảnh lẩn tránh như rồng lấp trong mây khiến chưởng kinh của Tôn Cường đánh ra tan vào khoảng không, đánh mãi không trúng. Thân ảnh của Thiếu Hoa cứ thoát ẩn thoát hiện lên khiến Tôn Cường nổi khùng thét:

- Tiểu tử, ngươi chỉ luyện được có ngón lùi trốn thôi sao?

Thiếu Hoa cười dài:

- Quả đúng như đại công tử nói, có đánh đến tới cũng không trúng vật áo tại hạ, ngừng quách cho rồi.

ở ngay bên ngoài Ly Cơ thấy Thiếu Hoa lẩn tránh tài tình trước các đòn vũ bão của đại ca, nàng mừng thầm đột nhiên thấy Sơn chủ có một ngón tay, nàng thất kinh nói :

- Đừng gia gia!

Nhưng chậm rồi, Hao Nguyên chỉ phong đã xé gió nhắm thẳng tới trọng huyệt của Thiếu Hoa bắn tới, mặc dù thân pháp của Thiếu Hoa rất nhanh nhưng chỉ lực của Kiều Tôn Dung còn nhanh hơn, một tiếng soạt nổi lên áo của Thiếu Hoa bị xuyên thủng một lỗ, máu từ chỗ đó thấm ra. Kiều Ly Cơ rú lên định chạy tới đỡ Thiếu Hoa lúc chàng lao đảo giữa người ra sau Kiều Tôn Dung quát:

- Nghịch nữ, định nổi giào cho giặc phải không?

Lợi dụng lúc Thiếu Hoa trúng thương Tôn Cường phóng một chưởng ngay ngực chàng. Ly Cơ ôm mặt không dám nhìn cảnh rùng rợn sắp diễn ra.

âm!

Một tiếng rú nổi lên, Ly Cơ mở mắt thấy đại ca của mình ôm tay nằm ngã ngửa trên mặt đất . Đứng trước Thiếu Hoa chính là Kiều Ngọc Nữ, nàng xẵng giọng:

- Người thật Vô sỉ, nể mặt Sơn chủ lưu lại cánh tay cho người .

Ngọc Nữ lui về Thiếu Hoa hỏi :

- Thương thế công tử ra sao?

- Chỉ bị sườn ngoài da cũng may tại hạ tránh kịp, cảm ơn tỷ tỷ.

Bất chợt Ngọc Nữ quay lại, nghe Thiếu Hoa gọi mình là tỷ tỷ nàng nhìn Thiếu Hoa đăm đăm rồi khẽ nói:

- công tử phải nghe lời ta chạy thoát khỏi nơi này, ta đủ sức để thoát thân .

- Không! Đại ca đã dặn gặp tỷ tỷ ở đâu phải bảo vệ cho tỷ tỷ.

Ngạc nhiên Ngọc Nữ hỏi:

- Đại ca của công tử là ai, sao công tử lại bảo vệ ta?

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Tiểu đệ chưa được phép tiết lộ, lão họ Kiều ép chúng ta quá, tiểu đệ buộc phải dùng đến Ma Hoàn .

Chỉ bấy nhiêu thôi Ngọc Nữ đoán biết đại ca của Thiếu Hoa là ai, nàng mỉm cười gật đầu:

- Công tử hãy khoan dùng Ma Hoàn, hãy chờ xem võ công của ta có giống đại ca của công tử hay không.

Vừa khi ấy Kiều Tôn Dung ngồi xổm xuống giống như lúc lão ngồi ở dưới đáy thác, lão dồn chân khí từ đan điền lên, gương mặt căng ra, cổ bạch nổi gân . Ly Cơ vội la lên:

- Thiếu Hoa, tranh ra xa mau !

Tôn Cường kéo em gái chạy vụt khỏi đấu trường. Ngọc Nữ biết lão sắp phát Hao nguyên công, nàng vội vận chân khí dồn Huyền Thiên công vào song chưởng từ từ đẩy ra, đứng phía sau Thiếu Hoa đột ngột đưa tay truyền nội lực của mình sang hợp với nội lực của Ngọc Nữ, đúng lúc ấy Hao Nguyên Công phát ra nổ như sét đánh, Ngọc Nữ lấy Huyền Thiên Công chặn đánh.

âm! âm! âm! . . .

Những tiếng nổ liên tục nối nhau, dư lực của chưởng phong làm cho cây cối chung quanh đổ gãy rầm rầm. Ngọc Nữ như đang đứng trước trận cuồng phong tóc bung ra, quần áo bay soạt soạt, Thiếu Hoa chân lún xuống đất, miệng ứa máu. ở bên kia, chỗ ngồi của Kiều Tôn Dung bị khoét xuống một chiếc hố đất cát mù mịt. Trong đám bụi ấy tiếng Tôn Dung ho sặc sụa. Khi bụi lắng xuống mọi người thấy râu tóc ông ta dựng đứng, gương mặt tái nhợt, rõ ràng nội thương không phải nhẹ . Ngọc Nữ lên tiếng:

- Đa tạ tiền bối nương tay, tiền nữ xin cáo biệt.

Dứt lời nàng đưa tay nâng ngang người Thiếu Hoa, dùng không công phi ma lưu tinh nâng Thiếu Hoa bay xuống chân núi như một bóng u linh. Ngọc Nữ và Thiếu Hoa vừa mất dạng, Kiều Tôn Dung gượng đứng lên, lão khạc ra một búng máu tươi lắc đầu than :

- Luyện xong Hao Nguyên Công tưởng đã trở thành Vô địch thiên hạ, nào ngờ không thắng nổi hai đứa còn chưa ráo máu đầu.

Kiều Tôn Dung thất vọng hơi sớm, nếu lão biết Kiều Ngọc Nữ tuy không luyện kim cương bất hoại của thiếu lâm nhưng cũng như Nhất Thu, thân hình nàng như vách sắt không có đao kiếm nào xâm phạm nổi .

7. Chương 7

Thiếu Hoa tỉnh dậy thấy mình nằm trong một cái động đá, chàng lần hồi nhớ lại cuộc giao chiến ác liệt với Kiều Tôn Dung trên Mã đài Sơn, bất giác Thiếu Hoa chống tay ngồi lên toàn thân đau nhức rã rời. Thiếu Hoa nhìn quanh thấy một người ngồi ngoài cửa động, chàng lên tiếng:

- Kiều tỷ tỷ!

Ngọc Nữ quay lại, nàng mừng rỡ:

- Công tử đã tỉnh lại.

Thiếu Hoa gật đầu:

- Tại hạ nằm đây đã lâu chưa?

- Công tử mê man hai ngày, cũng may lực phủ ngũ tạng không bị tổn thương. Công lực của chúa núi Mã đài Sơn quả thực kinh người.

Thiếu Hoa kêu lên:

- Hai ngày, tại hạ phải liên lạc với đại ca mới được .

Dứt lời, Thiếu Hoa ngồi ngay ngắn vận công, chàng cũng sờ thấy chân lực mình tan loãng đâu mất không sao tập trung được . Ngọc Nữ nói :

- Để ta giúp công tử khôi phục chân nguyên.

Ngọc Nữ vận Huyền Thiên công truyền sang cho Thiếu Hoa, vài giờ sau Thiếu Hoa mở mắt khẽ nói:

- Cám ơn tỷ tỷ, tại hạ đã có thể vận hành chân khí đi khắp cơ thể.

Ngọc Nữ thu chưởng về, tiếp tục ngồi luyện công để thu hồi chân nguyên, Thiếu Hoa lợi dụng vận chân khí trị nội thương, khi nắng bắt đầu chênh chếch trên các vòm lá, Thiếu Hoa đứng lên bước ra khỏi động, chàng nổi lên một hồi còi gọi con hắc điều.

Một chập sau tiếng cánh đập gió trên cao, hắc điều sà xuống đậu trên vai chủ. Thiếu Hoa vỗ đầu nói:

- Hãy đem tin này đi tìm đại ca.

Thiếu Hoa xé áo dùng lá cây làm mực viết lên mấy chữ: “Tiểu đệ đã gặp Kiều tỷ tỷ.” Chàng cột miếng vải vào chân Hắc điều, liệng nó bay lên cao. Khi quay vào động Thiếu Hoa thấy Ngọc Nữ đang nhìn mình với ánh mắt dò xét, chàng giải thích:

- Tiểu đệ nuôi con Hắc điều để liên lạc, nó rất tinh khôn, chỉ một lát nữa sẽ có tin đại Ngọc Nữ hồi hộp, tuy chưa ai nói ra nhưng Ngọc Nữ biết đại ca mà Thiếu Hoa nhắc đến chính là Vương Nhất Thu, người mà nàng lặn lội cả năm nay đi tìm kiếm. Nàng nhìn Thiếu Hoa chột hời:

- sao công tử không cho ta biết đại ca công tử hiện giờ ra sao?

Thiếu Hoa lúng túng:

- Đại ca dặn tại hạ không được tiết lộ một chút gì về người, tại hạ thấy đại ca có vẻ yếu thế nhưng chưa dám hỏi, khi chia tay đại ca truyền cho tại hạ phép phóng ma hoàn.

Ngọc Nữ ngồi lặng nàng khẽ hỏi: “Tại sao chàng cứ cố tình lẩn tránh mình hoài? Cả chàng và ta đều là những kẻ mồ côi bất hạnh, nạn nhân của những mưu đồ đen tối trong võ lâm. Chàng còn chạy trốn ta cho đến bao giờ?” Thiếu Hoa thật lòng bất nhẫn trước vẻ thiếu náo của Ngọc Nữ nhưng không dám cãi lời Nhất Thu nên chỉ tìm cách an ủi:

- Tỷ tỷ hãy cứ hy vọng một ngày nào đó đại ca làm xong những việc phải làm sẽ quay trở về tìm tỷ tỷ.

Ngọc Nữ nhìn Thiếu Hoa với ánh mắt cảm kích, vừa lúc ấy có tiếng chim điều rít trên cao, Thiếu Hoa vui vẻ:

- Hắc điều trở lại rồi!

Thiếu Hoa gỡ miếng giấy cột ở chân Hắc điều, chàng đưa cho Ngọc Nữ:

- Tỷ tỷ đọc trước đi.

Tay run run Ngọc Nữ đỡ miếng giấy, nàng đọc nhanh:

cái Bang đang gặp đại nạn, Bang chủ mất tích, ta đang trên đường đi tìm bang chủ, hiền đệ hãy giúp đỡ Kiều cô nương.” Ngọc Nữ đưa miếng giấy cho Thiếu Hoa:

- Công tử có cùng ta đi tìm Nhất Thu không?

Thiếu Hoa đọc xong, chàng nghĩ ngợi rồi khẽ lắc đầu :

- Tỷ tỷ, tiểu đệ đã cùng đại ca kết nghĩa huynh đệ, từ nay tỷ tỷ hãy cư xử với Thiếu Hoa này như đại ca. Chỉ tiếc tiểu đệ chưa thể cùng đi với tỷ tỷ vì còn mang trọng trách trong người.

Thiếu Hoa lấy chiếc long phù ra nói tiếp:

- Đây là Thiên tử phù, cầm vật này trên tay tiểu đệ có quyền tiền trạm hậu tấu.

Nhiệm vụ của tiểu đệ là truy lùng một tên tội phạm triều đình, hắn từ Nam Quốc vượt biên giới qua Trung nguyên, ở đâu có dấu vết loạn thần tiểu đệ sẽ phải đi đến đó.

Đến đây Ngọc Nữ không còn mơ hồ gì về thân thế của Thiếu Hoa nữa, nàng nói :

- Tổng đàn của Cái Bang ở Trường An, ta sẽ đến đó tìm Nhất Thu, khi nào hiền đệ cần đến sự trợ lực của ta và đại ca, cứ cho Hắc điều báo tin. Bây giờ ta cũng làm như đại ca, truyền cho hiền đệ một tuyệt kỹ để phòng thân .

Ngọc Nữ truyền cho Thiếu Hoa tâm pháp Lạc Anh chương, cùng với chàng luyện tập đến khi hoàng hôn đổ xuống, Lạc Anh chương do Thiếu Hoa phát ra đã thuần thực, chỉ cần thêm hỏa hầu là có thể phát huy được hết những ảo diệu uy dũng của pho chương danh trấn võ lâm.

Nhắc lại Vương Nhất Thu sau khi cùng với Vi trưởng lão thoát ra khỏi trọng địa của Bức Vương, Nhất Thu công Vi trưởng lão chạy đến một thị trấn sát Tây Giang, chàng giải huyết cho Vi trưởng lão rồi cả hai vào một lữ điếm . Nhất Thu mượn phòng, gọi tiểu nhị mua cho trưởng lão mấy bộ quần áo, Nhất Thu giải thích:

- Cái Bang đang bị truy diệt, tiền bối phải cải trang. Văn bối đi tìm một người thợ rèn tháo bỏ sợi xích dính ở chân, sau đó chúng ta tiếp tục lên đường về Thiếu Lâm tự.

Vi trưởng lão lắc đầu :

- Cứu người như cứu hỏa, việc tháo xiềng ra khỏi chân để lão phu tự lo. Thiếu hiệp hãy kíp lên đường.

- Nhưng trưởng lão còn rất yếu .

- Ta tự lo liệu được, hơn nữa Vi Bất Ngã này có mệnh hệ nào chẳng gây tổn thất gì đến Cái Bang nhưng Trưởng Bang chủ thì khác, cục diện võ lâm lấy cây gậy của bang chủ làm ranh giới phân biệt chính tà. Thiếu hiệp đừng vì tiểu tiết mà quên đi đại sự.

Những lời khí khái của Vi trưởng lão khiến Nhất Thu an tâm. Sáng hôm sau Nhất Thu mua một con ngựa, chàng quyết định trở về Ma Sơn lấy cây Long Kiếm rồi tiện đường sẽ đến Thiếu Lâm Tự. Nhưng dọc đường, Nhất Thu ghé đâu cũng nghe những tin tức võ lâm Trung Nguyên bị một bang phái mới ra đời khủng bố, tàn sát nếu chống lại chúng. Chúng đánh chiếm châu mệnh mông trừ phú, cướp sạch vàng bạc châu báu, quân lính triều đình bị đánh tan tành không còn manh giáp. Các châu khác như châu Hoàn, Quý, Càng, Tâm, Đằng, Ngô, Khang và châu Đoan cũng lần lượt rơi vào tay chúng. Tại các nơi xảy ra giao tranh, dân chúng đều khiếp vía khi thấy lá cờ trắng trên đó thêu hình một con dơi đang xòe cánh, bên dưới nổi bật hai chữ màu đỏ như máu:

Bức Vương.

Lòng sôi sục vì những điều dân chúng đồ thán, Nhất Thu dừng ngựa trước một tửu quán, chàng đến ngồi tại một bàn khuất sau bức bình phong. Tiểu nhị thấy một vị công tử nho nhã vội đến sát nói nhỏ:

- Thiếu gia ơi, nơi này chẳng phải chỗ thiếu gia lui tới .

Nhất Thu ngạc nhiên:

- Ta ở phương xa mới đến, vào tửu quán ăn uống nghỉ ngơi có gì không nên?

Tiểu nhị giọng vẫn như thì thầm:

- Chính vì thiếu gia không biết nên tiểu nhân mới nhắc nhở, ở đây sẽ mang họa vào thân.

Nhất Thu nhìn quanh, tửu quán đầy những thực khách, chàng hỏi:

- Tại sao những người kia vẫn bình thản ăn uống?

- Thiếu gia có thấy ai giống mình không?

Quả nhiên những người ngồi chung quanh đều là những vị cao niên, có mấy đại hán mặt đằng đằng sát khí gươm đao đặt ngổn ngang trên mặt bàn. Nhất Thu đoán chừng thị trấn này đang bị tai họa giáng xuống chàng tự hỏi: “Chẳng lẽ quân của Bức Vương đã đến đây?” Chàng hỏi tiểu nhị:

- Ta chỉ muốn ăn uống rồi ngày mai lên đường, người nói ta phải làm sao?

- CỐ một cách, thiếu gia hãy vào phòng ăn uống, tiểu nhân bưng đến tận nơi, chẳng nên xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật, nếu sứ giả Bức Vương bắt gặp coi như Diêm Vương giữ sổ.

- Thôi được, người dọn cho ta một căn phòng, ngựa ta cột bên ngoài hãy cho nó ăn.

Đây, thưởng cho hảo tâm của người.

Nhất Thu nhét vào tay tiểu nhị một đĩnh bạc, chàng ung dung theo hán lên lầu. Lúc đến chân cầu thang Nhất Thu thấy một người tóc xòa ngang vai, lưng cài quai đao.

Người này nhìn Nhất Thu như nhìn một con mồi, mắt hán lóe lên tia sáng kỳ dị. Khi chàng đi qua người đó đưa hai tay lên vè vè bộ râu mép chảy dài bên cặp môi thâm dày cộm. Nhất Thu làm như không thấy, chàng vào phòng ngả lưng nằm xuống giường ngẫm vận Ma nhiếp thần công tỏa ra khắp nơi. Bất chợt thính lực của Nhất Thu “bắt” được một cuộc nói chuyện của hai kẻ nào đó, tiếng nói rì rì như họ đang dùng thuật truyền âm nhập mật. Một người nói:

- Ngô huynh, phái Thảm Sơn chúng ta từ khi thành lập đã trải qua hai đời chủ môn nhân nhưng chưa hề gây được sự kính nể trên võ lâm, lần này cơ hội ngàn năm tới để môn phái ta giương danh thiên hạ, vậy mà Tiêu chủ môn lại không thức thời.

Người họ Ngô hậm hực:

- Ngô Cương này nhập môn từ thuở tóc còn để chỏm, tưởng Tiêu Kim Ngân sẽ chọn ta để kết thừa y bát, không ngờ tiểu ngốc tử chẳng lý gì đến Ngô mỗ. Thật là tức.

CÓ tiếng cười hi hí của kẻ tiểu nhân cất lên:

- Ngô huynh đừng lo, ngôi chủ môn phen này nhất định nằm trong tay Ngô huynh, khi ấy đừng có quên công lao của Gia Luân này là được.

- Đương nhiên, nhưng người có chắc sẽ thành công không?

- Nội công ngoại kích Tiêu Kim Ngân làm sao trở tay kịp.

Cả hai lại cất tiếng cười hả hê. Vừa lúc ấy có tiếng gõ cửa, Nhất Thu vẫn nằm im:

- Cứ vào Tiểu nhị xuất hiện với khay thức ăn bốc khói, gã đặt lên bàn rồi hỏi:

- Thiếu gia dùng rượu không?

- Cho ta một vò Nữ nhi hồng.

Khi tiểu nhị đem rượu lên, Nhất Thu hỏi:

- Phái Thảm Sơn cách đây bao xa?

- Thưa thiếu gia, núi Thảm Sơn cách đây khoảng ba mươi dặm, Thiếu gia định lên đó viễn cảnh ư?

- Không, ta là cháu của chủ môn đời thứ hai Tiêu Kim Ngân. Ta về kinh thành học, lần này tiện đường ghé qua thăm Thảm Sơn.

- Vậy ra thiếu gia là Tiêu Hồng Hải?

- Ô không, ta vai trên Hồng Hải.

Tiểu nhị có vẻ rất quen thuộc với người của phái Thấm Sơn, hấn tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao tiểu nhân chưa nghe Tiêu công tử có một huynh đệ nào cả, người của phái Thấm Sơn rất năng đến đây nên tiểu nhân biết gần hết.

Nhất Thu thản nhiên tiếp tục vai trò của mình:

- Điều đó không có gì lạ, ta họ Lý tên Thiếu Hoa, là cháu họ của Tiêu chương môn, đây là lần đầu tiên ta về thăm. Thôi người có thể lui.

Tiểu nhị cúi đầu chào định bước ra chợt Nhất Thu gọi :

- Khoan đã, ta cần ngủ một giấc dài, người đừng vào quấy rầy ta, những thứ này sáng mai hẵng dọn dẹp cũng được .

- Dạ, thiếu gia cần gì thêm không?

Nhất Thu nhú mày, chàng gật đầu:

- Hồi nãy người nhắc đến Sứ giả Bức Vương, vậy người đã thấy hấn chưa?

- Người ấy đi đến như ma quỷ làm sao tiểu nhân thấy được? Những kẻ may mắn được thấy tận mắt lại biến thành cái xác nhọt nhọt như chết trôi. Thôi thiếu gia quên con người khủng khiếp ấy đi .

Nhất Thu ngồi im, tự hỏi: “Sứ giả của Bức Vương, hấn có bao nhiêu sứ giả? Dù sao cũng phải ăn cho no bụng cái đã.” Chàng ngồi vào bàn ăn thản nhiên thưởng thức các món ăn một cách chậm chạp. Trời vừa chạng vạng tối, Nhất Thu nhìn ra ngoài hành lang, đèn lồng tỏa ánh sáng dịu hắt vào những chiếc mái cong cong mờ ảo. Không một bóng người, Nhất Thu đẩy cánh cửa sổ đóng lại, chàng tắt đèn, tung người ra ngoài không trung hóa thành vệt khói lao đi vun vút.

Trên đỉnh Thấm Sơn, Tiêu chương môn ngồi tĩnh tọa trong cung Lương Nghi, đứng hầu bên cạnh là đại đệ tử Thiên Tường. Đột nhiên có tiếng gõ cửa. Thiên Tường vội bước ra. Một người hấp tấp bước vào nói:

- Sư huynh, nguy rồi, địch nhân đã kéo đến.

Thiên Tường vội kéo người đó ra:

- Đừng gây huyên náo Hồng đệ. Sư phụ đã phân công Ngô sư thúc, Gia sư thúc tổ chức nghênh địch, chẳng lẽ hai vòng phòng thủ không chặn được địch ư?

Tiêu Hồng Hải lắc đầu :

- Chẳng hiểu Ngô, Gia nhị vị sư thúc biến đâu mất, các môn đệ rối loạn vì không có người chỉ huy.

- Địch nhân có đông không?

Tiêu Hồng Hải ngập ngừng rồi nói :

- Chỉ . . . chỉ . . . có một người, nhưng người đó võ công Vô cùng lợi hại, hấn vượt qua các vòng cự địch như vào chỗ không người .

Thiên Tường thất sắc :

- Hiện giờ người ấy đã vào đến đâu?

- Hấn đang đứng trước Đạo môn, nhất định đòi vào gặp chương môn. Đại sư huynh tính sao bây giờ?

- Để ta ra xem hấn muốn gì.

Thiên Tường vội bước tiến về phía Đạo môn. Trong ánh đuốc chập chờn, chàng thấy có một thư sinh áo trắng tướng mạo Vô cùng anh tuấn. Thiên Tường ngạc nhiên, vòng tay:

- Thấm Sơn đang bế quan, các hạ có điều chi xin hãy trở lại vào ngày trăng tròn.

Thư sinh áo trắng chính là Nhất Thu, chàng vòng tay:

- Tại hạ họ Lý tên Thiếu Hoa, có chuyện khẩn cấp cần diện kiến Tiêu chương môn ngay bây giờ, chỉ qua hết đêm nay e rằng mọi chuyện không cứu vãn được nữa.

Thiên Tường nhìn đối phương dăm dăm, chàng hỏi :

- Các hạ có thể nói rõ vì sao?

- Chuyện này ngoài chương môn ra, tại hạ chẳng thể tiết lộ với người thứ hai, vấn đề có liên quan đến vận mệnh của Thẩm Sơn.

Tiêu Hồng Hải đứng bên nhú mào thét:

- Đại sư huynh, đừng nghe lời hấn. Các môn sinh hãy siết chặt vòng vây đừng để hấn tẩu thoát.

Các đệ tử Thẩm Sơn rục rịch chuyển động, Thiên Tường khoát tay:

- Không được vọng động, ở nguyên vị trí canh gác. Tiêu sư đệ, sư đệ ở lại chỉ huy phòng thủ, ta đưa Lý thiếu hiệp vào yết kiến sư phụ .

Tiêu Hồng Hải vẫn phản đối:

- Đại sư huynh, đừng tin hấn.

Thiên Tường trừng mắt:

- Sư đệ định cãi lệnh ta ư?

Không nói không rằng, Tiêu Hồng Hải rút gươm lao vào tấn công Nhất Thu theo thế Thẩm Sơn nhất điểm. Lưỡi gươm nhằm thẳng cổ Nhất Thu đâm tới, Nhất Thu khẽ hừ lên một tiếng, chàng đứng im mặc cho lưỡi gươm của Hồng Hải đâm tới. Kịch! Tiêu Hồng Hải chồm tay như vừa đâm vào vách sắt, chàng ta trở mắt nhìn Nhất Thu rồi mím môi chém thốc lên, thế kiếm hiểm độc mãnh liệt khiến Thiên Tường thất sắc quát:

- Ngừng tay.

Tiêu Hồng Hải làm như không nghe, tiếp tục phát kiếm tới. Nhất Thu vẫn đứng im.

Soạt! Soạt! Vạt áo trên ngực Nhất Thu bị chém toạc một đường nhưng chàng vẫn đứng như chẳng có chuyện gì.

Tiêu Hồng Hải bước thụt lùi, lắp bắp:

- Yêu thuật! Bàng môn tả đạo.

Nhất Thu cười lạnh, chàng vận huyền thiên công phóng ra đòn ma nhiễm thần công, năm ngón tay Nhất Thu biến thành năm cái móc sắt nắm chặt lưỡi kiếm. Tiêu Hồng Hải giật mình, lưỡi kiếm bay vút vào tay Nhất Thu, chàng trao cho Thiên Tường:

- Huynh đài hãy mau vào thưa với Tiêu chương môn, chậm một giờ là nguy cơ tăng lên gấp mười lần.

Thiên Tường gật đầu :

- Lý huynh mau đi cùng tại hạ. Chương môn đang tọa công trong cung Lương Nghi .

Sau khi nghe đại đệ tử thuật lại, Tiêu chương môn gật đầu :

- Con ra mời Lý thiếu hiệp vào, nhớ không để cho bất kỳ ai dù là sư thúc bước vào cung trong khi sư phụ cùng với Lý thiếu hiệp đàm đạo.

Thiên Tường ra ngoài, Nhất Thu cùng với chàng bước vào cung. Nhất Thu thi lễ :

- Văn bối Lý Thiếu Hoa xin ra mắt chương môn nhân.

- Mời thiếu hiệp an tọa, đại đệ tử Thiên Tường đã cho ta biết mục đích cuộc viếng thăm này, lão phu chờ nghe.

Nhất Thu thuật lại việc Vô tình nghe được cuộc chuyện trò của Ngô Cương và Gia Luân. Chàng kết luận:

- RỒi ràng hai vị này thông đồng với địch ngầm hại chưởng môn để mưu đoạt chức chưởng môn của phái Thấm Sơn một cách bất nhân bất nghĩa.

Tiêu chưởng môn đứng lặng người giữa cung Lương Nghi, một chập sau ông mới nói :

- Ta vốn hiểu tâm tính người sư đệ nên đã không chọn Ngô Cương thay ta nắm ngôi Chưởng môn đời thứ ba, mặc dù về võ công ông ta rất xứng đáng. Ta ngầm có ý nhường chức chưởng môn lại cho đại đệ tử Thiên Tường, nó là người có nghĩa khí, trung hậu, quang minh. CỐ lẽ vì thế mà Ngô sư đệ thông đồng với địch để hại ta. Đây là việc của môn phái Thấm Sơn, ta xin thay mặt toàn thể môn đệ và sư tổ cảm ơn tinh thần nghĩa hiệp của Lý thiếu hiệp.

Nhất Thu biết vì danh dự sư môn vị Tiêu chưởng môn không muốn chàng nhúng tay vào nội bộ môn phái của họ, nhưng Nhất Thu có mục đích lớn hơn là tìm cách chen vào chuyện sư môn người khác nên chàng nói:

- Văn bối đã theo dõi hành tung của Bức Vương đến tận đây, chẳng riêng vì sự an toàn của phái Thấm Sơn mà còn vì những môn phái khác. Văn bối nhất định phải vạch mặt Bức Vương xem hắn là ai mà dám ngang nhiên xâm lăng đất Tống lại còn âm mưu thống trị toàn thể võ lâm Trung nguyên.

Tiêu chưởng môn gật đầu :

- Nếu thiếu hiệp vì mục đích ấy, lão phu tự nguyện huy động môn đồ phái Thấm Sơn cùng với thiếu hiệp ra tay diệt bạo. Cục diện hôm nay trông cả vào thiếu hiệp.

Suy nghĩ một lúc, Nhất Thu nói :

- Văn bối mạo muội đề xuất với chưởng môn một kế nhỏ.

- Thiếu hiệp cứ nói.

- Kể địch và nhị vị sư thúc nhắm vào chưởng môn, văn bối đề nghị chưởng môn hãy lánh mặt, văn bối giả trang làm chưởng môn phục trong cung Lương Nghi, phải làm thế mới hy vọng phá vỡ được âm mưu của họ và bắt sống sứ giả Bức Vương.

Đề nghị này quả thật làm Tiêu chưởng môn lúng túng. Cung Lương Nghi để cho người ngoài môn phái bước vào đã là một việc xảy ra lần đầu tiên qua hai đời chưởng môn, bây giờ lại còn để người khác giả dạng mình thì còn gì là thể thống, nhưng ngộ biến phải từng quyền, giặc sắp kéo tới nơi, môn phái chưa chắc đã tồn tại nói chi cung Lương Nghi. Tiêu chưởng môn thở dài:

- Giặc từ bên trong, ta chẳng còn mặt mũi nào với vị tiền nhiệm . Xong chuyện này lão phu sẽ truyền ngôi chưởng môn lại cho Thiên Tường. Cung Lương Nghi đêm nay xin giao cho thiếu hiệp.

Nhất Thu cảm thông sự đau lòng của vị chưởng môn nhưng chàng cũng không còn cách nào hơn. Nhất Thu lấy chiếc áo của Tiêu chưởng môn khoác lên người, chàng kết tóc lại theo kiểu của phái Thấm Sơn, ngồi vào chỗ tọa công của chưởng môn, lưng quay ra ngoài.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trống sang canh điểm rời rạc. Ngọn hồng lạp lụi dần . . .

Thính lực Nhất Thu bắt chợt rung nhẹ vì tiếng không khí xôn xao trên cao. Giây phút quyết định sắp đến. Nhất Thu vận Huyền thiên cương khí hộ thân. Chàng nghe tiếng bước chân đặt thoảng nhẹ trên mái cung Lương Nghi. Đúng lúc ấy bên ngoài tiếng reo hò vang lên. Cửa cung Lương Nghi thành linh bật tung.

Ngô Cương bước xộc vào giọng tự tin:

- Sư huynh, quân của Bức Vương đã tràn ngập Thấm Sơn. Sư huynh đã thấy rõ hậu quả việc cố chấp của mình chưa?

Nhất Thu vẫn ngồi im. Ngô Cương bực mình:

- Sư huynh đừng giả câm giả điếc, hãy bước ra khỏi cung Lương Nghi nhìn các đệ tử phơi thây dưới quai đao của đội quân bay.

Nhất Thu vẫn không dám lên tiếng sợ bị bại lộ, còn đang lúng túng chợt tiếng Tiêu chưởng môn ở đâu nổi lên:

- Nghiệt súc, người đứng hòng ta truyền ngôi chưởng môn cho một kẻ phản lại sư môn.

Ngô Cương tức giận quát:

- Ngoan cố! Ta nghĩ tình đồng môn đã cố bảo toàn sinh mệnh cho. Người đã không khôn ra thì đừng trách Ngô Cương này Vô tình. Nhất Sứ, mời ngài xuống kết liễu lão già hủ lậu Tiêu Kim Ngân.

Tiếng gió lộng ào ào, mái ngói cung Lương Nghi tốc lên bay ra một lỗ hổng vừa đủ Cho một người nhảy xuống, người này giang tay như đôi cánh lượn một vòng trước khi hạ xuống, cặp mắt loang loáng nhìn về chỗ Nhất Thu. Ngô Cương vòng tay:

- Nhất Sứ! Cung Lương Nghi là trọng địa của phái Thảm Sơn, vào được cung là chiếm được Thảm Sơn. Xin chúc mừng!

Nhất Sứ quét ánh mắt nhìn Nhất Thu:

- Tiêu Kim Ngân, rượu mời không uống ta cho uống rượu phạt, kể từ nay Ngô Cương thay người làm chưởng môn phái Thảm Sơn. Hãy mau trao ấn kiếm cho tân chưởng môn.

Nhất Thu chờ cho Nhất Sứ bước lại gần, thỉnh linh chàng xuất chiêu Hỏa Long Kích Nguyệt nửa chưởng nửa trào chụp thẳng vào ngực hắn. Nhất Sứ cũng phản ứng thần tốc, người hắn bốc lên khỏi mặt đất bay vút lên chỗ lỗ hổng. Thân hình Nhất Thu như tia chớp vọt theo, chàng dùng thế Ma ảnh Lược Đồ, mặt đất dưới chân chàng như bị rút ngắn lại. Đang chạy chợt Nhất Sứ quay ngoắt người lại đẩy một chưởng như bài sơn đảo hải. Nhất Thu xông thẳng vào luồng chưởng phong của hắn, Huyền thiên chỉ từ tay chàng xẹt phóng tới, xuyên qua luồng quái chưởng của Nhất Sứ, đâm lủng mấy lỗ trên chiếc áo bay của hắn. Nhất Sứ tái mặt, hắn thấy chưởng lực của mình đánh trúng Nhất Thu mà chẳng làm gì nổi chàng, lại còn bị mấy luồng chỉ phong hủy mất chiếc áo bay, không còn lòng dạ nào tiếp tục giao chiến. Nhất Sứ tung người lên cố dang tay đập cho áo bọc gió nhưng chiếc áo trở nên Vô dụng. Nhất Sứ rơi xuống đất, hắn rút khoai đao khoa lên, Nhất Thu thấy hoa mắt vì đao biến thành lửa bay vun vút về phía chàng. Biết đây là một tà thuật của Nhất Sứ, Nhất Thu vội rút chiếc ma hoàn tung lên, ma hoàn hú như ma tru quỷ gào bay thẳng tới chém vào tay đao của Nhất Sứ, hắn không ngờ Nhất Thu ngoài võ công kinh người lại còn có ma hoàn lợi hại như thế.

Soạt! Một tiếng thét vang lên, Nhất Sứ loạng choạng buông rơi cây quái đao, những đốm lửa lịm tắt. Nhất Sứ hú lên một tiếng, hắn bước thụt lùi từng bước về phía Đạo Môn. Thỉnh linh từ trên không hàng trăm đốm lửa nhằm thẳng vào Nhất Thu bay xẹt tới Chàng vội lạng người theo thế phi ma lưu tinh, vừa bốc lên cao ngọn ma kỳ đã nằm gọn trong tay. Một tiếng nổ long trời lở đất nổi lên, lửa cháy phừng phừng. Những tiếng rú khiếp đảm nổi lên ở lưng trời rồi từng chiếc, từng chiếc bóng đen rơi xuống, hình hài dập nát. Không biết bao nhiêu quái nhân bay bị ngọn Ma Kỳ của Nhất Thu quét rụng hết xuống chân núi. Chợt nhớ đến Nhất Sứ, Nhất Thu vội vàng quay lại nhưng tên sứ giả Bức Vương đã lợi dụng cơ hỗn loạn trốn mất. Chàng quay trở lại cung Lương Nghi thấy Ngô Cương đã bị bắt trời cứa vào một cột nhà. Vừa thấy Nhất Thu, Tiêu chưởng môn vòng tay:

- Phái Thảm Sơn đêm nay thoát nạn là do công ơn của Lý thiếu hiệp. Thiếu hiệp hãy lưu lại Thảm Sơn mấy hôm, sau khi lão phu trao chức chưởng môn cho Thiên Tường lão phu sẽ đi cùng với thiếu hiệp.

Nhất Thu vội giải thích:

- Văn bối còn có trọng trách với Cái Bang. Trương bang chủ hiện hạ lạc nơi nào, sự an nguy ra sao, chưa giải đáp được hết thắc mắc thì văn bối không thể chậm trễ.

Tiêu chưởng môn vẫn khẩn khoản:

- Thiếu hiệp là đại ân nhân của bản phái, không ở lâu được thì cũng lưu lại một ngày để chúng đệ tử tỏ lòng ngưỡng mộ.

Nhất Thu trầm nghĩ: “Mình không quen được ca ngời, công việc ở đây đã xong, hãy trở về lữ quán, ngày mai trước khi lên đường về Ma Sơn ta sẽ ghé thăm Tiêu chưởng môn.” Quyết định xong, Nhất Thu vòng tay:

- Văn bối phải trở về lữ quán tiếp tục công việc dò xét hành tung của Bức Vương, có thể ngày mai văn bối sẽ đến đây từ giả Tiêu chương môn để về Trường An.

Biết không lưu khách được, Tiêu chương môn cùng đại đồ đệ Thiên Tường tiễn Nhất Thu ra tận chân núi. Nhất Thu về đến từ quán chàng ẩn mình quan sát động tĩnh, thấy không có gì khác lạ chàng nhảy lên lầu, vừa đẩy cửa phòng bước vào đã thấy một người ngồi sẵn trong đó . . .

8. Chương 8

Nam Hải tiêu cục được giới giang hồ tín nhiệm vì những món hàng của khách luôn luôn được tiêu cục đem đến an toàn, đúng hẹn. Đoàn bảo tiêu của Nam Hải tiêu cục gồm toàn những cao thủ dưới quyền thống lãnh của Tần Bình, nổi danh với bốn mươi chín đường song đao tuyệt kỹ được giới giang hồ đặt cho ngoại hiệu Cầu hồn song đao.

Giới hắc đạo chỉ nhìn thấy lá cờ có thêu chữ Tần của Nam Hải tiêu cục là bảo nhau lánh xa.

Một hôm Tần Bình đang ngồi mơ màng nghe ái thiếp tên Phi Loan dạo khúc Phụng Kỳ Hoàng chợt nghe một đệ tử đứng lấp, nửa muốn vào nửa không vì sợ làm đứt đoạn niềm hoan lạc của chủ nhân. Bấy chợt một tiếng “phụt” vang lên, tiếng đàn đang róc rách như nước suối qua khe, hạc ngân trong mây bị tắt ngang. Tần Bình choàng mở mắt:

- Loan muội, chuyện gì thế?

ái thiếp Phi Loan cúi đầu:

- Khúc Phụng Kỳ Hoàng bị đứt ngang, thiếp sợ sẽ vụng vào người .

Tần Bình cả cười:

- Dây đàn đứt là chuyện bình thường, nàng đừng quá bi lụy.

Tần Bình định làm một cử chỉ âu yếm, chợt nhìn thấy một đệ tử đứng thập thò, ông vội sửa bộ, lên giọng uy nghi:

- Hào Phi, người làm gì ở đây?

- Thưa lão gia, có một vị khác đến thương lượng.

Tần Bình cau mày:

- Lữ Văn đâu?

- Thưa lão gia, Lữ nhị gia hiện ở ngoài đại sảnh, nhưng khách chỉ đòi gặp lão gia vì món hàng thuộc vào loại cơ mật.

- Thôi được, người ra mời khách vào.

Phi Loan ôm đàn đứng lên:

- Tiện thiếp xin cáo lui.

Tần Bình ngồi im gật đầu, ông sắp phải bắt tay vào một việc quan trọng. Cầu Hồn Song Đao lại trở về con người song đao. Một chập sau Lữ Văn đưa khách vào. Tần Bình hơi ngạc nhiên thấy khách là một trang anh tuấn, uy vũ phi phàm. Cốt cách đó hẳn là lịch không phải tầm thường. Tần Bình đưa tay:

- Mời công tử an tọa.

Khách ngồi xuống nhưng vẫn không nói gì . Hiểu ý, Tần Bình khoát tay:

- Lữ đệ, người hãy tạm lui ra.

Trong phòng chỉ còn hai người. Bốn ánh mắt giao nhau. Khách mở lời:

- Tại hạ nghe võ lâm giang hồ đồn Nam Hải tiêu cục tuyệt đối oan toàn?

- Điều đó công tử không nghe lắm.

- Dù đi đến bất cứ nơi nào?

- Bất cứ nơi nào nhưng giá cả tùy thuộc vào món hàng và lộ trình.

- Món hàng gồm toàn vàng bạc châu báu từ Mã Đài Sơn về kinh thành.

Tần Bình hơi giật mình, ông ta nhìn khách từng từng nhưng khác hẳn thản nhiên.

Tần Bình nói:

- Lộ trình dài, hàng bảo tiêu quý dĩ nhiên giá cả phải cao.

- Nếu hàng toàn là binh khí chở từ kinh thành về Mã Đài Sơn thì giá cả thế nào?

Đến đây Tần Bình không thể bình tĩnh được nữa, tay ông ta đặt trên thành ghế từ từ xiết lại, tiếng gỗ gây vụn trong tay Tần Bình vang lên đầy đe dọa. Tần Bình cố trấn tĩnh hỏi:

- Sự thực công tử là ai, muốn gì?

Khách cười:

- Võ công của Câu Hồn Song Dao quả thật kinh người. Trang chủ hãy bình tĩnh, tại hạ đến đây là để thương lượng hai bên cùng có lợi .

- Nhưng công tử là ai?

- Trang chủ cần công việc hay cần biết danh tánh của tại hạ?

- Cả hai. Thiếu lai lịch chủ nhân món hàng, cuộc bảo tiêu không thể thực hiện được.

- Kể cả một cái tên giả nào đó?

Tần Bình không ngờ con người trẻ tuổi ngồi trước mặt mình lại gai góc đến thế. Hắn vừa nhắc đến một bí mật của Nam Hải tiêu cục, một bí mật chết người. Tần Bình đứng lên:

- Những chuyện vừa rồi do đâu người biết?

- Trang chủ, chúng ta chưa thương lượng xong, vội vã làm gì?

Trước sự bình tĩnh đáng sợ của người khách, buộc Tần Bình phải dần lòng:

- Nói đi!

- Tại hạ đề nghị cuộc trao đổi, bí mật của Nam Hải tiêu cục sẽ được giữ kín nếu trang chủ thực hiện cho tại hạ một việc đơn giản .

- Việc như thế nào?

- Đưa một người về Trường An.

- Đơn giản thật vậy?

- Đáng việc làm thật đơn giản nhưng những cái chung quanh lại chẳng đơn giản chút nào, chính vì thế tại hạ mới nhờ đến Nam Hải tiêu cục.

- Người quả thật là một kẻ đi buôn không vốn.

- Trang chủ hiểu sao cũng được, người tại hạ nhờ Nam Hải tiêu cục đưa về Trường An là một Cái Bang Trưởng lão đã bị trọng thương.

Tần Bình kinh ngạc thốt:

- Cái Bang Trưởng lão?

- Đúng! Trương bang chủ bị mất tích. Vì Bất Ngã là đệ nhất Trưởng lão, bằng mọi giá người phải về Trường An để củng cố Cái Bang.

Tần Bình dịu giọng gật đầu :

- Cái Bang là danh môn chính phái. Trương bang chủ nổi tiếng quang minh lỗi lạc, Tần Bình này không có gì nuôi tiếc nhận việc này.

Khách cả mừng đứng dậy vòng tay:

- Đa tạ Trang chủ, canh một đêm nay tại hạ sẽ đưa Vi Trưởng lão đến đây.

- Toàn thể Nam Hải tiêu cực chờ được làm một việc nghĩa hiệp. Nhưng nếu không quá tò mò Thiếu hiệp có thể cho ta biết vì sao Vi Trưởng lão bị trọng thương?

Khách trầm ngâm rồi nói:

- Những gì xảy đến với Cái Bang hãn trang chủ đã biết. Vi Trưởng lão cùng lâm tai nạn cùng với Bang chủ, Trưởng lão bị người của Bức Vương giam dưới hầm để tra tấn tìm tung tích nơi ẩn thân của Trương Bang chủ, Trưởng lão được một người cứu như thủ hạ của Bức Vương đã tìm ra nơi Trưởng lão náu mình do đó chúng hạ thủ quăng xác Trưởng lão xuống khe núi đúng lúc ấy tại hạ đi qua. . .

Tần Bình cau mày đi lại trong phòng nói :

- Đường về Trường An rất xa, tai mắt của Bức Vương ẩn hiện khắp nơi, ta e Vi Trưởng lão không chịu nổi cuộc hành trình này. Thiếu Hiệp hãy đem Trưởng lão đến đây ta dùng linh dược của bản tiêu cực trị liệu khi Trưởng lão bình phục mới tính đến chuyện lên đường.

Khách công nhận ý kiến của Tần Bình rất đúng nhưng vẫn tỏ ra nóng ruột:

- Vi Trưởng lão không kể gì đến bản thân chỉ mong mau về đến Trường An.

- Thiếu hiệp cứ tin vào Nam Hải tiêu cực, còn chuyện Mã Đài Sơn?

Khách mỉm cười giảng giải :

- Tại hạ họ Lý tên Thiếu Hoa, đã từng ở trên Mã Đài Sơn nhưng Kiều Sơn chủ hiểu lầm tưởng tại hạ là mật sứ của Tổng triều nên hạ ngục, tại hạ trốn thoát và chưa có dịp giải bày nỗi oan với Kiều lão tiền bối .

Tần Bình nhìn Thiếu Hoa chăm chú gật đầu :

- Thì ra là thế, ta sẽ cho Kiều Tôn Dung biết con người thiệt của thiếp hiệp nhưng vì sao lại có sự hiểu lầm đáng tiếc đó.

Thiếu Hoa thấy chẳng cần phải giấu giếm, chàng nói:

- Bức Vương và những bộ hạ gây khủng khiếp trong võ lâm, khi lên Mã Đài Sơn lại thấy trên núi phòng thủ rất kiên cố, ẩn giấu binh sĩ nên tại hạ nghi Kiều Sơn chủ chính là Bức Vương, tại hạ ngầm đi do thám khắp nơi chẳng ngờ bị sơn chủ phát giác, thế là hết cứu vãn.

Tần Bình khê đập tay vào nhau :

- Kiều Tôn Dung võ công càng cao càng nóng nảy, mưu đồ đại sự mà bất cẩn như thế này làm sao an tâm được?

Khách phải hiểu qua câu nói này, Tần Bình đã kể chàng là người cùng chí hướng với ông ta, điều này vượt ra ngoài dự liệu khi đến đây. Không kể mưu đồ phản Tổng của ông ta và Kiều Tôn Dung có đúng với nguyện vọng dân chúng hay không những hành động trọng đạo nghĩa của Tần Bình đối với Cái Bang cũng đủ cho Thiếu Hoa an tâm.

Hơn nữa, đối với mưu đồ của họ Kiều, họ Tần, chẳng bao giờ Thiếu Hoa có thể đứng dưới cờ với họ, bởi vì Thiếu Hoa đang phụng sự dưới lá cờ của xứ sở. Mặc dù thế, đó cũng là một bí mật của Thiếu Hoa trong những ngày phiêu bạt trên đất Trung nguyên.

Bí mật ấy chưa thể hé cho Tần Bình biết được. Chàng nói qua chuyện khác:

- Trang chủ đã lượng hết những khó khăn chuyển đi sẽ phải đối phó.

Tần Bình giọng tự tin:

- Nghề bảo tiêu là nghề đương đầu với bão tố. Nam Hải tiêu cục luôn luôn sẵn sàng.

- Nhưng lần này chúng ta sẽ phải đối phó với một thế lực chưa hề có. Trang chủ cần tổ chức một đội cung thủ thiện xạ, địch thủ của chúng ta bay lượn như chim, đến bất ngờ, đi đột ngột. Ngoài ra phải mặc một loại áo giáp đặc biệt che kín cổ. Khi lâm chiến dùng hoả công để cực địch.

Tần Bình chăm chú nghe những điều Thiếu Hoa nói. Trong bao nhiêu năm hành sự của Nam Hải tiêu cục đây là lần đầu tiên trước khi xuất hành phải chuẩn bị kỹ lưỡng như một cuộc công thành phá lũy. Thiếu Hoa tiếp:

- Cung thủ cần dùng hai loại tên. loại thứ hai có tẩm chất dẫn hoả để mở một trận hoả công cả ở trên trời và dưới đất.

Tất cả những yêu cầu của Thiếu Hoa đều được Tần Bình chấp thuận. ông gọi Lữ Vân giao phó nhiệm vụ thực hiện. Ngay đêm hôm ấy Thiếu Hoa đem Vi Trưởng lão đến Nam Hải tiêu cục. Tần Bình chẩn bệnh cho Trưởng lão, nét mặt ông trầm giọng nói:

- Cơ thể Vi Trưởng lão như ngọn đèn cạn hết dầu nhưng thật lạ lùng có một luồng nội lực rất mãnh liệt bị dồn nén không lưu hành được. Nếu cứ để như thế Trưởng lão sẽ không qua khỏi.

Thiếu Hoa lo lắng:

- Không còn cách nào sao Trang chủ?

- Những thương tích trên người linh dược của Nam Hải tiêu cục có thể chữa được nhưng làm cho luồng nội lực trong người Trưởng lão khai thông thì Tần Bình này không đủ khả năng.

Thiếu Hoa chợt nhớ đến những lời kể lại của Trưởng lão, người truyền nội lực cho Trưởng lão chính là nghĩa huynh của mình. Chàng mừng rỡ:

- CÓ cách rồi!

Tần Bình ngạc nhiên hướng ánh mắt chờ đợi về phía Thiếu Hoa. Chàng vội giải thích:

- Tại hạ đã biết ai truyền nội lực vào người Trưởng lão, tại hạ sẽ gọi người ấy đến ngay.

Thiếu Hoa bước ra sân vận sức thổi một hồi còi lạnh lạnh, một chấp sau hắc điều đã xuất hiện. Chàng cùng với hắc điều bước vào trước sự ngạc nhiên của mọi người.

Thiếu Hoa nói:

- Trang chủ cho xin giấy, viết.

Sau khi thảo mấy dòng gửi Nhất Thu, Thiếu Hoa cột mảnh giấy vào chân hắc điều, chàng vuốt đầu nó thủ thỉ như nói với một người bạn:

- Hắc điều, ngươi hãy cố gắng tìm bằng được đại ca!

Hắc điều gật đầu cà mỗ vào tay chủ, Thiếu Hoa vuốt lưng nó rồi hất cánh tay, hắc điều tung người lao vút vào bóng đêm. Suốt đêm ấy cho đến sáng hôm sau hắc điều vẫn hứa quay về. Thiếu Hoa càng thêm lo lắng đi lại trong đại sảnh. Chàng nói với Tần Bình:

- Chưa bao giờ hắc điều không hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ có hai trường hợp khiến nó chậm trễ: Một, bị tai nạn. Hai là người nó đi tìm đã đi quá xa chưa tìm ra dấu vết.

Chúng ta hãy chờ đến hết ngày nay sẽ có kết quả.

Trong khi chờ đợi Thiếu Hoa đi mua những đoạn kim loại dài như những chiết đũa, chàng vẽ lên mặt đất những hình vẽ tương tự như ngôi vị những chòm sao rồi cắm bó đinh thép phóng ra các hướng, đinh thép bay chịu chịu cắm vào các vị trí vẽ trên mặt đất Chàng luyện suốt ngày đến mức thuần thục thì chiều buông xuống. Mầu hoàng hôn bằng lăng khắp nơi, trên cao những chòm mây Vô định kéo nhau lũ lượt về cuối chân trời. . .

Hắc điều vẫn chưa về!

Lòng đầy lo lắng bồn chồn, Thiếu Hoa vận Phi Long thần công hú lên một tiếng như rỗng ngân, tiếng hú của chàng lao vút lên không trung theo gió bay đi khắp nơi. Đây là ký hiệu thu hồi đặc biệt chỉ trong trường hợp khẩn cấp Thiếu Hoa mới dùng đến.

Trời đã chìm vào bóng tối . Hắc điều chưa về!

Tần Bình ngồi bên giường bệnh. Trên giường Vi Trưởng lão đang thiếp thiếp chợt bừng mở mắt vì tiếng hú của Thiếu Hoa. Trưởng lão đảo mắt nhìn quanh, ánh mắt gần như lạc thần nhìn Tần Bình, môi mấp máy:

- Hãy mau khởi hành, ta không chờ được nữa!

Vừa khi ấy Thiếu Hoa bước vào, chàng nhìn Vi Trưởng lão bất chợt đề nghị :

- Đại ca và cả hắc điều đều không về kịp, tại hạ muốn dùng chân lực bản thân cứu chữa thử cho Trưởng lão. Dù soa cũng không thể khoanh tay.

Tần Bình gật đầu đồng tình:

- Nam Hải cương khí của ta nếu hợp với một nội lực thuần dương có thể trị hoãn sự thục tắt của ngọn đèn cạn kiệt.

- Công phu của tại hạ do Phi Long thần công mà có, tình thế bắt buộc ta phải thử giúp Trưởng lão đẩy luồng kinh lực đã thông các trọng huyết, kéo dài sức chịu đựng cho Trưởng lão.

- Cứ như thế mà làm.

Tần Bình gọi Lữ Vân đến căn dặn phải tổ chức phòng thủ chặt chẽ rồi cho người khiêng Vi Trưởng lão vào mật thất. Thiếu Hoa đỡ cho Trưởng lão ngồi lên chàng vận Phi Long thần công truyền nội lực sang người Trưởng lão. Không chậm trễ, Tần Bình cũng vận Nam Hải cương khí truyền sang Thiếu Hoa. Được hai luồng chân khí thuần dương truyền qua, người Trưởng lão khạc ra một búng máu tươi. Thiếu Hoa vội thu chân lực hồi:

- Tiền bối, người có sao không?

Vi Trưởng lão lắc đầu:

- Ngược lại, lão phu cảm thấy rất thư thái.

Tần Bình lên tiếng:

- Chúc mừng Trưởng lão, bây giờ thuốc của Nam Hải tiêu cục có thể giúp Trưởng lão mau bình phục. Trưởng lão cứ tiếp tục vận công theo tâm pháp riêng, không còn gì đáng lo ngại nữa.

- Đa tạ trang chủ.

Đúng lúc ấy trên không có tiếng hắc điều rít. Thiếu Hoa mừng rỡ vội chạy ra khỏi mật thất chàng ngược mắt nhìn lên đưa một cánh tay ra. Hắc điều đậu xuống, chàng đưa nó vào nhà, dưới ánh sáng Thiếu Hoa tái mặt thấy chân hắc điều bị một vết thương, máu chảy xuống đỏ cả mảnh giấy cột ở chân. Chàng vội mở mảnh giấy ra đọc nhưng đó chính là mảnh giấy chàng sai hắc điều đem đi . Như vậy có nghĩa là Nhất Thu đã lâm nguy, con hắc điều lợi hại như một cao thủ vẫn bị một vết thương, Nhất Thu không kịp lấy thư ra đọc chứng tỏ kẻ thù Vô cùng lợi hại, hẳn có thể đẩy Nhất Thu vào thế hạ phong thì trên đời này không còn ai là đối thủ của hắn. Thiếu Hoa giấu kín ý nghĩ của mình, nói ra chàng sợ gây hoang mang cho mọi người . Chàng giải thích:

- Con hắc điều này bay rất nhanh vậy mà phải mất một ngày một đêm nó mới trở về chứng tỏ nó đã đi rất xa, cái khó là ta không thể định hướng được nơi nó vừa từ đó bay về.

Tần Bình trấn an:

- Thiếu hiệp không cần phải suy nghĩ nhiều, ngày mai chúng ta chỉ việc đi theo nó, để ta đắp thuốc lên vết thương con vật hiểm có này.

Đoàn bảo tiêu khoảng ba chục người do chính Tần Bình dẫn đầu, ba mươi người là ba mươi tay kiếm tinh nhuệ của Nam Hải tiêu cục. Đoàn người hộ tống một chiếc xe do một con ngựa lực lưỡng kéo. Thiếu Hoa

ngồi trong xe ngay chỗ đáng lẽ Vi Trưởng lão ngồi, trong khi ấy Vi Trưởng lão nằm ở ngăn dưới. Đoàn người không đi nhanh vì tất cả tay kiếm đều đi bộ sát bên xe, riêng chỉ một mình Tần Bình ngồi trên con bạch câu đi phía trước, song đao cài phía sau lưng oai phong lẫm liệt. Ngày thứ nhất bình yên không có chuyện gì xảy ra với đoàn bảo tiêu, trên cao con hắc điều xái cánh bay lượn, nó bay những vòng bay rất rộng như để quan sát rồi đậu trên ngọn cây chờ đoàn bảo tiêu đến một vùng hoang mạc trời bỗng nổi giông. Tần Bình lo lắng nhìn mây đen kéo đầy trời. Chung quanh chẳng có làng mạc thật khó tìm được một nơi trú ẩn cho một đoàn gồm ba mươi người. Thiếu Hoa bước ra khỏi xe, chàng nhảy lên một cây cao nhìn quanh nói:

- Cách đây khoảng một dặm có một hang núi, chúng ta mau đến đó.

Xe chuyển bánh theo hướng Thiếu Hoa vừa nói, mọi người mừng rỡ thấy đó là một cái hang khá rộng. Tần Bình phóng ngựa đến trước, ông thận trọng xuống ngựa bước từng bước đến trước cửa hang. Bên trong sâu thẳm thẳm, tối như nhìn vào một chiếc lò đã tắt hết lửa. Trang chủ lấy một tảng đá nhỏ vận sức ném vào hang, một lúc sau mới có tiếng động tảng đá rơi xuống vọng ra. Không còn âm thanh nào khác nữa. Ngoài trời sấm sét nổi lên ầm ầm, tiếng mưa từ xa rì rào đến gần, Tần Bình gọi lớn:

- Mau đánh xe vào hang.

Xe và người vừa chui cả vào cái miệng của con quái vật tiền sử bằng đá thì mưa kéo tới Mưa như trút nước, gió cuồng loạn vùn vùn trên những ngọn cây. Để tránh gió thốc mưa, đoàn bảo tiêu đi sâu vào trong hang. Thiếu Hoa nói:

- Có thể đưa Vi Trưởng lão ra ngoài nghỉ ngơi cho thoáng.

Tần Bình không trả lời, ông đốt một bó đuốc đi sâu vào hang xem xét rồi trở ra:

- Hang còn sâu lắm, không biết có gì cuối hang, chúng ta phải đề phòng trong bất kỳ hoàn cảnh nào, có thể mở nắp cho Vi Trưởng lão ngồi lên nghỉ ngơi tại chỗ, không nên ra khỏi xe.

Biết Tần Bình là người dày dặn kinh nghiệm giang hồ, Thiếu Hoa gật đầu chàng đích thân cúi vào xe mở nắp thùng xe nói:

- Vì trời nổi giông bão không thể đi được, Vi Trưởng lão hãy ngồi đây cho bớt mỏi.

Tưởng là cơn mưa giông thoáng qua, nào dè mưa triền miên, càng mưa càng lớn, trời như ụp xuống tối sầm, ở trong hang lại càng tối. Trang chủ cho nổi lửa rồi cắt đặt canh gác, nhất là phía trong hang. Cuối cùng đem xuống, ngoài trời thỉnh thoảng những tia chớp lóe lên, biến cỏ cây trong chốc lát trở thành những con quái vật khổng lồ. Thiếu Hoa ngồi dựa lưng vào bánh xe dưỡng thần. Sau một ngày dài rong ruổi, đoàn bảo tiêu mệt mỏi ngoài những người có nhiệm vụ canh gác, số còn lại đều lún ra nên đá ngủ mê mệt. Trương Ngũ đang ngồi gác phía trong hang, cơn mệt mỏi kéo tới, kéo mí mắt hần ụp xuống không có cách nào cưỡng lại được. Chợt một bàn tay vỗ mạnh lên vai:

- Trương Ngũ dậy mau! Gác mà ngủ hả?

Mở choàng mắt, thanh kiếm trên tay rơi xuống kêu xoảng, Trương Ngũ hốt hoảng:

- Cái gì vậy?

Đoàn Long thì thào:

- Người có nghe gì không?

- Nghe gì, làm gì có gì mà nghe?

Trương Ngũ nhặt kiếm, hần mót tiểu tiện vội cài gươm vào lưng bước vào trong hang, hần chui vào một chỗ khuất, vừa kéo quần ra bắt chợt Trương Ngũ trợn mắt, vội thò tay ra sau lưng rút gươm, nhưng đã quá trễ, một bóng đen nhảy tới đè lên người hần, Trương Ngũ vừa định la lên bắt chợt người hần tê cứng. . .

Đoàn Long thấy Trương Ngũ đi tiểu lâu quá không quay trở lại, hần cẩn thận một tay cầm bó đuốc, tay kia nắm chặt thanh gươm, từ từ bước từng bước về phía Trương Ngũ vừa đi. Bất chợt một cơn gió thốc mạnh, ngọn đuốc trên tay Đoàn Long phụt tắt, hần khoa tay cho đóm than hồng bùng lên nhưng ở đâu một sợi dây bay vút tới quần lấy người hần kéo tới. Đoàn Long khoa gươm chém sợi dây, thanh gươm nảy lên, dây không đứt. Thất kinh hần ném bó đuốc về phía trước, thét lên một tiếng lớn người một vòng phóng kiếm

vào cái bóng vừa mờ hiện lên trong ánh lửa từ ngọn đuốc. Kiếm của hắn như chém vào một bông bao gòn, sợi dây quần ngang người Đoàn Long giật mình, người hắn bị nhấc lên khỏi mặt đất, bay vút vào hốc tối, hắn chịu chung số phận với Trương ngũ.

Đang ngồi tĩnh tâm, chợt nghe tiếng người thét trong hang, Thiếu Hoa mở bừng mắt, chàng nhìn xuyên bóng tối, thấy Đoàn Long đang bị cuốn hút bay đi. Khoảng cách quá xa, Thiếu Hoa vung tay một chiếc đinh sắt bay vút đi, một tiếng rú dội vào vách đá nổi lên, Thiếu Hoa đứng bật dậy, chàng lấy một bó đuốc chạy về phía Đoàn Long, chàng tìm thấy hắn bị sợi dây rút treo lơ lửng lơ chừng hang. Thiếu Hoa vội phi thân lên chặt đứt dây đỡ Đoàn Long xuống. Người tuy còn nóng hổi nhưng hắn đã biến thành cái xác không hồn. Thiếu Hoa đưa xác Đoàn Long ra ngoài, chàng gặp Tần Bình, sau khi quan sát cái xác của Đoàn Long, Thiếu Hoa nói:

- Cuộc đối đầu bắt đầu từ đêm nay. Chúng ta đã ngầm bị theo dõi, hình như chúng biết thể nào ta cũng đến hang này trú ẩn.

Nhìn xác người môn đệ. Tần Bình thấy trên cổ hắn có mấy vết thương như bị một vật sắc nhọn đâm. Chiếc áo da che kín cổ đã không được Đoàn Long mặc. Tần Bình rung động khê thốt: Bức Vương! Thiếu Hoa lặng lẽ gật đầu. Không khí trong hang vút trở nên nặng nề. Tử thần len lỏi trong bóng đêm lạnh vắng khắp nơi. Tần Bình ra lệnh các thuộc hạ không được đi sâu vào hang, ông cho dựng một bức rào lửa cách biệt với bên trong. Thiếu Hoa ngồi im cạnh xe, tình hình này chàng không thể để Vi Trưởng lão nằm một mình. Bức rào lửa không thể ngăn được thủ hạ của Bức Vương, nó chỉ có công dụng ngăn không cho người của Nam Hải tiêu cực vượt qua bên kia. Tần Bình lại bên Thiếu Hoa, ông ngồi xuống vẽ mặt đăm chiêu hiện trên gương mặt, trầm giọng:

- Chúng ta cần bảo toàn lực lượng, việc truy kích địch không cần thực hiện. Hành trình còn quá xa.

Thiếu Hoa gật đầu, mấy ngón tay nắm khê trên những cây đinh hai đầu nhọn hoắt, không nghe gì bức mình bằng tiếng muỗi vo ve bên tai. Thiếu Hoa đang nghe được loại âm thanh đó phát ra từ cuối hang. Càng khó chịu khi biết tiếng vo ve đó khiêu khích mình. Chàng nói:

- Bọn chúng đang tấn công tinh thần của chúng ta, trang chủ hãy ra lệnh tất cả bịt tai lại Để chứng minh lời nói của Thiếu Hoa, một người trong đoàn bảo tiêu chợt ôm đầu thét lên như nổi cơn điên. Nhanh như chớp, Tần Bình phóng tới điểm huyết mê người thủ hạ, ông nói:

- Tất cả mau lấy vải bịt kín tai lại !

Những tiếng xé vải soạt soạt nổi lên, đột nhiên một bóng người từ trong hang tối bay vút ra, rơi ngay giữa vòng lửa. Tần trang chủ nhận ra cái bóng ấy là một người, một xác chết thì đúng hơn. Đoàn bảo tiêu bật lên tiếng kêu:

- Trương ngũ!

Tần Bình lật xác chết quan sát, khê thốt:

- Trương ngũ bị giết giống hệt Đoàn Long!

Đoàn bảo tiêu ba mươi người mới ngày thứ nhất đã tử vong mất hai! Nghề bảo tiêu hái ra tiền nhưng là nghề đùa giỡn với dao gươm, đánh đu với tử thần, nhưng chết như Trương Ngũ, Đoàn Long không ai muốn. Tứ tiêu đầu của Nam Hải tiêu cực là Khúc Dương, Vương Cao, Mạch Quốc, Đoàn Minh kéo đến thừa với Tần Bình, đại tiêu đầu Khúc Dương nói:

- Lão gia, chẳng lẽ ngồi im chờ chúng giết từng người, chúng tôi muốn chết bởi dao kiếm, chết như Đoàn Long, Trương ngũ làm sao nhắm mắt?

Tần trang chủ nghiêm giọng:

- Các vị theo ta bấy lâu sao quên nhiệm vụ chính của mình là bảo vệ món hàng an toàn đến tận nơi khách hàng muốn. Truy kích địch không phải là việc của chúng ta. Các vị hãy trở về vị trí. Tứ tiêu đầu ầm ịch trong lòng lui bước. Thiếu Hoa nói:

- Trời đã ngớt mưa, không biết sang canh mấy. Nếu duy trì được tình trạng hiện nay cho đến tảng sáng, trước khi rút đi tại hạ sẽ phá tan chiếc hang này.

Tần Bình không hiểu bằng cách nào Thiếu Hoa có thể phá sập hang nhưng nếu làm được việc đó không cho một tên địch nào thoát ra ngoài cũng là một việc cần làm . Đúng lúc ấy, con hắc điều ở bên ngoài bay vào, nó đậu trên mũi xe đôi cánh chập chờn, hình như nó muốn báo cho chủ biết một điều gì đó. Thiếu Hoa vội nói:

- Trang chủ hãy ở đây với Vi Trưởng lão, hình như con hắc điều đã khám phá địch nhân bên ngoài, tại hạ ra xem sao.

Thiếu Hoa ra ngoài cửa hang, cảnh vật loang loáng ướt sũng, đột nhiên chàng thấy ở phía xa mặt đất chuyển động nhịp nhàng, chỉ một thoáng Thiếu Hoa biết những gì tạo nên sự chuyển động đó, không chậm trễ Thiếu Hoa trở vào hang nói :

- Chúng ta sắp bị xà trận bao vây, muốn phá cách duy nhất phải dùng lửa. Trang chủ hãy cho lập hàng rào lửa kín cửa hang, tại hạ ở bên ngoài tìm tên điều khiển xà trận diệt.

Tần Bình sai đem chất dẫn hoả đổ lên những cành cây, lá khô trong hang, lửa bùng lên, che kín lối vào hang. Thiếu Hoa phóng người lên một cành cây gần đó chàng chuyển sang cây khác cứ thế lao đi vun vút. Chẳng bao lâu Thiếu Hoa nghe văng vẳng trong gió tiếng khèn trúc réo rất vang lên, Thiếu Hoa vội ẩn mình trên một tầng cây nhìn quanh, chàng rung mình khi nhìn xuống mặt đất thấy rắn kéo bầy lúc nhúc trườn tới, tiếng hàng ngàn con rắn thở phì phì kẻ yếu bóng vía chắc phải sờn gáy bay hồn.

Một chập au tiếng khèn đến gần Thiếu Hoa thấy một bóng đen đang bước tới, trên tay hắn chiếc khèn dài lấp lánh dưới ánh trăng vàng vọt. Thiếu Hoa nghĩ phải tìm cách bịt tiếng khèn, lũ rắn không có người điều khiển sẽ hỗn loạn bỏ đi. ở phía dưới tên xà nô vẫn bước đều theo đàn rắn, khi hắn đến gần chỗ Thiếu Hoa đang ẩn nấp, thỉnh thoảng chàng phóng người xuống, hoả thiên kiếm trong tay vung lên như con rồng lửa chém ngay cổ tên xà nô. Do bất ngờ, phản ứng tự nhiên khiến hắn vung khèn lên đỡ nhất kiếm . Soạt! Cây kiếm bị chém đứt đôi, tiếng nhạc tắt lịm . Lũ rắn khựng lại, đầu ngóc lên đảo đảo. Tên xà nô ném cây khèn gãy vào người Thiếu Hoa, hắn gầm lên một tiếng rút thanh quái đao múa vù vù tấn công Thiếu Hoa. Diệt được cây khèn quỷ quái, Thiếu Hoa thở phào, chàng chờ thanh quái đao của địch đến sát mới vung hoả thiên kiếm chặt ngang. Keng! Cây khoái đao bị hoả thiên kiếm chặt làm hai khúc, hắn thất kinh nhảy thối lui, gầm lên một tiếng đưa tay đâm vào ngực, hắn há miệng phun ra một luồng khí lạnh nồng nặc. Thiếu Hoa không kịp bé khí, chàng hít phải mùi tanh đó lập tức cảm thấy choáng váng vội bước giạt lui vấp phải một chiếc rễ cây. Thiếu Hoa ngã ngửa đúng lúc ấy tên xà nô phóng người tới định đè lên người chàng. Tuy bị ngã nhưng tay Thiếu Hoa vẫn còn nắm chặt thanh hoả thiên kiếm, thấy tên xà nô định đè mình hút máu, chàng vội dựng kiếm xia ngược lên, sức nặng của hắn vẫn đè xuống, mặt Thiếu Hoa nóng bỏng vì hơi thở của con quái vật hút máu. Cơ thể Thiếu Hoa mềm nhũn, chàng bất lực trước hàm răng nhọn hoắt của tên xà nô đang kê vào cổ mình, bất chợt người hắn rũ xuống nằm bất động trên người Thiếu Hoa. Chàng hít một luồng nguyên khí vận Phi Long thần công dồn khí độc ra các lỗ chân lông. . . Lũ rắn không người điều khiển bỏ tán loạn, Thiếu Hoa rợn gáy thấy một bầy đang bò về phía mình. Chàng cố đưa luồng chân khí ra khắp chân thân đẩy tên xà nô qua một bên loạn choạng đứng dậy vừa lúc bầy rắn tràn tới. Thiếu Hoa vung kiếm chém mấy con ở gần nhưng tình thế càng nguy ngập khi lũ rắn đánh hơi kéo đến mỗi lúc một nhiều, rắn phủ kín xác tên xà nô. Thiếu Hoa rút lên một tiếng, con hắc điều phóng tới chàng nắm chân nó, đôi cánh có sức mạnh khủng khiếp của hắc điều phất bay rất bầy rần rồi nâng bổng Thiếu Hoa kéo chàng bay đi .

cùng lúc ấy ở trong hang nhờ có bức rào lửa chắn ở cửa lũ rắn không tràn vào được nhưng đoàn bảo tiêu gặp một tai nạn khác, đó là tự hun mình trong hang, lửa khói từ bên ngoài theo gió thốc vào lúc đầu còn chịu đựng được nhưng nhiệt độ cứ tăng dần nên khói tự bên trong ứ ra, bên ngoài thổi vào, mọi người sắc sưa, nháo nhào. Tần Bình thét:

- Dập lửa ngoài cửa hang!

Cả đoàn tủa ra xúc đất cát dập lửa vừa giảm sức nóng, khói loãng bớt lũ rắn bên ngoài bò ngang dọc tìm cách vào trong, chưa hết, trong hang đột nhiên có những bóng đen bay vút ra, lúc này chúng chỉ lo chạy thoát thân, đoàn bảo tiêu cũng bỏ mặc chúng thoát ra ngoài, toán cung thủ mặt mũi lem luốc chẳng ai còn nghĩ đến cung tên. Trước cửa hang lũ rắn lúc nhúc sắp tràn qua đột nhiên chúng nằm im, ngóc đầu lên lúc lắc, một chập sau chúng kéo nhau toán loạn bò ra khỏi hơi nóng hừng hực. Một vài con bò vào lập tức bị dập chết. Tần trang chủ thở phào. ông chạy vội vào chỗ xe bảo tiêu nhìn vào trong. Vi Trưởng lão hơi thở

dồn dập, Tần Bình vội xốc Trưởng lão đem ra chỗ thoáng. Đúng lúc ấy tiếng cánh chim quạt gió ào ào hạ thấp xuống. Tần Bình nhìn lên thấy Thiếu Hoa người nhuộm đầy máu, chàng buông tay khỏi chân hắc điều, lảo đảo bước tới hỏi:

- Trang chủ, Trưởng lão có sao không?
- Chỉ bị ngợp thở vì sắc khói, Thiếu Hiệp hình như đã bị thương?

Thiếu Hoa ngồi bệt xuống bên cạnh:

- Tại hạ chỉ bị nhiễm độc nhẹ, tên điều khiển xà trận đã bị giết .
- Bọn Bức Vương ở trong hang cũng lợi dụng bỏ chạy cả rồi.

Thiếu Hoa tỏ vẻ lo lắng, trong các cuộc chạm trán với địch, Bức Vương chưa hề xuất hiện, mới chỉ một số thuộc hạ của hắn đã làm cho đảo điên, những ngày sắp tới sẽ Vô cùng ác liệt, đoàn bảo tiêu ngoại trừ Tần Bình ra, số còn lại tinh thần đã có phần nao núng chỉ sau một trận chưa có gì lấy làm khốc liệt.

Bên ngoài cửa hang, trời đang nhạt màu, rạng đông ẩn núp ở đâu đó đang chuyển mình, ánh sáng xôn xao làm lũ gà rừng thức giấc đập cánh gáy dậy rừng. Thiếu Hoa trút hơi thở phào. Chàng đứng lên xốc Vi Trưởng lão trở vào xe. Đoàn bảo tiêu chuẩn bị lên đường. Thiếu Hoa nói với Tần Trang chủ:

- Bóng tối và địa thế hiểm trở là đồng lõa với Bức Vương, chúng ta phải di chuyển trên những con đường quang đãng, khi ấy thế trận sẽ do chính ta sắp đặt.

Tần Bình công nhận ý kiến của Thiếu Hoa. Hai người nằm lại trong hang là một bài học.

Những tia nắng đầu tiên qua kẽ lá sưởi ấm cây rừng, sương sớm hay sơn lam chướng khí bốc lên nghi ngút. Con chiến mã kéo cỗ xe bảo tiêu lẩn tránh. . . Đoàn bảo tiêu vượt qua khỏi bìa rừng đi trên con đường mòn gồ ghề lồi lõm. Nắng đã lên cao, cái nóng oi đã gay gắt, bắt đầu hành hạ đoàn người đang tiến về phương bắc. Thiếu Hoa không ngồi trong xe nữa, chàng nhảy lên phía trước cầm cương ngựa, xa xa, trên cao, con hắc điều bay lượn thành những vòng tròn, thỉnh thoảng nó kêu rít lên một tràng khiến những lũ chim nhỏ vội vã bay lảng ra xa, lũ chồn thỏ dưới mặt đất lẩn trốn vào các bụi cây, hang hốc. Nhớ đến nghĩa huynh không biết bây giờ ra sao. Thiếu Hoa vận sức gọi con hắc điều xuống. Chàng vỗ đầu nó bảo:

- Hắc điều, ngươi hãy mau đi tìm đại ca.

Hắc điều gật gù cái đầu to như đầu đà điệu, chiếc mỏ khoằm khoằm sắc như lưỡi câu gõ nhẹ vào tay Thiếu Hoa rồi tung cánh bay vút lên cao, chàng nhìn theo nó và chợt nhớ mình đã không thực hiện được lời hứa đã nói : Phá sập hang đá. Việc ấy xét ra không cần thiết nữa, lũ bộ hạ của Bức Vương đã thoát cả ra ngoài, những chiết Ma hoàn của nghĩa huynh tặng dành để dành khi khác. Mặt trời đứng bóng, nắng hun đốt vụn vụn Đoàn bảo tiêu đến bên một con sông, chiếc cầu bắc qua bờ bên kia nằm ầm ầm dưới ánh nắng. Tần trang chủ định ra lệnh cho đoàn tạm ngừng lại nhưng Thiếu Hoa vội nói :

- Qua bờ bên kia rồi hãy nghỉ .

Chàng nhảy xuống khỏi ngựa, tự mình tiến lại chiếc cầu xem xét tỉ mỉ, chàng phóng người đu bám thành cầu bên dưới quan sát. Cây cổ một vài chỗ sập xuống chứng tỏ đã CÓ người đến đây. Để làm gì? Thiếu Hoa tự hỏi, chàng lục soát kỹ hai bên chân cầu nhưng không thấy gì khác lạ, quay trở lại đoàn, chàng bảo:

- Tần trang chủ có thể ra lệnh qua bên kia.

Đoàn bảo tiêu nghỉ ngơi trên một quãng đất trống, nắng gay gắt nhưng không ai dám tự ý tìm đến một tàng cây trốn cái nóng hừng hực. Thiếu Hoa im lặng như tịnh khẩu, chàng trở nên lầm lì, ánh mắt sắc như kiếm luôn lục lọi nhìn vào những chỗ khả nghi.

Bởi vì giác quan tinh tế của một kẻ đi săn đang cảm nhận sự có mặt Vô hình của Thiếu Hoa, ông biết chàng đã đánh hơi được cạm bẫy quanh quần đầu đó. Ông gọi tứ tiêu đầu đến căn dặn:

- Kể từ giờ phút này hãy sẵn sàng lâm chiến, đội cung tên luôn đeo bên người, đội bảo vệ tiêu xa bám sát Vi Trưởng lão, đội tiên phong không được đi quá xa, đội đoạn hậu sẵn sàng bọc lót chờ lệnh của ta mới được xuất thủ . Lên đường!

Thiếu Hoa nhảy lên trước xe cầm cương, chàng đặt bó đinh sắt bên cạnh, cài tua tủa quanh người. Tần Bình ngồi trên Bạch câu, song đao chói loà trong ánh nắng. Đoàn bảo tiêu lại lên đường. . .

9. Chương 9

Nhắc lại Vương Nhất Thu, chàng trở về lữ điếm vừa đẩy cửa bước chợt hai thanh quái đao kề dao vào cổ. Trước mắt chàng là gã quái nhân đã gặp lúc mới đến tử điếm, hấn nhìn chàng giọng thản nhiên:

- Bốn sứ chờ người đã lâu.

Nhất Thu đưa tay gạt hai thanh quái đao kề sát cổ, chàng hỏi:

- Chờ ta! Tại sao?

- Mặc dù người luôn gây trở ngại, sát hại các thủ hạ của ta nhưng Bức Vương trọng người là một nhân tài, người cho vời người đến đàm đạo.

- Ta không đi thì sao?

- Bức Vương Nhất Sứ Hoắc Đồng này được lệnh đưa người về, sống hoặc chết ta cũng phải đem người về.

Nhất Thu cười khan, chàng nghĩ thầm: Người tài cán gì mà lớn lối? Tuy nhiên ta không nên từ chối dịp may tiếp cận với con người dịp may huyền bí này. Nhất Thu gật đầu:

- Ta cũng muốn nghe Bức Vương giải thích về những cuộc tàn sát các môn phái võ lâm trung nguyên.

Nhất Sứ Hoắc Đồng cười ngạo nghễ:

- Bức Vương thể thiên hành đạo, gom thù thiên hạ qui vào một mối để tránh cho Trung nguyên thoát khỏi cái nạn tranh chấp triền miên máu đổ thịt rơi. Bốn sứ nghĩ võ lâm giang hồ cùng các môn phái cần phải đứng sau lưng Bức Vương như là đứng sau Minh chủ VÕ LÂM.

Nhất Thu không thể xuôi tai khi nghe những lời xác xược đó. Chàng dùng ma nhiếp thần công chụp tới, hai tên bộ hạ lập tức vung dao chém vào tay chàng. Choang!

Choang! Hai thanh quái đao dội ngược trở lại như chém phải sắt, chúng trở mất nhìn Nhất Thu, chân đứng thụt lui, cũng lúc ấy Nhất Sứ Hoắc Đồng cảm thấy năm luồng trảo phong áp tới đến nghẹt thở, Hấn dùng thần pháp kỳ lạ, người đột nhiên đổi vị trí loang loáng đồng thời phóng trả Nhất Thu một chiêu tu la thần công Vô cùng mãnh liệt.

Nhất Thu hơi sững sốt khi thấy lần đầu tiên Ma nhiếp thần công không đúng đích, ngược lại còn lại bị thương phong phản kích. Nhưng Nhất Thu thân mang tuyệt học chưởng pháp của Nhất Sứ Hoắc Đồng tuy mười phần kỳ lạ, Nhất Thu biến chiêu còn lẹ hơn, từ trảo thành chưởng, Huyền thiên công như sấm sét chặn ngọn tu la chưởng của địch.

Rầm ! Rầm !

căn gác trọ lung lay vì chưởng kinh của hai người. Hoắc Đồng bị chưởng phong của Nhất Thu búng khỏi chỗ ngồi bay vào vách, hấn lộn người một vòng co chân đạp bức vách sập người bắn ra ngoài, vừa đặt chân xuống đất Hoắc Đồng đã thấy Nhất Thu đứng sát bên cạnh, một ngón tay của chàng đặt vào tử huyệt của hấn. Giọng Nhất Thu bốn cợt:

- ở phái Thẩm sơn ta đã mượn bàn tay của một cao thủ Bức Vương, người đó có võ công so với người còn thua xa, thật đáng khâm phục .

Dứt lời Nhất Thu buông Hoắc Đồng. Hấn bước lui, hàm răng nghiến chặt, mắt nhìn chàng như muốn ăn tươi nuốt sống, đúng lúc ấy hai tên bộ hạ của Hoắc Đồng xông vào chúng xả đao chém tứ đỉnh đầu Nhất Thu xuống.

Choang! Choang!

Cũng như lần trước, cặp quái đao bật ngược trở lên, Nhất Thu quay lại, dù sao cũng đã có một thời người giang hồ gọi chàng là Ngọc Diện Ma Tinh! Hai lần bị chém lên Nhất Thu khẽ hừ lên một tiếng. Huyền thiên

chỉ xé gió hay vút tới, hai tên bộ hạ Hoắc Đồng rú lên đưa tay bịt mắt, ngay huyết mi tâm của chúng máu phun ra, cả hai từ từ gục xuống. Nhất Sứ giang tay phóng vút người lên không trung, để gì Nhất Thu để cho Nhất Đồng chạy thoát, chàng dùng chiêu Phi Ma tróc ảnh, người vút tới như một mũi tên, tốc độ nhanh như tia chớp. Hoắc Đồng sai tay, chiếc áo bay của hắn học gió đẩy hắn mỗi lúc một cao hơn. Kinh công của một con người dù cao đến đâu cũng không thể so sánh với chim, trong khi Nhất Thu hạ dần xuống đất thì Hoắc Đồng như một cánh chim bay lên cao mãi. Từ bên dưới nhìn lên Nhất Thu thấy Hoắc Đồng đã hóa thân thành một con dơi khổng lồ, chàng lấy một chiếc ma hoàn định quăng lên nhưng chợt đổi ý, Nhất Thu theo dõi hướng bay của Hoắc Đồng chàng phóng mình vào bóng đêm...

Bầu trời đen sáng lấp lánh những vì sao, cái bóng của Hoắc Đồng nổi bật lên bầu trời ấy Tên Sứ giả Bức Vương sai cánh bay một cách ngạo nghễ. Nhất Thu tuy không bay được, nhưng kinh công của đã đạt đến mức tột đỉnh, thân ảnh như cuồng phong lao vun vút bám sát bên dưới. Cuộc đua tài kỳ lạ vượt qua bao dặm đường vẫn chưa kết thúc. Bất chợt Nhất Thu khựng lại vì trước mặt chàng là một khu rừng rậm rạp, nếu băng người vào đó tiếp tục đuổi chắc chắn Hoắc Đồng sẽ biến mất vì hắn lợi thế ở trên cao, những tầng lá dày đặc là đồng bọn tên sứ giả. Sự lo nghĩ của Nhất Thu đã thành sự thực, ở trên cao Hoắc Đồng buông một chuỗi cười khiêu khích, hắn lướt trên các ngọn cây, bay ngược lên đỉnh núi và mất tích. Trong tình thế đó Nhất Thu tự biết mình sẽ biến thành mục tiêu cho chúng tấn công nếu cứ liều lĩnh xông vào. Tuy tỏ ra thận trọng nhưng Nhất Thu không lường hết được sự hung hiểm đang chờ đón mình. Trong khi chàng còn tính toán thì trên vách núi được che kín bởi bóng đêm những tiếng rầm rầm nổi lên, mặt đất rung rinh, Nhất Thu biến sắc vội dùng thể Phi Ma lưu linh người bốc lên khỏi mặt đất, như ngôi sao xẹt, thân ảnh bay vút đi đúng lúc ấy những tảng đá trên vách núi lăn xuống như một cơn động đất. Nhất Thu liên tiếp dùng kinh công Phi Ma thoát ra khỏi vòng tử địa, chàng đáp xuống một chỗ an toàn vận dụng ma nhãn nhìn xuyên bóng đêm nhưng cây rừng trùng trùng điệp điệp, bóng tối mênh mông không thể nào phân biệt được địa hình địa thế. Nếu còn nấn ná ở lại dù đã luyện được nhìn đồng da sắt cũng khó tránh khỏi tai họa. Từ khi xuống núi, đây là lần đầu tiên Nhất Thu bị bức lui, nó khác xa lúc chàng bị rơi xuống nguồn nước ngầm khi đột nhập vào trọng địa của Bang Hồng Bào. Nhất Thu hú lên một tiếng trút cơn cuồng nộ rồi phi thân quay trở về lối đi. Nhất Thu thao thức không tài nào ngủ được. Theo lời Vị trưởng lão, bọn Bức Vương là một dị tộc xâm nhập Trung nguyên mưu đồ thống trị vô lâm, chàng lại liên tưởng đến người nghĩa đệ Lý Thiếu Hoa, hàng tung của Thiếu Hoa tuy quang minh nhưng thập phần bí ẩn. Lý Thiếu Hoa nói thân mang trọng trách vậy trọng trách ấy là gì? Có liên quan đến Bức Vương không? Bỗng dưng Nhất Thu thấy ân hận vì không làm sao liên lạc được với người nghĩa đệ để cùng nhau vạch bức màn bí ẩn đang bao trùm lên vô lâm Trung Nguyên. Chợt nhớ đến con hắc điều, nếu Thiếu Hoa còn lẩn khuất quanh vùng Hoa Nam nhất định hắc điều sẽ cánh ở một nơi nào đó, đây là cách duy nhất để biết người nghĩa đệ ở đâu nhưng đã quá nửa đêm chẳng thể phóng còi hiệu gọi hắc điều, Nhất Thu quyết định sáng mai trước khi quay trở lại vùng núi Hoắc Đồng đã biến mất chàng sẽ thử gọi con chim ưng, nếu nó xuất hiện Nhất Thu sẽ có một trở thủ đắc lực. Sau khi quyết định như thế, Nhất Thu lên giường, giấc ngủ đến với Chàng có cả cơn ác mộng những cánh dơi đen bay kín trời.

Trời mờ sáng, cảnh vật còn bao phủ triền miên bởi một lớp sương mù, bỗng trong màn sương ấy, một bóng người lao đi vun vút. Người ấy chính Nhất Thu, chàng đang băng người về tìm vách núi đêm qua mình bị đẩy lui bởi một trận mưa đá tảng. Trong ánh nắng mai bí mật của rừng đang từ từ bị hé mở, Nhất Thu đã đến bên bìa rừng.

Trước mặt chàng, ngọn núi cao vòi vọi sừng sững chọc lên mây, đây chính là ngọn Ma Phong lãnh hiểm trở đầy sơn lam chướng khí, cao hàng ngàn trượng, vách đá dựng đứng, tương truyền nhiều đạo quân đã bị vùi thây trong các khe núi, oan hồn tử sĩ gào rú hàng đêm. Nhất Thu đã từng cùng với Ngọc Nữ sống trong hang ngầm dưới lòng đất, trải qua những ngày đầy hung hiểm nhưng đứng trước Ma Phong lãnh chàng không khỏi rợn người. Bất giác Nhất Thu ngước mặt nhìn quanh, chàng giữa cổ, vận Hồn thể Huyền thiên công cất lên một tiếng hú đầy non chuyển đất. Tiếng hú làm cho chim muông trong rừng hoảng hốt đập cánh bay loạn xạ. Sau khi cất tiếng hú Nhất Thu phóng người vào rừng, chàng theo lối cũ tìm đến vách núi, những tảng đá còn nằm ngổn ngang khắp nơi. Nhất Thu nhìn lên vách núi, trên chót vót cao lơ lửng treo những dị vật lủng lẳng, mỗi cái dài cả chục trượng, sai tay ôm không hết, đen xì. Không thể phân định những dị vật ấy là gì Nhất Thu phóng người lên một mồm đá bất chợt tảng đá dưới chân chàng bật xuống chàng vội đề khí cho người vọt lên bám vào một nhánh cây nhìn xuống chàng thấy tảng đá lại bật trở về vị trí cũ. Còn đang thắc mắc đột nhiên những vật treo trên cao lao xuống vun vút, chúng ngừng lại ở lưng

chùng vị trí Nhất Thu và đồng loạt bật tung ra, từ trong đó loang loáng những mũi lao nhắm thẳng Nhất Thu phóng tới. Chưa muốn để lộ cho đối phương biết đao kiếm không thể sát hại mình được Nhất Thu phóng người thay vì nhảy xuống chân núi chằng dùng khinh công Phi Ma quy thiên phóng lên đỉnh núi như một mũi tên bạc. Lập tức những chiếc thùng phóng ám khí cũng bay lên theo, ám khí vẫn tiếp tục phóng vào Nhất Thu. Thân hình Nhất Thu như một con nhện đang đưa trên vách núi tránh thoát tất cả những loạt ám khí Khinh công cao tuyệt của Nhất Thu khiến một giọng nói nổi lên:

- Quả xứng là thiên hạ đệ nhất khinh công, người xứng đáng trở thành bằng hữu của ta.

Định hướng nơi phát ra tiếng nói Nhất Thu phóng thẳng người về phía đó nhưng đó chỉ là một vách đá phẳng lì tuyệt chẳng có một bóng người. Nhất Thu soạt tay đâm vào vách đá chằng treo người lên tiếng:

- Ma Phong lãnh cũng có kẻ xứng là bằng hữu của ta ư?

Một tràng cười nổi lên, ánh mắt Nhất Thu như lần chớp liếc nhanh về phía tiếng cười, chằng khám phá ra kẻ ẩn nấp sau vách đá đã dụng công rất nhiều, tiếng cười của hắn dội vào vách núi hắt ra ngày càng lớn mà tuyệt chẳng lộ hành tung. Nhất Thu lại khích tướng:

- Nếu các hạ không xuất hiện ta sẽ hủy diệt hết các cơ quan trên vách núi .

Giọng nói sau vách đá lại vọng lên:

- Người quả thật ngông cuồng, hãy ngược mặt lên xem chuyện gì đang chờ đón người .

Nhất Thu ngửa mặt nhìn lên đỉnh núi, chằng thấy một vầng mây xám đang là là xuống thấp dần, vầng mây đến gần Nhất Thu thấy đó là một tấm lưới rộng lớn, nếu để tấm lưới chụp trúng chằng sẽ bị bắt sống, nếu có thanh Độc Long kiếm bên người Nhất Thu chẳng ngại gì nhưng thanh cổ kiếm đã nằm lại trên Ma Sơn. Tình thế quá cấp bách phi thân nhanh đến đâu cũng không kịp. Giữa lúc tưởng chừng như bó tay bất lợi một bóng đen từ trên trời cao phóng vút xuống, chiếc lưới bị bóng đen kéo bay vút ngược lên đỉnh núi, Nhất Thu mừng rỡ nhận ra đó chính là con hắc điếu, nó đã xuất hiện kịp thời để cứu chằng, như vậy Thiếu Hoa hẳn ở cách đây chỉ vài giờ theo đường chim bay.

Cao hứng Nhất Thu hú lên một tiếng chằng triển khai Phi Ma khinh công phóng lên đỉnh núi như một vệt khói. Vừa đặt chân xuống đất Nhất Thu thấy một người cao lớn như ngọn cổ tháp, toàn thân trong màu đỏ. Người này lên tiếng:

- Bốn sứ cung nghinh đại hiệp.

Nhất Thu quét mắt lạnh lẽo nhìn kẻ tự xưng là bốn sứ.

- Các hạ chính là người trong vách núi .

sứ giả áo vàng lắc đầu :

- Người ấy thân phận cao chót vót bốn sứ chỉ là thuộc tướng. Mời đại hiệp đi theo bốn sứ.

Sứ giả áo vàng quay gót một cách tự tin. Nhất Thu cau mày nghĩ. Hẳn là ai mà có sứ giả? Đã đến đây quyết chẳng để uổng công. Chằng ung dung đi theo sứ giả áo vàng đến một cửa đá, tên sứ giả không cần giấu diếm, hắn xô cửa đá qua một bên, tiếng ầm ầm từ bên trong dội ra, trước mắt Nhất Thu là một thác nước đổ xuống miệng vực sâu thăm thẳm. Một sợi dây căng từ bên này sang bên kia thác, sợi dây thẳng băng trong vùng bụi nước như tia chớp đâm vào sương mù Vô tận. Sứ giả đưa tay:

- Mời đại hiệp!

Dứt lời hắn tung người đứng lên sợi dây lướt đi nhẹ nhàng. Nhất Thu đã mấy lần nhìn tận mắt những tên mặc áo bay, người này là sứ giả nhất định hẳn cũng bay qua bên kia thác khỏi cần đến sợi dây. Hắn cố ý đi trên sợi dây hẳn ngụ ý muốn thử gan dạ và khinh công của Nhất Thu, chằng cười nhẹ tung người dùng chiêu ma ảnh lược đồ chỉ một thoáng người hóa thành vệt khói lướt qua mặt sứ giả, chằng đứng im lặng trên mỏm đá giữa thác nước chờ, chẳng nói nửa lời . Tên sứ giả khiếp sợ thân pháp của Nhất Thu, hắn tự nhủ : Hèn chi Hoắc Đồng thất bại vào tay người này. Hẳn ta nói:

- Khinh công của đại hiệp có thể sánh ngang với Phi thiên cửu thức của bốn môn.

Nhất Thu khẽ hừ trong cổ vì cái lời khen người nhưng chính là tự khoe của tên sứ giả. Chàng tiếp tục đi theo đến một chiếc cổng thứ hai. Tên sứ giả nhìn Nhất Thu với ánh mắt thách thức:

- Theo môn qui, tất cả những ai chưa phải là người của bốn môn đến đây đều phải bịt mắt...

Nhất Thu dựng đôi mày kiếm nhìn tên sứ giả, hần vội giải thích:

- Đại hiệp cứ yên tâm, dù là đại địch nhưng nếu tuân theo môn quy tánh mạng sẽ an toàn, đại hiệp là thượng khách, lại càng được biệt đãi. Tuy nhiên môn qui vẫn là môn qui Nhất Thu thăm nghĩ: Mình đã vào đây há lại sợ cái trò hí lộng quỷ thần. Được, để xem các người còn giữ những thủ đoạn gì nữa. Chàng gật đầu :

- Nếu là môn qui các hạ cứ thi hành.

Trái với ý nghĩ của Nhất Thu, sứ giả áo vàng không bịt mắt chàng như hần nói, trong khu chàng đứng im chờ đợi hần lấy trong người ra một chiếc hộp, trong hộp đựng một chiếc khăn và thỉnh linh phất vào mặt Nhất Thu, một mùi hương hăng hắc phả vào khứu giác chàng, ngay tức khắc Nhất Thu phong tỏa hô hấp, chàng giả dò từ từ gục xuống như đã thấm thuốc mê. Tên sứ giả đỡ chàng ngồi dựa vào hang đá, lúc này hần mới dùng chính chiếc khăn có tẩm mê hồn hương bịt kín mặt Nhất Thu. Tuy ngồi bất động nhưng Nhất Thu phải công nhận tên sứ giả làm việc thật cẩn trọng. Nếu chỉ bịt mắt rồi dắt đi, Nhất Thu có thể đếm bước và đoán được chính xác con đường mình vừa đi qua, nhưng đằng này hần đã đánh thuốc mê còn bịt mắt và cho người khiêng nhất Thu nên không tài nào có thể đoán ra phương hướng. Nhưng đó là đối với người khác, Nhất Thu đã từng sống khá lâu trong lòng đất, võ công luyện đến mức có thể “nhìn” bằng thính lực do đó chiếc khăn trùm trên mặt không giới hạn nhãn lực của Nhất Thu bao nhiêu, chàng thấy chúng khiêng mình đi xuống một đường hầm mỗi lúc một sâu, cuối cùng chúng đặt chàng nằm trên một mặt đá bằng phẳng. Tiếng tên sứ giả nói với đồng bọn:

- Các người ở đây canh chừng, ta vào trình với Bức Vương.

Chơi cho tiếng chân xa dần Nhất Thu mới dùng Hồn Nguyên cương khí đẩy tấm khăn lệch xuống, chàng thấy mình đang ở trong một thạch động toàn nhũ đá trắng toát, tiếng nước nhỏ giọt kêu long tong, ẩn hiện đằng sau những mỏm thạch nhũ là những bóng người toàn màu đen. Vì bị hạn chế bởi thể nằm nên Nhất Thu chỉ nhìn thấy những gì ở trước mắt. Một chớp sau tiếng tên sứ giả nói với một đồng bọn:

- Đại ca xem có đúng là hần không?

Một giọng nói nghe quen nổi lên:

- Chính hần, đêm qua nếu không nhờ chiếc áo bay ta đã không thoát khỏi tay tên tiểu quỷ này.

CÓ tiếng cười nổi lên, tên sứ giả áo vàng nói:

- Đại Ca đừng nóng, Bức Vương có dụng ý, nếu người thành công trong việc qui tụ hần dưới trướng, công cuộc chinh phục võ lâm Trung nguyên càng thêm dễ dàng. Hần là một cao thủ chưa hề có, ngay cả lão Bang chủ Cái Bang cũng không lợi hại bằng.

- Tại sao không nhân cơ hội này diệt hần trừ hậu họa?

- Bức Vương cần một tướng tài như hần theo phò.

- Ba huynh đệ chúng ta chưa đủ giúp người đánh đông dẹp bắc sao? Theo ta cứ âm thầm giết hần rồi báo với Bức Vương hần chống cự nên buộc phải hạ thủ .

- Bức Vương tin đại ca ư?

- Tin hay không hần cũng đã bị giết .

Nhất Thu vẫn nằm bất động theo dõi cuộc âm mưu nham hiểm do Hoắc Đồng chủ mưu. Ý kiến của hần hình như gây bất ngờ bối rối cho tên sứ giả áo vàng. Hoắc Đồng nôn nóng hỏi:

- Phàn Khổng, người chấp nhận một tên dị tộc trở nên thân cận với Bức Vương hơn cả chúng ta ư? Hãy mau quyết định đi, thuốc mê sắp hết hiệu lực.

Phàn Khổng qua một lúc cân nhắc, hần chợt nói:

- Chúng ta cần bàn với Đèo Mân, Miêu Vương tam sứ phải hợp nhất Chủ Nhân mới nhượng bộ, bây giờ đại ca hãy phong tỏa huyết đạo của hắn đi.

Nhất Thu không ngờ tình thế lại chuyển sang hướng bất lợi, tam sứ hợp lại nhất định sẽ thực hiện âm mưu do Hoắc Đồng chủ trương. Nhất Thu chưa luyện được phép hoán chuyển kinh mạch để cho hắn điểm nguyệt chẳng khác nào mặc cho chùng sát hại còn nếu chống lại làm sao có một dịp tốt thứ hai đột nhập vào sào huyết của bọn Miêu Vương? Cũng lúc ấy tiếng bước chân lại gần bên chàng. Hoắc Đồng vừa đưa tay ra định điểm huyết cũng là lúc Nhất Thu sắp phóng ra chiêu Ma Nhiếp thần công trào với ý định hạ gục hắn ngay từ chiêu đầu bỗng một tiếng nói cất lên:

- Ngừng tay!

Hoắc Đồng trở bộ quay lại, hắn thấy Đèo Mân thì nói:

- Hay lắm, người đến thật đúng lúc.

Phàn Khổng thuật lại âm mưu của Hoắc Đồng, Đèo Mân nhăn mặt:

- Đại ca, chúng ta chạy trốn sự truy lùng của vua quan, sang đất Tống lập nghiệp, ở đây thiên địa mệnh mông, Bức Vương được một người như hắn giúp sức có khác gì cọp thêm móng, rồng thêm vây, tại sao đại ca lại định giết người này?

Hoắc Đồng cau mày trầm giọng:

- Người này võ công kinh thiên động địa, nếu hắn tạo phản ai có thể khống chế hắn được? Chi bằng nhân cơ hội này hạ thủ để ngừa hậu họa. Chúng ta đã chiếm được vùng núi non mệnh mông này, nay mai chủ nhân hợp lực với Kiều Tôn Dung ở Mã Yên sơn thành một đạo quân hùng mạnh, lúc đó chúng ta sợ gì quan binh nhà Lý, nhà Tống? Thôi các người dừng chân chờ, mai ra tay.

Tình thế bất buộc Nhất Thu phải đổi đầu, Tam Sứ vừa vung binh khí lên Nhất Thu ngồi bật dậy, Ma Nhiếp thần công tráo xé gió phóng những ngọn chỉ phong về phía đối phương nhưng võ công của Tam Sứ thuộc hàng thượng thừa, cả ba lộn người phóng vút lên đỉnh hang, chân chúng móc vào những nhũ đá trao lưng lẳng như ba con dơi khổng lồ. Hoắc Đồng nói lớn:

- Phàn Khổng, Đèo Mân! Không cần đánh.

Cả ba lao vút biến mất sau một hang nhỏ trước sự ngỡ ngàng của Nhất Thu, chàng không hiểu chúng định giở âm mưu gì khi kéo nhau bỏ chạy ngay từ chiêu đầu tiên.

Nhất Thu đảo mắt nhìn quanh những bóng đen ẩn sau những thạch nhũ đều biến đâu mất. Cả động đá trong mây trắng toát. Tâm cơ báo động tai họa sắp trút xuống, Nhất Thu phóng người quanh động đá tìm lối thoát ra ngoài nhưng tất cả như được bịt kín, ngay cả những cửa hang bọn Tam Sứ vừa thoát ra cũng đã lấp kín, Nhất Thu bước lại, chàng vận Huyền Thiên Công đẩy một chưởng vào cửa đá, tiếng chuyển động ầm ầm nổi lên nhưng cửa đá vẫn trơ trơ. Giữa lúc ấy trên đỉnh động chợt nứt ra, từ đó nước ở đâu tuôn xuống như thác lũ. Nhất Thu kinh hoàng, gươm đao chàng không coi ra gì nhưng nước với lửa lại là chuyện khác, mình đồng da sắt cũng không thể nào chịu nổi.

Nhất Thu lấy một chiếc Ma Hoàn. Chàng vận sức phóng món ám khí độc tôn này vào vách đá, một tiếng nổ dữ dội vang lên, những thạch nhũ trên đỉnh thạch động bay ngang, đổ xuống rầm rầm, nước văng tung tóe, trên vách đá, chỗ chiếc Ma Hoàn vừa phát nổ bị khoét một lỗ nhưng nào có thấm gì đối với vách đá ngàn đời kiên cố. Nước trên cao vẫn ào ào đổ xuống, Vô kể khả thi, Nhất Thu nhảy lên một mỏm đá nhìn mặt nước trong hang dâng lên vùn vụt. Giữa lúc ấy chợt tiếng người vang lên:

- Tiểu tử, ta mở cho ngươi một sinh lộ, hãy mau khai ra người là ai?

Đảo mắt nhìn quanh, Nhất Thu chẳng nhìn thấy kẻ cất tiếng nói, chàng độ chừng chúng đã truyền âm theo cách đã áp dụng như lúc chàng còn ở bên vách núi. Nhất Thu nhớ mình đã nói với Thiếu Hoa từ nay sẽ có hai Thiếu Hoa xuất hiện trên Giang Hồ, do đó chàng trả lời:

- Ta họ Lý tên Thiếu Hoa, kẻ thù không đội trời chung với những quân bạo thiên nghịch địa.

- Lý Thiếu Hoa? Ha! Ha! Ha! Lý Thiếu Hoa! Nơi này sẽ biến thành mồ chôn xác người. Chết mất mẽ thế này người vẫn còn may mắn đó. Như một ánh chớp Nhất Thu phóng người về phía phát ra tiếng nói, chàng phóng ra một chiếc Ma Hoàn, tiếng nổ rung chuyển động đá lại nổi lên, chung quanh Nhất Thu như đang có cơn động đất, cát bụi đất cát cùng với nước tuôn xuống, Nhất Thu phóng người vào chỗ hang nhỏ do Ma Hoàn phát nổ vừa tạo thành.

Nước đã dâng lên đến lưng chừng thạch động . . .

10. Chương 10

Nhắc lại Kiều Ly Cơ sau khi Lý Thiếu Hoa và Ngọc Nữ chạy thoát khỏi Mã Yên Sơn, Kiều Tôn Dung tức giận quay lại nhìn con gái :

- Nghịch nữ! Người vì một lãng tử mà quên tình cốt nhục Tôn Cường, người đem nó nhốt vào Mã Nham.

Tôn Cường muốn xin tha tội cho em gái nhưng lại sợ Tôn Dung nổi cơn lôi đình, hấn lại bên Ly Cơ khẽ nói :

- Hiền muội đi theo ngu huynh.

Ly Cơ biết Mã Nham là nơi thế nào, nàng nhìn Tôn Miên cầu cứu nhưng Tôn Miên cũng đang thấp thỏm vì chính mình đã đưa Ngọc Nữ và Mã Bảo để xảy ra chuyện hai người liên thủ chống lại Mã chủ. Tôn Miên khẽ nhủu mây ra dấu cho Ly Cơ cứ yên tâm trong khi chàng vẫn im lặng. Kiều Tôn Dung nhìn ba con nghiêm nghị :

- Các người trả lời vì sao họ Kiều nhà ta lại rút lên miền sơn cước chiêu binh mãi mã chờ thời? Việc lớn chưa xong đã rơi vào nhi nữ thường tình, đã thế còn hồ đồ không phân biệt được chánh, tà. Từ nay các người nội bất xuất ngoại bất nhập, mọi việc nếu không có Mã Bài ra lệnh không được vọng động. Kể nào vi phạm sẽ bị nghiêm trị .

Dứt lời Tôn Dung nhìn Ly Cơ bằng ánh mắt giận hờn rồi dùng khinh công lao vút lên đỉnh núi . Nhanh như cắt Tôn Cường điểm huyết Ly Cơ, ngưng ngưng nói :

- Tam muội, bắt đắc dĩ ta mới phải khống chế muội, cứ yên tâm ở trong Mã Nham, ngu huynh sẽ ngày ngày đến với hiền muội, khi nào cha người giận ngu huynh sẽ xin người nghĩ lại.

Tuy chân tay bị cứng đờ nhưng Ly Cơ vẫn nói được, nàng nhìn đại ca và nhị ca giọng oán trách:

- Việc xảy ra biết đâu mà ngờ? Cha đối xử bất công. Lý Thiếu Hoa hành tung tuy bí ẩn nhưng chưa có gì chứng tỏ chàng là tai mắt của triều đình vậy mà cha nhất định gia hình người ta, lại còn nhốt con gái vào Mã Nham! Nhị ca, nhị ca là người cơ trí đành để tiểu muội một mình gánh hết tội trong Lãm Nham ư?

Chẳng thể giả ngơ, Tôn Miên nói với em gái :

- Hiền muội cứ yên tâm lưu lại Mã Nham vài ngày, đại ca sẽ đến trò chuyện với hiền muội . Trong thời gian đó ta sẽ tìm cách làm cho gia gia thấy rõ người đã trừng phạt oan hiền muội.

Ly Cơ nhìn Tôn Miên dăm dăm, ánh mắt nàng biểu lộ sự bất mãn. Tôn Cường nắm ngang lưng em gái, chàng ta triển khai khinh công chạy lên đỉnh núi. Tôn Miên đứng ngẩn ngơ bất động, chàng nhìn về hướng Ngọc Nữ đã cùng với Lý Thiếu Hoa chạy chốn. Nơi đó núi non trùng điệp, xanh rì những ngọn cây.

Ly Cơ ở trong Mã Nham không biết gì đến thời gian, cũng may Tôn Cường đã giữ lời hứa, chàng luôn đến thăm trò chuyện với em gái nên Ly Cơ cảm thấy bớt quạnh quẽ.

Một hôm đang ngồi tọa công thì Tôn Cường bước vào với nét mặt trầm trọng, Ly Cơ ngạc nhiên:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy đại ca?

- Khổng đại phu báo tin triều đình cử nguyên soái Địch Thanh đem hai mươi vạn tinh binh đi dẹp loạn tại các vùng biên giới. Phụ thân đã phái Tôn Miên liên lạc với cánh quân của Miêu Quốc. Ngu huynh sợ Mã Yên Sơn rồi đây sẽ chìm trong biển lửa.

Ly Cơ trấn an:

- Đại ca đừng nóng chí. Địch Thanh là một danh tướng chinh đông chinh tây nhưng không phải là một cao thủ võ lâm, ông ta chỉ giỏi binh pháp còn võ công không đáng sợ, quan binh không làm gì được đâu.
- Hiền muội chớ xem thường, dưới trướng của Địch Thanh có rất nhiều hổ tướng, bách chiến bách thắng, các lân quốc nghe đến đại danh Địch Thanh đều vỡ mặt. Mã Yên Sơn tuy hiểm trở nhưng lực lượng còn yếu, vài đạo quân làm sao ngăn được hai mươi vạn tinh binh? Ngu huynh sẽ ra lệnh cho quân canh trong trường hợp có thể phải mở hết các thạch động để hiền muội thoát ra, Ly Cơ nhìn Tôn Cường chăm chú, nàng đột ngột:
- Tốt nhất đại ca để lại cho tiểu muội một tấm mã bài .

TỔ về gần gũi, Tôn Cường khẽ lắc đầu :

- Mã bài môn ở trong người ngu huynh nhưng lệnh của cha rất nghiêm khắc, nếu hiền muội dùng Mã bài thoát ra khỏi lãnh nham kẻ thay thế nhất định là ngu huynh.
- Tiểu muội nhất định phải ra khỏi lãnh nham để đi tìm Thiếu Hoa, đại ca hãy nghĩ kế gì đi.

Tôn Cường đi lại trong Mã Nham, chàng tỏ vẻ thất vọng:

- Ngoài cách bỏ mặc cho hiền muội trốn thoát, ngu huynh thấy không có kế nào có thể đánh lừa cha được.
- Tiểu muội có một kế khả dĩ có thể cha không trách cứ đại ca được .

Khi Ly Cơ vừa nói vừa làm ra vẻ bí mật bước lại bên Tôn Cường, Tôn Cường nhìn em gái chờ đợi bất chợt Ly Cơ vung tay Tôn Cường chưa kịp ngạc nhiên huyết đạo đã bị phong tỏa. Ly Cơ khẽ nói:

- Đại ca thứ lỗi cho tiểu muội chỉ có cách này tiểu muội mới thoát khỏi lãnh nham.

Dứt lời nàng lấy tấm mã bài trong người Tôn Cường vội vã bước ra, Ly Cơ nhảy xuống xuống, gặp bất cứ tên thuộc hạ nào nàng cũng điểm huyết nhờ đó tin tức không bị thoát ra ngoài. Ly Cơ thoát ra khỏi Mã Nham, nàng vượt qua Mã Bảo phóng người xuống núi. Các trạm gác thấy tam tiểu thư có vẻ ngạc nhiên nhưng không kẻ nào dám cản đường, một phần chúng sợ võ công cao cường của Ly Cơ, một phần khác tấm Mã bài trên tay tam tiểu thư là một mệnh lệnh không thể cưỡng lại. Thoát khỏi phạm vi Mã Yên Sơn Ly Cơ nhớ lại từ quán trước đây nàng đã gặp Lý Thiếu Hoa và chàng Bạch bào thư sinh, Ly Cơ quyết định trở lại chốn cũ mở đầu cho một cuộc hành trình chưa biết đến nơi nào mới kết thúc. Ngồi trong từ quán, Ly Cơ im lặng nghe các giới giang hồ bàn tán về đủ các thứ tin nhưng quan trọng nhất là tin Bức Vương không chế gần hết các môn phái nhỏ trong võ lâm Trung nguyên. Bảy đại môn phái chỉ còn vang danh như Nga Mi, Côn Lôn, Không Động. . . Đúng lúc ấy một người ăn mặc rách rưới từ bên ngoài vội vã lần vào từ quán, Ly Cơ không để ý đến người ăn mày nếu nàng không nhìn thấy hai đại hán có vẻ đang đi tìm một kẻ nào đó. ánh mắt Ly Cơ chạm phải cái nhìn cầu khẩn của người hành khất bất chợt nàng nhớ đến Thiếu Hoa, cũng tại nơi này nàng đã gặp chàng thiếu hiệp ưa chọc phá, lúc ấy Thiếu Hoa cũng ăn mặc rách rưới như gã hành khất này, sự liên tưởng khiến nàng nảy sinh ý định phải bảo vệ con người đáng thương đang cần sự che chở. Ly Cơ khẽ gật đầu ngầm sắp xếp trong đầu . Nếu hai tên đại hán xông vào ta sẽ gây sự với chúng để gã hành khất lợi dụng thời cơ trốn đi . Ly Cơ cầm dưa lên nàng định gấp thức ăn thì một trong hai gã bước lại . Hắn nói :

- Tiểu cô nương, có thấy một tên đệ tử cái bang vào đây không?
- Bốn cô nương chỉ thấy có một con rùa đen đang nhúc nhích trước mặt.

Sẵn có chủ đích, Ly Cơ buông một câu đầy ý châm chọc. Đại hán cũng bất ngờ trước câu trả lời của Ly Cơ. Hắn nhếch môi cười lạnh:

- Nha đầu, ma đưa lối quỷ dẫn đường xui khiến ngươi bốn cợt với Ma Sơn này, hãy nói mau gã đệ tử cái bang có vào đây không?

Không thèm trả lời, Ly Cơ vận Ngọc Nữ thần công điều khiển đôi đũa đang cầm trên tay cứ nhắm các huyết đạo của Ma Sơn điểm tới. Thấy thủ pháp kỳ ảo của Ly Cơ đại hán giật mình nhảy thụt lui thân pháp hần Vô cùng linh diệu thoát khỏi những đòn công tới của Ly Cơ. Hắn đứng nhìn nàng trừng trừng rồi gật đầu :

- Hay lắm, ta đang tìm sãi lại gặp thầy chùa, ma nữ, tiếp chiêu !

Bằng một thủ pháp quái dị bất chợt hần rú lên một tiếng hữu chuông đẩy ra một đòn, năm ngón tay như năm vuốt sắt trào phong xé gió thốc vào ngực Ly Cơ. Lối đánh này quả thực bá đạo. Ly Cơ khẽ hừ lên một tiếng, vẫn ngồi im tại chỗ nàng vận Ngọc Nữ băng công luân qua năm ngọn trào phong của Ma Soa, khí lạnh xâm nhập chân khí của đại hán khiến đòn hần đang đánh ra đột nhiên tê cứng, kinh lực tan loãng vào khoảng không, cánh tay tê chồn, cứng đơ. Ma Soa thất kinh vội nhảy ra đằng sau, một cánh tay xui lơ, mặt tái ngắt, hần lắp bắp:

- Yêu thuật! Ma nữ, có ngày ta sẽ đòi món nợ này.

- Cứ tìm đến Mã Yên Sơn mà đòi.

Hai đại hán diu nhau chạy đi, một thoáng đã mất dạng. Ly Cơ không hiểu bọn chúng thuộc bang phái nào nhưng xét qua hành động nhất định chúng không thuộc hàng danh môn chính phái. Nhìn về phía người hành khất Ly Cơ ngẩn người không thấy hần ta ngồi đó nữa. Nàng khẽ lắc đầu vui vẻ vì vừa làm một việc theo ý muốn. Đột nhiên gã tiểu nhị bước lại phía nàng, khẽ nói:

- LỖ Phi gửi lời cảm tạ cô nương đã trợ thủ.

- LỖ Phi là ai?

Ly Cơ cất tiếng hỏi, nàng nhìn gã tiểu nhị chờ đợi, tiểu nhị trầm giọng:

- Chính là người hành khất vừa được cô nương giải vây. LỖ đại ca đang có trọng trách nên không thể nán lại cảm tạ cô nương.

Ly Cơ thoáng vẻ suy nghĩ, nàng nói :

- Ta có một vị bằng hữu hình như cũng là người của cái bang, giúp LỖ Phi cũng bởi vì lẽ đó Tiểu Bảo tỏ ý vui mừng:

- Thưa cô nương, chẳng hay vị đại hiệp cô nương vừa nhắc là ai thế?

Muốn thăm dò tin tức của Thiếu Hoa còn nơi nào thuận lợi bằng nơi này? Ly Cơ linh cảm tửu quán có quan hệ với người của Cái Bang do đó nàng nói:

- Người ấy họ Lý tên Thiếu Hoa, ta đang đi tìm.

Đôi mắt Tiểu Bảo sáng lên, gã khẽ nói:

- Lát nữa mời cô nương đi vào phòng trong, chúng tôi sẽ có tin về Lý đại hiệp báo cho cô nương rõ.

Ly Cơ không ngờ mình lại may mắn đến thế, nàng tiếp tục ngồi ăn uống nhàn hạ chờ cho tửu quán thừa khách mới lấy điệu bộ thản nhiên đi vào phòng trong. Một vị trung niên vòng tay đón:

- Xin mời cô nương, tại hạ là Cốc Dương, cai quản tửu điếm này.

Ly Cơ ngồi đối diện với chủ quán, nàng nhìn ông ta với ánh mắt dò xét:

- Tiên sinh và LỖ Phi là thế nào?

- Chúng tôi đều là đệ tử cái bang. LỖ Phi đang theo dõi hành tung bọn ám hại Trương bang chủ không ngờ bị bại lộ may nhờ có cô nương đánh lạc hướng. Nghe nói cô nương đang đi tìm Lý đại hiệp?

Ly Cơ im lặng gật đầu. Cốc Dương tiếp:

- Cách đây mấy hôm Lý công tử cứu một vị trưởng lão của bốn bang, sau đó Lý đại hiệp đã cùng với Nam Hải tiêu cục hộ tống Vi trưởng lão xuôi Trường An. Tin mới nhận được đoàn tiêu cục đã đến vùng Tây Giang, họ liên tục bị cường địch đuổi theo truy diệt, tại hạ đã tập hợp lực lượng đệ tử cái bang âm thầm đi theo để ngầm bảo vệ đoàn Ly Cơ không quan tâm đến việc vì sao đệ tử cái bang lại ngầm bảo vệ đoàn bảo tiêu, điều nàng cần biết đã được biết, đường đến Tây Giang nếu ngày đêm ngồi trên lưng ngựa cũng mất hai ngày, đuổi kịp được Lý Thiếu Hoa phải thêm một ngày nữa. Ly Cơ nói:

- Tiên sinh, tiểu nữ cần một con tuấn mã để đuổi theo đoàn. Tiên sinh thu xếp cho.

- Việc này rất dễ, cô nương sẽ được người của bốn bang dẫn đường để đuổi theo đúng hướng.

Ly Cơ nôn nóng đuổi theo Lý Thiệu Hoa nên Cốc Dương sắp xếp thế nào nàng cũng chấp thuận, để tránh việc bọn thủ hạ Bức Vương quay trở lại gây phiền hà, ngay sau đó Cốc Dương cho một cao thủ đi theo Ly Cơ, ông ta căn dặn:

- CÔ nương, Lý công tử vì sự tồn vong của cái bang tận sức hộ tống Vi trưởng lão, xin cô nương chuyển đến công tử lời tri ân của toàn thể bang chúng và Cốc Dương này.

Dứt lời ông ta vòng tay trình trọng hành lễ như đang đứng trước mặt Thiệu Hoa.

Khen thay lão ăn mày chỉ nhìn thoáng qua đã hiểu nỗi lòng của Ly Cơ đối với chàng thiếu hiệp họ Lý. Ly Cơ lúng túng đáp lễ:

- Tiểu nữ sẽ chuyển lời của tiền bối và nguyện sát cánh cùng Lý Thiệu Hoa hộ tống Vi trưởng lão.

Vị cao thủ cái bang cùng đi với Ly Cơ là phó phân đà Mạc Cửu, ông ta hướng dẫn nàng đi băng rừng nên chỉ một ngày một đêm đã bắt được dấu vết đoàn bảo tiêu, lúc cả hai đến hang động nơi Thiệu Hoa và đoàn bảo tiêu bị xà trận vây khốn, quan sát đường Mạc Cửu nói:

- Ly cô nương, một trận chiến ác liệt đã diễn ra ở đây, các xác chết còn nguyên, máu vẫn còn nồng. . .

Ly Cơ đi quanh trước cửa hang quan sát, nàng nói:

- Trời sắp đổ bóng chúng ta phải ra khỏi vùng tử khí này, tiểu nữ độ chừng đoàn bảo tiêu vừa cự địch vừa tiến về Trường An tốc độ không nhanh, có thể ngày mai chúng ta sẽ bắt kịp.

Đêm hôm ấy Ly Cơ dừng lại ở một thị trấn miền núi, nàng cùng Mạc Cửu vào trọ trong một lữ quán. Đêm hôm ấy lòng bồn chồn không ngủ được Ly Cơ ra đứng ở bên cửa sổ nhìn ra bầu trời mênh mông bóng đêm, thính lực của nàng bắt được những tiếng gió rít trên không trung, những tiếng rít đó ban đêm quyện vào nhau tạo nên một loại âm thanh như ma gào quỷ khóc . Ly Cơ vận nhãn lực cổ nhìn xuyên qua màn đêm nàng thấy thấy những bóng đen bay loang loáng. Nhớ lại đã có lần mình cùng với Thiệu Hoa đã đụng đầu bọn người bay ở vùng rừng núi biên giới. Bất giác Ly Cơ lo lắng. Rõ ràng bọn Bức Vương đang huy động lực lượng quyết đánh tan đoàn bảo tiêu. Ly Cơ vội rời khỏi phòng, nàng bước qua bên cạnh gõ cửa, khẽ gọi :

- Mạc tiền bối, ông còn thức không?

Tiếng mạc Cửu hát ra:

- Kiêu cô nương phát giác ra chuyện gì phải không?

- Phải, tiền bối hãy cho tiểu nữ vào.

Mạc Cửu hình như để nguyên trang phục lên giường nằm, ông ta ngồi im chờ Ly Cơ nói. Ly Cơ thận trọng:

- Vì khó ngủ lên tiểu nữ tình cờ nhìn thấy bọn cao thủ Bức Vương bay hàng đoàn trên bầu trời, tình hình này Lý Thiệu Hoa sẽ rất vất vả khi bảo vệ Vi trưởng lão.

- Ý cô nương thế nào?

- Tiểu nữ nghĩ chúng ta phải lên đường ngay mới kịp. Tiền bối hãy tạm trút bỏ bộ quần áo cái bang, tiểu nữ cải nam trang chúng có thấy cũng không nghi ngờ gì chúng ta.

Mạc Cửu gật đầu:

- Hãy làm theo ý cô nương.

Ly Cơ trở về phòng cải nam trang, một chập sau tiếng vó ngựa đã khua dồn trong đêm vắng.

Nhắc lại đoàn Nam Hải hỏa tiêu sau khi nhổ trại ở ven sông, càng đi xa về phía bắc Lý Thiệu Hoa càng cảm thấy mối đe dọa Vô hình đè nặng trên cân não. Địa hình địa thế trước mặt chàng tưởng như cố định vậy mà như bị hoa mắt, vừa ngoảnh đi khi nhìn lại đã thấy vị trí từng lùm cây như vừa hoán vị . Chàng không rời khỏi cỗ xe có Vi trưởng lão nằm bên trong, các bó đinh sắt càng trở nên cần thiết để nghênh đón cuộc bất trắc sắp xảy ra. Chàng ra hiệu gọi Tân Bình:

- Trang chủ, tại hạ cảm thấy đêm nay chúng sẽ mở cuộc tàn sát.

Tân Bình ngồi trên lưng chiến mã nhẹ kéo dây cương gặt đầu :

- Lý thiếu hiệp nói phải, chính ta cũng cảm thấy ngột thở trong cái yên lặng ngọt ngào chung quanh.

- Trang chủ hãy ra lệnh cho các đội nghênh địch luôn luôn sẵn sàng. Nhất là đội cung thủ, cầm cự được bọn chúng hay bị bọn chúng tiêu diệt trông cả vào đội thiện xạ này.

Tân Bình ngược mặt nhìn lên bầu trời trong vắt cao thăm thẳm. Phải nói đó là một bầu trời đẹp hiếm có, màu xanh tự muôn đời hiện ra không một gợn mây. Vậy mà khi bóng đêm buông phủ, cũng bầu trời ấy sẽ nhả ra những con quái vật gieo rắc chết chóc.

Trong cuộc ác đấu, rất có thể Nam Hải tiêu cục sẽ gánh chịu những tổn thất. Tân trang chủ đã bỏ hết cuộc đời ra mới tạo được một thế lực, một cơ nghiệp. Hơn thế nữa giấc mộng hợp lực với Kiều Tôn Dung mưu bá đồ vương có thể bị sụp đổ vì Nam Hải tiêu cục đã rời bỏ công việc bảo tiêu nhúng tay vào việc của cái bang. Nghĩ đến đây bất chợt Tân trang chủ liếc nhanh về phía Lý Thiếu Hoa.

Đoàn bảo tiêu như một đoàn chiến binh mệt mỏi vì cát bụi đường trường lầm lũi đi về phía cuối đời. Thiếu Hoa ngồi trước xe cầm cương điều khiển con ngựa đã đến lúc cần nghỉ ngơi. Chàng quan sát khắp nơi và quyết định hạ trại trên một vùng đất trống trải, Thiếu Hoa nói:

- Tân trang chủ kẻ địch ẩn hiện như ma quỷ, vùng cây cối rậm rạp hoàn toàn bất lợi cho chúng ta, trang chủ thấy có nên hạ trại nơi này không?

Ý nghĩ của Tân Bình có lẽ cũng không khác Thiếu Hoa, ông gặt đầu :

- Nơi này lợi thế chia đều cho cả ta và địch, chúng ta hạ trại sớm nghỉ ngơi, ta khỏe địch mệt mỏi, đó là phép dụng binh của người xưa.

Dứt lời Tân trang chủ đi gặp tử tiêu đầu đàn trận phòng thủ. Thiếu Hoa vén tấm bạt mui xe nói:

- Vi trưởng lão, tiền bối có thể ra ngoài hít thở không khí thiên nhiên, nhìn ngắm hoàng hôn nhuộm đỏ Tây giang.

Vi trưởng lão lồm cồm, ngồi lên ông nói :

- Ta cảm thấy trong người dễ chịu, Giáng Long chuông pháp quả nhiên huyền diệu, nếu ta được Long chủ truyền cho một phần ba của mười tám chiêu rất có thể các vị đã không quá vất vả vì ta.

Tân Bình nhìn Vi trưởng lão chăm chú khi nghe câu nói đó. Trưởng lão biết một người dày dặn kinh nghiệm giang hồ như Tân Bình tất nhiên hiểu rõ môn qui của các bang phái, thậm chí có ý thẹn, trưởng lão vội khoả lấp:

- Ấy là lão phu xuôi miệng nói thế, võ Giáng Long chỉ truyền cho đệ tử nào bang chủ chọn làm người kế vị mình. Ta đã quá già. . .

- Nhưng Vi trưởng lão vẫn được bang chủ truyền Giáng Long chuông để trưởng lão vận công trị thương, chẳng phải trưởng lão sẽ là người được bang chủ cái bang chọn ư?

Tân Bình hỏi với hàm ý dò xét. Vi trưởng lão cương quyết lắc đầu :

- Tuyệt nhiên không phải thế. Lão phu may mắn được bang chủ truyền cho duy nhất một chiêu kiếm long tại điều trong tình hình phải tử chiến với cường địch. Bây giờ cái bang gặp đại nạn, Trương bang chủ chưa biết hung kết ra sao, nhưng người kế vị phải là một người tài cao đức trọng như Vương Nhất Thu hay là Lý thiếu hiệp đây.

Nghe trưởng lão nói vậy, Thiếu Hoa vội xua tay:

- Tiền bối đừng nói thế, kẻ hậu sinh tài đức có là bao? Họa chẳng Nhất Thu hiền huynh mới xứng đáng được nhắc nhở tới.

Tân Bình ngạc nhiên:

- Tại hạ nghe đồn trên giang hồ có một tài năng xuất chúng được mọi người gọi là Ngọc Diện Ma Tinh Vương Nhất Thu, phải chăng Vi tiền bối và Lý thiếu hiệp vừa nói đến người ấy?

- Vi trưởng lão gật đầu :

- Đúng thế, người như Vương Nhất Thu trăm năm mới sản sinh ra một hai người.

Chính lão phu được Nhất Thu cứu khỏi hầm đá của bọn Bức Vương, nếu Vương thiếu hiệp có mặt ở đây cùng với Lý công tử và Tần trang chủ liên thủ thì xá gì bọn thuộc hạ Bức Vương. Tần Bình cười lạnh không nói gì trong khi Thiếu Hoa nhìn trưởng lão ánh mắt ngăm bảo tiền bối đã làm Tần trang chủ phật ý. Vi trưởng lão khẽ gật đầu, ông ngồi tựa lưng vào bánh xe nhắm mắt vận công. Lý Thiếu Hoa ngược mặt nhìn lên trời, chàng cố tìm một điểm đen di động trên đó. Con hắc điều đã bỏ chủ đi hơn một ngày chưa về.

Thiếu Hoa lo lắng vì con Óden chưa bao giờ mãi mê vẫy vùng trên bầu trời lâu đến như thế mà không về với chủ. Chàng độ chừng nó đã gặp chuyện gì đó quan trọng đến nỗi không dứt ra được. Thiếu Hoa tin vào sự tinh khôn và sức mạnh vũ bão của tụi nó đủ sức để thoát hiểm . Bất chợt chàng lạnh người khi nhớ đến nghĩa huynh, chàng vội ngồi xuống cạnh Vi trưởng lão khẽ nói:

- Tiền bối, theo suy nghĩ của văn bối Nhất Thu đang gặp khó khăn .

- Sao thiếu hiệp lại nghĩ thế? Võ công của Nhất Thu trên đời này còn ai sánh được bằng?

- Có nhiều cách thắng một người có võ công cao, chẳng hạn như bằng mưu trí, bằng Cạm bẫy người càng quang minh chính đại càng dễ rơi vào thủ đoạn của kẻ tiểu nhân.

Văn bối nghĩ Vương đại ca có thể đã gặp tai nạn?

- Thiếu hiệp căn cứ vào đâu?

- Đây là một bí mật, con hắc điều có nhiệm vụ báo tin, liên lạc giữa văn bối và Vương đại ca, vậy mà nó đi đã hơn một ngày rồi, chưa bao giờ nó rời xa văn bối lâu như thế!

Vi trưởng lão lo lắng. Sự tồn vong của cái bang trông chờ rất nhiều vào tài trí của Nhất Thu, nếu quả đúng như Thiếu Hoa nói cái bang quả lâm tình thế tuyệt vọng.

Trưởng lão hỏi:

- Thiếu hiệp thử gọi con hắc điều trở về xem sao.

Thiếu Hoa gật đầu, chàng chạy ra ngoài khu vực phòng thủ đứng trên ngọn đồi vận phi long công hú lên một tiếng, tiếng hú bay bổng vang vọng khắp nơi khiến một đàn chim đang xếp hàng trên trời cao bay tán loạn. Đứng chờ một chập Thiếu Hoa cất tiếng hú thêm một lần nữa đột nhiên có tiếng hú đáp lại nhưng là tiếng hú của một người phụ nữ. Thiếu Hoa ngạc nhiên đứng ngẩn ra một chập, sau tiếng vó ngựa dồn dập nổi lên, một kỵ sĩ đang cúi rạp trên mình ngựa phóng như bay về phía chàng. Thiếu Hoa thấy kỵ sĩ là một chàng công tử hình dung Vô cùng tuấn tú. Vị công tử gò cương kìm con ngựa ngừng trước Thiếu Hoa, kỵ sĩ thốt:

- Lý thiếu hiệp!

chợt nhận ra vị công tử ấy là ai, Thiếu Hoa sửng sốt:

- Kiêu cô nương! CÔ làm gì ở đây?

Ly Cơ mặt đỏ bừng, vừa vì mặt mũi cũng vừa vì thẹn thùng:

- Tiểu muội đi tìm Lý thiếu hiệp khắp nơi!

Như rơi từ cung Quảng Hàn. Thiếu Hoa thốt:

- CÔ nương tìm tại hạ? Để làm gì? Tại hạ không thể trở về Mã Yên sơn đâu .

Ly Cơ cúi mặt xuống khẽ nói:

- Ngược lại, tiểu muội muốn đi theo Lý công tử vì tiểu muội bây giờ tứ cố Vô thân .

Thiếu Hoa cảm thấy tai mình lùng bùng, chàng bước tới cầm cương con ngựa hỏi dồn:

- Chuyện gì đã xảy ra với cô nương? Chẳng lẽ Mã Yên Sơn đã bị triều đình xua quân san thành bình địa?

Ly Cơ thuật lại việc mình bị giam vào Mã Nham và cuộc chạy trốn như thế nào cho Thiếu Hoa nghe, nàng tiếp:

- Bây giờ thiếu hiệp không cho tiểu muội đi theo là đẩy tiểu muội vào đường cùng. CỐ tiểu muội thiếu hiệp có thêm một trợ thủ bảo vệ Vi trưởng lão.

- CỐ nương cũng biết việc này?

- Không những biết mà còn được người của Cái Bang đưa tới đây.

Bất giác Thiếu Hoa mỉm cười:

- Hay lắm, cô nương sẽ được gặp một người có quan hệ mật thiết với Kiều Sơn chủ, ông ta hiện đang ở đây.

Đến lượt Ly Cơ ngạc nhiên:

- Thiếu hiệp bảo một người có qua lại mật thiết với gia gia, chẳng lẽ người ấy là. . . là Khổng đại phu?

Khẽ lắc đầu Thiếu Hoa kéo dây cương cho con ngựa bước tới, chàng nói :

- Khổng đại phu ở tận kinh đô, người này là gạch nối giữa Khổng đại nhân và Kiều Sơn chủ . ông ta là Tần Bình trang chủ Nam Hải tiêu cục .

Ly Cơ lo lắng khẽ nói:

- Người này không có khái niệm gì về chính tà, ông ta làm mọi việc vì tiền, sao Lý công tử lại cùng ông ta đồng hành?

Thiếu Hoa thuật lại việc mình làm áp lực buộc Tần Bình phải khuất phục. Ly Cơ vẫn không an tâm :

- ĐÓ là con dao hai lưỡi, thiếu hiệp phải cẩn trọng.

- Đây là một cuộc buôn bán, kẻ nào bội ước sẽ chịu phần thiệt. Tần Bình dư kinh nghiệm để hiểu chuyện đó.

- Nhưng nếu gặp mối lợi lớn hơn ông ta sẵn sàng bội ước .

Thiếu Hoa giọng tự tin:

- Liệu Lý Thiếu Hoa này có cho ông ta cơ hội bội ước hay không?

- Thì ra thiếu hiệp cũng đã minh bạch.

Thiếu Hoa gật đầu:

- Nếu không ai nhận ra, cô nương cứ ở yên trong cái lốt công tử này tiện hơn.

Như thế có nghĩa là Thiếu Hoa đã bằng lòng cho Ly Cơ theo, nàng sung sướng gật đầu cùng chàng sánh bước đi về phía Vi trưởng lão. Bỗng trên cao có tiếng chim ưng rít gió. Thiếu Hoa nhìn lên chàng mừng rỡ nhận ra chính là hắc điều nhưng ở chân nó có quắp theo một vật gì màu đen dài lê thê bay phất phới trong gió. Hắc điều bay xuống thấp dần nó buông vật ấy rơi xuống rồi đậu trên mũi xe. Thiếu Hoa nhặt vật ấy lên chàng thốt:

- Một chiếc lưới!

Thiếu Hoa xuất thần nhìn chiếc lưới trong tay, chàng quên cả việc Ly Cơ xuất hiện đột ngột. Vi trưởng lão thấy cử chỉ bất thường của Thiếu Hoa ông linh cảm có một việc gì đó rất hệ trọng đã xảy ra. Tiếng Tần Bình nổi lên:

- Lý thiếu hiệp, vật này báo trước một tai họa hải không?

Thiếu Hoa nhìn mọi người, chàng đưa tay rút ra chiếc áo bay cũng màu đen rồi nói :

- Chiếc áo bay và tấm lưới này cũng dệt bởi một loại tơ mềm, dai như nhau chứng tỏ nó xuất phát từ một nguồn, do cùng một chủ nhân làm ra. Hiển nhiên con Óden vừa từ nơi đó trở về đem theo chiếc lưới này, nó báo hiệu một hung tin có liên quan tới tại hạ.

Con hắc điều có khả năng dẫn lối cho chúng ta đến tận nơi nó vừa từ đó trở về, không biết đã quá muộn chưa?

Tần Bình chưa hiểu hết ý nghĩa câu nói của Thiếu Hoa trong khi Vi trưởng lão run run đứng lên bước về phía Thiếu Hoa.

- Thiếu hiệp, phải chăng Vương Nhất Thu đang gặp tai nạn?

- Văn bối không muốn tin đó là sự thật.

- Có phải vì lão phu nên thiếu hiệp lưỡng lự chưa đi tiếp cứu?

Thiếu Hoa đứng lặng bàn tay chàng nắm chặt chiếc lưới trong tay, những đường gân nổi chằng chịt trên cánh tay lực lưỡng. Giọng Vi trưởng lão chợt trở lên cương quyết:

- Đại trượng phu phải biết làm việc gì đáng làm. Cái mạng của lão phu không còn ích lợi gì cho Cái Bang nhưng Vương thiếu hiệp là hy vọng cuối cùng đối với sự trường tồn của Bang khát cái. Thiếu hiệp hãy kíp lên đường.

Thiếu Hoa nhìn lên trời buông tiếng thở dài. Chàng nghĩ nếu bây giờ mình bỏ đi có khác Chi để mặc bọn Bức Vương kéo đến tàn sát Nam Hải tiêu cực và Vi trưởng lão.

Hiểu rõ tâm trạng của Thiếu Hoa, Vi trưởng lão chợt có hành động quyết liệt:

- Nếu thiếu hiệp không lên đường lão phu sẽ tự sát tại chỗ.

Trưởng lão vận công từ từ đưa hữu chưởng lên . . . Thiếu Hoa vội cản lại :

- Vi tiền bối, văn bối không muốn bắt cứ một sự mất mát nào. Hãy để văn bối bàn lại với Tần trang chủ, phải có kế hoạch nghênh địch hoàn hảo văn bối mới yên tâm lên đường.

Vi trưởng lão gật đầu . Thiếu Hoa quay sang Ly Cơ:

- Kiều cô nương, cô đã nghe hết rồi chứ? Tại hạ sẽ phải lên đường đi cứu một người, cô nương nghĩ sao?

- Tiểu muội cùng đi với thiếu hiệp.

- Không, nếu cô nương đã quyết hãy ở đây chờ tại hạ quay trở lại. CỐ nương không nhớ mình đã nói gì ư? Sẽ có thêm một tay kiếm để bảo vệ Vi trưởng lão. Tại hạ muốn cô nương thực hiện lời nói trong thời gian tại hạ vắng mặt ở đây.

Kiều Ly Cơ mím môi gật đầu . Thiếu Hoa hài lòng chàng đi về phía Tần Bình:

- Tần trang chủ, tại hạ phải vắng mặt một vài ngày, mong trang chủ cấm trại tổ chức phòng thủ thật chặt chờ tại hạ trở về. Tại hạ sẽ biến địa thế ở đây thành một trận đồ kế địch không thể xâm nhập được. Hãy triệt để dùng đội cung thủ để chống lại những toán người bay của Bức Vương. Ngoài ra trong thời gian tại hạ vắng mặt, trang chủ có một người trợ thủ võ công cực cao.

- Rất tốt, ta sẽ án binh bất động, thiếu hiệp cứ an tâm lên đường.

Thiếu Hoa vẽ lên mặt đất trận đồ, chàng nói:

- Đây là trận thiên cang bắc đẩu, cửa tử tương ứng của sinh huyền ảo ảo, nơi sinh hóa tử, trong tử hữu sinh. Trang chủ cứ chiếu theo ngôi vị các vì sao sẽ di chuyển dễ dàng trong trận pháp. Tại hạ hy vọng trận thế này có thể cầm cự được với bọn Bức Vương.

Sau khi Tần Bình thuộc trận pháp Thiếu Hoa xóa hình vẽ trên mặt đất. Chàng vẫy tay gọi Ly Cơ. Tần Bình thấy một vị công tử nho nhã bước tới ông vòng tay thi lễ nhưng trong lòng coi thường.

Thiếu Hoa nói:

- Đây là Kiều công tử, Vi trưởng lão ngày đêm sẽ được Kiều công tử bảo vệ. Tần trang chủ hãy dồn lực cự địch, quân không loạn cường địch không làm gì ta được .

Dứt lời Thiếu Hoa đi về phía cỗ xe, chàng lấy hai bó đỉnh chiếu theo phương vị các ngôi sao trong thiên cung bắc đầu phóng cắm xuống mặt đất chừa khoảng hai tấc đâm ngược trở lên, mỗi một vị trí đỉnh sắt lại có một tư thế khác nhau. Làm xong việc bày binh bố trận mặt đất trong phạm cả trăm trượng bỗng trở nên hự hự thực thực, sát khí bốc lên ngùn ngụt. Vi trưởng lão tỏ vẻ thần phục, trong khi Ly Cơ bịn rịn vì giờ chia tay sắp đến. Thiếu Hoa nói:

- Vi trưởng lão, chung quanh đây đệ tử cái bang do Mạc Cửu cầm đầu đang tiềm phục, trong trường hợp có biến họ lập tức sẽ trợ chiến. Bây giờ vẫn bối phải lên đường tiếp cứu Vương đại ca.

Ly Cơ vội bước theo, nàng khẽ nói:

- Lý thiếu hiệp hãy dùng con tuấn mã của tiểu muội.

Thiếu Hoa búng người nhảy lên lưng ngựa:

- Tại hạ đặt hết lòng tin nơi Kiều cô nương. Hãy bảo trọng.

- Thiếu hiệp cũng vậy.

Lý thiếu hoa ra dấu, con hắc điều vỗ cánh vút đi, Thiếu Hoa thúc ngựa phóng tới, một chập sau chỉ còn tiếng vó ngựa vọng lại . Trên cao con hắc điều chỉ còn là cái chấm đen di động trên bầu trời ánh hoàng hôn đang chập chùng trên cảnh vật . . .

11. Chương 11

Nhắc lại Nhất Thu bị nhốt trong hầm đá, nước mỗi lúc một dâng cao, chàng nhảy lên bám vào một mỏm thạch nhũ cuối cùng nước chưa dâng tới nhưng cũng không được lâu Nước bò dần đến vai, lên cổ, ngang tai, cuối cùng Nhất Thu nằm ngửa trên mặt nước mặt sát với trần thạch động. Chàng than thầm: Không ngờ Vương Nhất Thu này đánh hàng trăm trận long trời lở đất không sao, chỉ một khoảng khắc chủ quan thân lâm vào tử địa. Trước khi nước nhấn chìm hoàn toàn hang đá Nhất Thu hít một hơi thở thật sâu chàng để cho thân hình chìm xuống đáy hang nằm bất động hy vọng đối phương lầm tưởng chàng đã chết may ra tìm được cửa sinh bằng chính cửa tử? Nhất Thu nội công thâm hậu chàng có thể bẻ khí nửa ngày vẫn không bị ngộp thở. Quả nhiên khoảng một giờ sau mực nước trong hang bỗng chuyển động dữ dội, đột nhiên như một tinh cầu vỡ những tiếng ùng ùng nổi lên, nước cuộn cuộn kết thành một con thốt cuốn thân hình Nhất Thu trôi đi phẳng phẳng, quay tít không có cách nào cưỡng lại được Mặc dù lâm cảnh tuyệt địa nhưng Nhất Thu không hoảng loạn, trong đời đã có vài lần chàng lâm vào cảnh tương tự nên Nhất Thu hy vọng luồng nước sẽ đẩy mình ra ngoài hòa vào một dòng sông hay một cái hồ nào đó. Thực tế diễn ra đúng như Nhất Thu hy vọng, đột nhiên màu nước bừng sáng tiếp theo đó người Nhất Thu bị một sức mạnh khủng khiếp ném vụt ra ngoài lao xuống như từ giữa lưng chừng trời, thân hình Chàng va vào một vật cứng dội lên, cơn chấn động quá mạnh làm cho Nhất Thu ngất đi, chàng xuôi tay mặc cho dòng nước xô đẩy tấm hình hài đã trở nên Vô tri Vô giác .

Thiếu Hoa bám sát hướng bay của con hắc điều, chàng thúc ngựa chạy như tên bay, nhưng khi địa thế hiểm trở chàng xuống ngựa, người và vật chạy thi đuổi theo con hắc điều Nắng đã tắt trên cao, bóng điều trở lên nhập nhòa. Con hắc điều vẫn xá cánh.

Trong bóng tối tốc độ di chuyển chậm lại, Thiếu Hoa nghe tiếng đập cánh, tiếng rít của hắc điều đuổi theo. Chàng không dám dừng chân vì biết tính mệnh của nghĩa huynh nếu đến sớm hoặc đúng lúc còn có thể tiếp cứu được. Địch thủ tỏ ra Vô cùng lợi hại, võ công cao như Nhất Thu vẫn bị hại hẳn bọn chúng đã sắp đặt thiên la địa võng chờ đối phương sập bẫy.

Trời mờ sáng Thiếu Hoa đến chân núi Ma Phong lãnh. Con hắc điều bay vút lên đỉnh núi, nó chao lượn nhiều vòng rồi cất tiếng rít liên hồi. Đột nhiên nó thu cánh lao vụt xuống vực, biến mất trong tầm mắt của Thiếu Hoa. Vội nhảy xuống ngựa, cột con tuấn mã vào một thân cây Thiếu Hoa quan sát thể núi đứng sừng sững, vách đá rêu phong chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ nơi đây có người qua lại. Đúng lúc ấy Thiếu Hoa nhìn thấy những vật lạ theo ngang lưng chứng núi. ĐÓ chính là những thùng phóng ám khí Nhất Thu

đã phải vất vả đối phó khi vượt ngược vách núi. Thiếu Hoa gật gù hài lòng vì cuối cùng đã tìm được chứng tích những kẻ ẩn dấu trong núi. Chàng định lấy một chiếc Ma hoàn phóng lên để thử xem những vật treo trên núi là vật gì. Vừa cầm chiếc ma hoàn trong tay chàng thấy con hắc điều bay trở về, trên mồm nó ngậm một vật trắng như miếng vải. Hắc điều nhả vật nó ngậm ở miệng rơi xuống Thiếu Hoa nhận ra đúng là một miếng vải trắng, một miếng vải trắng trong bộ võ phục của Nhất Thu. Thiếu Hoa nghĩ nhanh trong đầu và vội tung người đuổi theo con hắc điều, chạy vòng quanh chân núi đến một nơi đá nhon nhô lên lờ mờ, trong ánh nắng mai những mũi đá nhon ánh lên như gương. Nhìn ngược lên vách núi Thiếu Hoa thấy một cửa hang cao chót vót, từ cửa hang một dòng nước chảy xuống mỏng manh như một dải lụa kéo dài, buông thõng từ lưng chừng vách đá xuống khe sâu. Cảnh tượng thật hiểm trở. Con hắc điều nhảy chuyền qua từng mỏm đá dẫn lối cho Thiếu Hoa cuối cùng nó nhảy xuống một khe hẹp, Thiếu Hoa nhảy xuống theo chàng cũng sờ thấy một người nằm bất động dưới đáy khe, người ấy mặc toàn màu trắng. Thiếu Hoa khẽ rú lên:

- Trời! Vương đại ca.

Không chậm trễ Thiếu Hoa chạy đến vực Nhất Thu lên, chân tay chàng lạnh ngắt duy lồng ngực còn thoi thóp thở. Biết tính mạng nghĩa huynh đang lâm nguy Thiếu Hoa không ham trả thù. Chàng nghĩ phải đem Nhất Thu thoát ra khỏi vùng nguy hiểm của kẻ địch. Cùng với con hắc điều Thiếu Hoa bỗng Nhất Thu phóng người thoát ra ngoài vực đá nhon. Đúng lúc ấy từ trên đỉnh núi hai bóng người phóng xuống như chim bay.

Thiếu Hoa biết đó chính là bọn thủ hạ của Bức Vương, chúng có áo bay nên núi cao vực thẳm không thể cản trở. Chàng vội bảo con hắc điều:

- Điều nhi, ngươi hãy tiêu diệt ngay lúc chúng còn đang ở trên không. Hãy xé xác chúng cho thỏa sức người.

Được lệnh chủ, hắc điều phóng ngược lên như một lưỡi hái đen, tốc độ bay kinh hồn. Soạt! Một tiếng kêu lớn vang lên trên không. Một tên địch đang bay trên không bị hắc điều dùng đôi vuốt sắc xé toạc mảng áo bay, nó rú lên một tiếng người quay tròn rơi xuống như một bao gạo, trúng một mỏm đá nhon, mỏm đá xuyên qua thân hình giết người hấn ở trên cao. Tên còn lại thấy sức mạnh khủng khiếp của hắc điều, hấn rút thanh câu kiếm đánh trả con hắc điều. Câu kiếm chém vào móng hắc điều nổi lên tiếng kêu loảng xoảng. Hắc điều vũ lộng đôi cánh thổi bạt hấn vào vách đá, chiếc mỏ thép khổng lồ của hắc điều bổ một nhát như thiên lôi đã trúng tam tinh của tên địch, hấn rú lên một tiếng rơi xuống chân núi. Hắc điều bay lượn đoạn hậu trong khi Thiếu Hoa ôm Nhất Thu chạy về chỗ cột ngựa, ngựa và người phóng như bay ngược về phương bắc.

Thiếu Hoa không dám tìm vào thị trấn sợ kẻ địch phát giác, Nhất Thu cần được cấp cứu do đó Thiếu Hoa quyết định tìm một nơi nào hẻo lánh để vận công cứu chữa cho nghĩa huynh. Để thoát khỏi sự truy lùng của kẻ địch, Thiếu Hoa xuống ngựa, chàng vỗ vào mông đuổi nó chạy tới bất cứ nơi nào nó muốn. Con ngựa hình như nhớ đường nó cứ nỏ cũi dựng bồm phóng nước đại. Thiếu Hoa ôm Nhất Thu chạy cho đến lúc nắng lên cao thì đến ngôi cổ mộ hoang phế. Chàng đặt Nhất Thu nằm trên tấm bia đá bị đổ, sau khi quan sát địa thế, chàng nói với con hắc điều:

- Trong khi ta vận công trị thương cho nghĩa huynh ngươi phải canh chừng cẩn mật, thấy kẻ địch xuất hiện trong vòng một trăm trượng hạ sát ngay.

Thiếu Hoa lật người Nhất Thu nằm áp xuống, chàng ngồi bên cạnh vận Phi Long thần công truyền vào các đại huyệt trên người Nhất Thu. Khoảng một giờ sau trong khi hành công đến hồi quyết liệt thì tiếng con hắc điều rít gió nổi lên, nó vừa nhìn thấy bóng người xuất hiện từ xa, không phải một người mà là cả một đoàn binh mã hộ tống một chiếc kiệu tiến về phía ngôi cổ mộ. Con hắc điều rít lên một tràng phóng người về đám quan binh, nó xoe đôi cánh khổng lồ quạt ngã mấy tên quân sĩ, cặp chân quắp vào nóc chiếc kiệu định kéo lên trời nhưng chiếc kiệu quá nặng hơn nửa một người cưỡi ngựa đi bên cạnh đã phóng một chưởng trúng lưng hắc điều, nó buồng kiệu bay vút lên cao nhìn xuống. Người vừa xuất chưởng thất kinh thốt:

- Con quái điều này mình đồng da sắt, trong một chưởng khai sơn của ta mà nó chẳng hề hấn gì? Từ trong kiệu tiếng người vọng ra:

- Chuyện gì xảy ra Lục Nhất Đồng?

- Thừa đại nhân có một con quái điểu khổng lồ đột nhiên phóng đến tấn công quân binh, tiểu nhân đã đánh trúng nó một chưởng.

- ác điểu đã chết rồi ư? Hãy đem đến ta coi.

Lục Nhất Đồng lúng túng:

- Thừa đại nhân, con quái điểu này quả thật là thần diệu. Trúng một chưởng Khai Sơn của tiểu nhân nó vẫn chẳng hề hấn gì.

- Kỳ tích, nó đã đi chưa?

- Thừa đại nhân, nó còn đang bay lượn trên cao, tiểu nhân sẽ ra lệnh cho cung thủ hạ nó.

- Nếu nó không tấn công nữa người đừng hạ sát một con vật hiếm có như thế.

Chiếc màn che kiệu chợt lay động. Lục Nhất Đồng vội cản:

- Không nên thừa đại nhân, nó vừa tấn công vào chiếc kiệu .

Đúng lúc ấy con hắc điểu lại lao xuống với tốc độ vũ bão, bọn quân binh dùng thương chia lên nhưng đôi cánh cực mạnh của hắc điểu quật cả vũ khí lẫn đám lính ngã lăn ra mặt đất. Nhất Đồng thét:

- Cung thủ, hãy động loạt xạ tiễn hạ con quái thú .

Cung thủ chạy lại kết thành vòng tròn quanh kiệu, hàng chục cánh cung chia lên trời đồng loạt bắn, dây cung kêu phùng phụt, tên đồng xé gió bay tới nhưng con hắc điểu đã bay lên cao, tên rơi xuống lả tả như mưa. Hắc điểu xải cánh bay lượn cất lên những tiếng kêu nhức óc. Tiếng người trong kiệu lại nổi lên:

- Sao, cung thủ đã hạ được ác điểu rồi ư?

- Bẩm đại nhân, con thú này rất tinh khôn, hình như nó đã được huấn luyện để chiến đấu. Tiểu nhân thấy mỗi lần định tiến tới là nó lao xuống tấn công. Hình như nó không muốn chúng ta tiến về phía ngôi cổ mộ.

Giọng cười ngồi trong kiệu bực tức :

- Cứ tiến tới, cung thủ hãy sẵn sàng bắn khi con quái điểu sà xuống. Cả một đội quân chịu thua con quái điểu ư.

Lục Nhất Đồng ra hiệu cho quân lính khiêng kiệu bước tới. Trên cao con hắc điểu lập tức rít lên, nó thu cánh lao xuống nhưng tên bắn lên tua tủa khiến nó phải lách người bay vút lên, hắc điểu vỗ cánh trên không trung rồi bay đi. Đoàn quân reo hò Lục Nhất Đồng đắc ý thốt:

- Nghiệt súc thật tinh khôn.

Nhưng đoàn quân mừng không được lâu, con hắc điểu trở lại, đôi chân nó quắp hai tảng đá nhắm thẳng chiếc kiệu thả xuống. Nhất Đồng thất sắc thét:

- Khiêng kiệu chạy mau !

Hai khối đá rơi ầm ầm rung chuyển mặt đất ngay cạnh chiếc kiệu. Bốn tên lính khiêng kiệu chạy vọt tới, hắc điểu bỏ đi một lát sau nó quay trở lại với một thân cây dài dưới chân. Lục Nhất Đồng biết nếu còn tiến tới con quái thú sẽ thả khúc cây xuống, với bọn binh sĩ ngờ nghệch này chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra với đại nhân. Nhất Đồng ra lệnh:

- Tất cả đình bộ! Hãy bảo vệ kiệu một mình ta tiến tới ngôi cổ mộ xem xét.

Tiếng người ngồi trong kiệu hần học :

- Lục Nhất Đồng người bỏ mặc ta với đám quân ăn hại này ư?

- Thừa đại nhân, con quái thú không tấn công những kẻ không tiến về ngôi cổ mộ, một mình tiểu nhân tiến tới chống cự nó dễ hơn.

- Người hãy bắt tất cả những kẻ ẩn núp trong cổ mộ cho ta.

- Tuân lệnh đại nhân.

Lục Nhất Đồng rút gươm dùng khinh công quăng người về phía trước. Hắc điều dù sao cũng chỉ là con thú, nó buông khúc cây rơi xuống đuổi theo chặn đánh Nhất Đồng, viên võ quan triều đình huy động trường kiếm chống lại hắc điều. Gặp phải một cao thủ kiếm pháp như vũ bão hắc điều không cản nổi nên sau một chấp hõn chiến hắc điều bay về chỗ Thiếu Hoa đang vận công bảo vệ chủ . Nhất Đồng bước vào ngôi cổ mộ, ông ta nhìn thấy cảnh trước mắt lập tức hiểu việc gì đang diễn ra. Lòng bức tức vì bị con hắc điều cản trở, không phân biệt được hai kẻ trước mặt chánh hay tà, máu quan quyền nổi lên, Lục Nhất Đồng quát:

- Các ngươi là ai dám vào vương lăng gây Ô uế chốn tôn nghiêm .

Thiếu Hoa nghe và hiểu biết những diễn biến xung quanh ngất nổi cuộc hành công đang đến giai đoạn sống chết. Nếu bị phân tâm tính mạng của Nhất Thu sẽ khó bảo toàn, ngay cả bản thân cũng sẽ bị nội thương trầm trọng. Thiếu Hoa nhắm mắt giao phó mọi việc cho con hắc điều, chàng vận phi long thần công đến mức cao nhất đẩy sang người Nhất Thu . Trên đầu Thiếu Hoa đang mở hiện một luồng khói trắng tỏa lên, trên mặt chàng mồ hôi đọng thành hột rơi xuống. Là người luyện võ, Lục Nhất Đồng rất hiểu tình hình đối phương. Để lập công Nhất Đồng coi thường tính mạng hai kẻ trước mặt, hần cười gằn:

- Các ngươi giở trò ma quái, được bốn chúc cho các ngươi ném mùi đau khổ.

Nhét thanh gươm sau lưng Nhất Đồng vận Khai Sơn thần công từ từ đẩy tới một chưởng. Con hắc điều lấy cánh che kín thân hình Thiếu Hoa.

âm!

Hắc điều bị trúng một chưởng vào ức, những chiếc lông ở ngực bị chưởng phong bứt bay lả tả, người nó hơi dội về phía sau, hắc điều gượng đứng lên, đôi chân với những chiếc móng thép vấu chắc xuống mặt đất. Đắc thủ Lục Nhất Đồng buông tiếng cười:

- Nghiệt súc, khá khen ngươi trung thành với chủ. Ta cho các ngươi chết cùng một chỗ.

Dứt lời Nhất Đồng đẩy tới chưởng thứ hai.

âm! âm! âm!

Lục Nhất Đồng bị đẩy bắn ra đằng sau, mũi sắt rơi khỏi đầu, hột tâm kính trên ngực đập nát, hần hải hùng kêu lên:

- Lạc anh chưởng!

- Đúng! Tên võ quan lỗ mãng, ta và ngươi không thù không oán sao nỡ hạ độc thủ trong lúc ra đang vận công cứu người.

Kể vừa lên tiếng chính là Lý Thiếu Hoa, sau khi con hắc điều hy sinh hứng một chưởng của kẻ địch cũng là lúc cuộc hành công viên mãn. Nhất Thu kêu hự lên một tiếng ọc ra một búng máu bầm đúng lúc Lục Nhất Đồng phóng chưởng thứ hai, không chậm trễ Thiếu Hoa liên tiếp phát ra mấy ngọn lạc anh chưởng bắn địch thủ bật vào một tấm bia đá. Biết mình đã bị nội thương Nhất Đồng bước thụt lùi từ từ ra cửa vương lăng. Mặc đối phương chạy trốn, Thiếu Hoa quay lại chàng thấy Nhất Thu đang ngồi vận công. Tạm yên tâm Thiếu Hoa lại bên con hắc điều nó đang đứng rũ cánh, đầu gục xuống. Con chim đã bị thương khá nặng. Thiếu Hoa nhìn quanh, chàng phóng người vào những bụi cây hút một mớ lá vò nát đắp lên ngực con chim quý, xé áo buộc ngoài vết thương rồi vận công truyền lực cho hắc điều . Bất chợt một giọng nói cất lên:

- Hiền đệ, để ngu huynh trị thương cho con linh diệu này.

Thiếu Hoa quay lại thấy Nhất Thu đang đứng, gương mặt chàng đã hồi sức. Thiếu Hoa gật đầu:

- Đại Ca hãy cứu chữa cho con vật trung thành này.

Nhất Thu nhét vào miệng hắc điều một hoàn linh dược rồi truyền Hồn nguyên chân lực sang cho nó, một giờ sau con hắc điều ngẩng đầu lên nó đập cánh báo hiệu đã bình phục. Nhất Thu cùng Thiếu Hoa bước ra khỏi ngôi cổ mộ, viên võ quan triều đình và đoàn quan binh đã đi từ lúc nào. Nhất Thu hỏi:

- Làm sao hiền đệ biết ngu huynh lâm nguy mà đến cứu?

Chỉ con hắc điều Thiếu Hoa trả lời :

- Nhờ cả ở con điều tinh khôn này, chẳng hiểu bằng cách nào nó đem cho tiểu đệ một chiếc lưới đen, từ đó đệ suy ra đại ca chắc gặp tai nạn, cũng chính hắc điều dẫn đường cho tiểu đệ tìm đến chỗ đại ca. Rất may là còn đến kịp, Thế còn đại ca sao lại rơi vào tay chúng?

Nhất Thu thuật lại việc mình đuổi theo Hoắc Đồng đến núi Ma Phong Lãnh, xâm nhập thạch động và bị nhốt trong hang nước như thế nào cho Thiếu Hoa nghe. Chàng dè dặt nói:

- Hiền đệ, việc riêng của hiền đệ ngu huynh không chen vào nhưng bọn Bức Vương chính là người hiền đệ đi săn đuổi.

Thiếu Hoa nhìn Nhất Thu, khẽ hỏi:

- Đại ca đã biết hành tung của tiểu đệ?

Nhất Thu lắc đầu:

- Ngu huynh chẳng biết gì cả, chỉ suy đoán qua lời các thuộc hạ của Bức Vương.

Thiếu Hoa thấy Bức Vương đã thành kẻ thù chính của cả hai huynh đệ nên không giấu diếm lai lịch mình nữa. Chàng nói :

- Tiểu đệ vốn là một võ tướng bên Nam Quốc, vì Nùng Chí Vân xưng vương tạo phản bị triều đình truy nã nên hẩn trốn sang Trung nguyên, Chí Vân đã tạo dựng được một thanh thế rất lớn, triều đình sợ hẩn kéo quân về gây binh biến nên phái đệ vượt biên giới giả làm người Trung Nguyên tìm diệt Nùng Chí Vân, không ngờ loạn tướng thay tên đổi họ, mưu đồ độc bá võ lâm, thành lập tổ chức Bức Vương đẫm máu, nếu lúc này không diệt được Nùng Chí Vân thì mai sau cả hai triều đình sẽ phải mất ăn mất ngủ vì tên loạn tướng này.

Nhất Thu gật đầu:

- Hiền đệ nói đúng, thanh thế Bức Vương hiện nay rất lớn, một số môn phái đã bị chúng khống chế, Cái Bang cũng chung số phận, bang chủ thất lạc nơi nào các bang chúng đều không biết . Ngu huynh lãnh trách nhiệm đi tìm Trương bang chủ và suýt tán mạng vì thủ đoạn của Bức Vương.

Thiếu Hoa thăm dò:

- Có phải đại ca đã từng cứu một vị trưởng lão cái bang họ Vi?

Nhất Thu ngạc nhiên:

- Phải, Vi Bất Ngã đại trưởng lão của Cái Bang. ông ta có hy vọng được truyền y bát ngôi bang chủ bang khất cái.

Thiếu Hoa tủm tỉm cười:

- Vậy mà tiểu đệ lại nghe người ta nói chính đại ca mới là người có thể được vị bang chủ chọn là người kế vị.

Nhất Thu sửng sốt:

- Hiền đệ đừng nói vậy, ngu huynh chưa bao giờ là đệ tử Cái Bang. Hơn nữa ngu huynh không thích mang những phiền toái vào người. Ngôi bang chủ Cái Bang không bao giờ thuộc về ngu huynh. Hiền đệ không nên nhắc lại chuyện này nữa, nếu người giang hồ nghe được ngu huynh sẽ đắc tội với Vi trưởng lão.

- Nhưng nếu chính Vi trưởng lão nói thế đại ca tính sao.

Tròn mắt nhìn người nghĩa đệ, Nhất Thu mỉm cười :

- Con người Thiếu Hoa rất biết bốn cọt. Thôi có chuyện gì cứ nói ra đi.

- Tiểu đệ đang cùng với Nam Hải tiêu cục bảo vệ Vi trưởng lão về Trường An, thỉnh linh nhận được tin đại ca nên tiểu đệ mới có mặt ở đây.

Nhất Thu sửng sốt:

- vi trưởng lão hiện nay đang ở đâu?

- Trên hữu ngạn Tây giang. Đoàn bảo tiêu luôn bị bọn thủ hạ của Bức Vương ngày đêm đuổi theo chặn đánh.

- Vậy mà chúng ta còn ở đây? Tiểu đệ từ biệt họ lâu chưa?

- Từ chiều hôm qua.

Nhất Thu nhăn mặt:

- Không có gì đoán chắc từ hôm qua đến giờ không có gì xảy ra với Vi trưởng lão và Nam Hải tiêu cục.

- Giữa Vi trưởng lão và đại ca ngu đệ phải chọn đại ca, chính trưởng lão cũng nói đại ca là chỗ dựa của Cái Bang, tính mệnh của đại ca quan trọng hơn, do đó tiểu đệ đã bày trận Bắc đẩu Thiên cang chống lại địch. Nếu người của Nam Hải tiêu cục tuân theo trận pháp bọn Bức Vương chưa thể làm gì được. Hơn nữa, ở lại với Vi trưởng lão còn có Kiều cô nương võ công rất cao, đệ tử Cái Bang cũng ẩn thân bảo vệ vòng ngoài, tiểu đệ tin chưa có gì xảy ra ngoại trừ một trường hợp . . .

Thiếu Hoa ngập ngừng không nói tiếp, Nhất Thu tỏ vẻ suy nghĩ rồi nói :

- Có phải tiểu đệ cho là ngoại trừ trường hợp chính là người của tiêu cục phản bội.

- Tiểu đệ sợ trong một muôn việc ấy mới xảy ra.

- Trưởng tiêu cục Hải Nam là người thế nào?

- Ham quyền lực, có quan hệ với Kiều Tôn Dung mưu phản lại nhà Tống. ông ta họ Tân tên Bình, đã ngoại ngũ tuần nhưng có một tỷ thiếp nhan sắc bình sa lạc nhận.

Nhất Thu toát mồ hôi:

- Người như thế Vi trưởng lão nguy mất thôi. Hãy mau quay trở lại may ra còn cứu vãn được tình hình.

Cả hai cùng thi triển không công lướt trên mặt cỏ như những cơn gió hoang lồng lộng. Trên cao hắc điều bay theo như ngôi sao dẫn đường.

Nhắc lại Kiều Ly Cơ đứng nhìn theo Lý Thiếu Hoa cho đến khi chàng khuất bóng mới quay trở về chỗ Vi trưởng lão. Nàng khẽ hỏi :

- Tiền bối có tin vào sự kỳ ảo của trận pháp có thể ngăn chặn kẻ địch không?

Vi trưởng lão gật đầu :

- Lão phu tin, chính Cái Bang cũng có một trận pháp tên là Kiên Bích. Khi trận pháp bày ra lập tức như một bức tường thanh được dựng lên, sức mạnh Vô song.

Ly Cơ gật đầu:

- Văn bối cũng mong như thế. Trận thiên cang bắc đẩu Lý công tử bày rất kỳ ảo nhưng đối phương của chúng ta xuất hiện từ trên trời. Nhược điểm của trận thế ở chỗ đó!

Vi trưởng lão từng nếm mùi đau khổ do những tên mặc áo bay gây ra nên ông rất hiểu sự lo lắng của Ly Cơ. Tuy nhiên đã ở trung tâm đoàn bảo tiêu một thời gian ông hiểu tứ tiêu đầu chỉ huy bốn đội bảo tiêu Vô cùng chặt chẽ có thể cầm cự được một thời gian. Ly Cơ tiếp:

- Chúng ta còn có một lực lượng bảo vệ ngầm đó là đệ tử Cái Bang ở phân đàn của Cốc tiên bối.

ánh mắt Vi trưởng lão hơi loé lên nhưng ông khẽ lắc đầu :

- Cốc Dương vẫn còn hoạt động điều đó rất tốt nhưng các đệ tử của Cốc trưởng lão không thiện chiến, lão phu e tổn thất về phía chúng ta sẽ không nhỏ.

Ly Cơ nhìn ra chân trời bát ngát đang bị bóng hoàng hôn chập choạng che dần. Đêm tối buông xuống dồn nén sự ngột ngạt tăng lên. Vốn quen sống ở miền hoang dã nhưng trong tình thế hiện tại Ly Cơ cảm thấy sự đe dọa Vô hình trở nên hữu hình, mọc nanh mọc vuốt ở khắp nơi. Nàng nói:

- Tiểu nữ được Lý công tử căn dặn phải bảo vệ Trương lão, trong bất cứ trường hợp nào Trương lão cứ để tiểu nữ đối phó. Bây giờ tiên bối hãy vào trong xe nghỉ ngơi .

Vi Trương lão tự biết lúc này mình không hơn gì một kẻ Vô dụng, ông lẳng lặng chui vào mui xe ngã lưng nằm xuống. Ly Cơ lại bên đông lửa nằng ngồi xuống vận Ngọc Nữ tâm pháp dưỡng thần. Gió từ đồng hoang thổi ào ào nổi lên những cơn gào rú rợn người. Ngọn lửa trước mắt Ly Cơ chập chờn. Ngay lúc ấy một tiếng rú thảm thiết nổi lên. Mọi người choàng dậy, Ly Cơ vẫn bất động, nằng nhìn chăm chú về phía chiếc xe.

Bên lều vải của Tần trang chủ, ông ngồi nhấp nhòm trên chiếc yên ngựa, mắt sáng rực chờ đợi, tâm bạt cửa lều vải lay động, một người bước vào:

- Thưa trang chủ, một tên trong đội tiên phong bị hạ sát bởi ám khí.

Dứt lời người ấy đưa món ám khí hình lưỡi liềm, nhỏ bằng móng tay, mỏng và sắc rợn người . Trang chủ lên tiếng:

- Có thấy địch nhân xuất hiện không?

- Chúng như người Vô hình.

- Hãy đốt lửa lên, đội cung thủ vào vị trí.

Lời Trần trang chủ vừa dứt, một tiếng rú nữa lại vang lên. Trang chủ đập mạnh tay xuống chiếc bàn nhỏ trước mặt, đứng bật lên, ngay lúc ấy một tiếng vút xẹt ngang mặt, một chiếc ám khí đã cắm phập trên mặt bàn, trên chuôi ám khí có cột mảnh giấy. Người thuộc hạ vội rút binh khí tung người nhảy ra ngoài vận nhỡn lực nhìn khắp nơi. Chỉ thấy người của tiêu cục vũ khí trong tay nhón nháo tỏ ra hoang mang. Chẳng thấy bóng dáng một kẻ địch nào xuất hiện. Hắn quay trở về chỗ Tần trang chủ thấy ông ta đang kê mảnh giấy trước ánh đèn. Chẳng biết trong đó viết gì chỉ thấy Tần trang chủ cau mày suy nghĩ mông lung. Chợt ông ngước nhìn lên:

- Người ra mời tứ tiêu đầu vào đây gặp ta.

Tên thuộc hạ ra khỏi lều vải. Một chập sau Khúc Dương, Vương Cao, Mạch Quốc, Đoàn Minh bước vào, họ đồng loạt lên tiếng:

- Tứ tiêu đầu có mặt.

- Tình hình bên ngoài thế nào?

Khúc Dương phụ trách đội bảo vệ xe liếc nhanh các tiêu đầu khác lên tiếng:

- Thưa trang chủ thêm một người nữa bị sát hại, địch nhân vẫn chưa lộ diện. Tất cả đang rất hoang mang.

Tần trang chủ trầm ngâm :

- Có thể trận thiên cung bắc đẩu đã tìm chân họ ở bên ngoài. Ta muốn thử thách lòng trung thành của tứ tiêu đầu một lần nữa.

- Chúng thuộc hạ nguyện trung thành với Nam Hải tiêu cục . Trang chủ ra lệnh nhảy vào long đàm hổ huyệt chúng tôi cũng sẵn sàng.

Tần Bình nhếch mép khê xua tay:

- Chẳng phải vì chúng áp lực bằng cách giết các huynh đệ trong tiêu cục khiến ta nhụt chí khí nhưng việc này ta đã nghĩ lại. Ta thử lòng trung thành của các vị không phải là đẩy các vị vào chỗ chết mà ngược lại, các vị có hiểu ý ta chăng?

Wương Cao không hiểu gì cả, buột miệng:

- Thuộc hạ chỉ linh hoạt khi cầm kiếm trong tay, những chuyện lắt léo xin trang chủ giải thích .

Đưa mảnh giấy về các thuộc hạ thân tín, trang chủ nói:

- Các vị hãy đọc đi rồi chứng thực sự trung thành của mình.

Cả bốn chuyền tay nhau mảnh giấy, sau khi đọc họ cùng ngẩn ra. Đoàn Minh lấp bắp:

- Trang chủ, nghĩa là . . .

Khẽ gật đầu, Tần trang chủ đưa tay thu tờ giấy cất vào người, cất tiếng:

- Chúng ta đã liên thủ với Mã Yên Sơn, kẻ địch lại là thế lực cùng với Kiều Tôn Dung mưu đồ chia đôi thiên hạ. Vậy ta còn nên vì Cái Bang tiếp tục chống lại họ không?

Tứ tiêu đầu lúng túng nhìn nhau . Cả bốn cùng im lặng, Tần Bình tiếp:

- Xưa nay, Nam Hải tiêu cục có uy tín trong giang hồ do công việc bảo tiêu chúng ta chưa hề thất bại, nhưng đó là với các món hàng. Vì Trưởng lão không phải món hàng, ông ta có trọng trách khôi phục Cái Bang khất cái đang tan rã, chúng ta không có trách nhiệm gì về việc đó . . .

Khúc Dương đã hiểu thâm ý của Tần Bình, việc này nếu khắp chốn giang hồ đều biết còn chi là uy danh tiêu cục, vì thế hắn hỏi một cách nham hiểm :

- Thừa trang chủ việc này ta không thể để lọt ra ngoài . Trang chủ giải quyết thế nào về số phận của tên công tử họ Kiều và Vi Trưởng lão!

Tần trang chủ như đã sắp xếp sẵn, ông trả lời không chút đắn đo.

- Số phận Vi Trưởng lão và đồng bọn đã có người thay ta chu toàn. Còn gã công tử họ Kiều tên Lý Thiệu Hoa tưởng có thể qua mắt ta được sao? “Gã” chính là Kiều Ly Cơ ái nữ của Kiều Tôn Dung trên Mã Yên Sơn. Chẳng hiểu vì sao nàng lại đến đây và tỏ ra thân thiết với tiểu tử họ Lý. Chúng ta đừng đụng tới nàng. Chúng ta âm thầm rút khỏi nơi này, Vi Trưởng lão và Kiều Ly Cơ ra sao mặc họ với số phận. Các vị hãy mời hai người vào gặp ta. Mọi việc trong này nếu ta không gọi không ai được bước vào.

Ly Cơ đang tập trung tinh lực để nghe ngóng động tĩnh chung quanh, nàng nghe tiếng một người bước rất nhẹ về phía mình, một tay nhẹ nhẹ đặt lên chuôi thanh Hàn ngọc kiếm sẵn sàng phát chiêu . Đột nhiên tiếng một người khê như gió thoảng:

- Kiều cô nương, đang có một âm mưu hãm hại Trưởng lão và cô nương, hãy đề phòng trước những người của Nam Hải tiêu cục.

Ly Cơ nhận ra tiếng nói đó chính là Mạc Cửu, nàng từ từ quay lại nhưng hình bóng Mạc Cửu đã lẫn vào bóng đêm. Đúng lúc ấy Khúc Dương đi tới:

- Kiều công tử, tình hình rất gay go, địch nhân hầu như có mặt khắp nơi, Tần trang chủ mời Vi Trưởng lão và công tử vào lều tìm kế sách chống lại kẻ thù .

Ly Cơ đã được Mạc Cửu nhắc nhở, nàng gật đầu:

- Khúc tiêu đầu hãy chờ tại hạ đến mời Vi Trưởng lão.

- Lão phu đã sẵn sàng.

Vi Trưởng lão nhảy xuống xe một cách rần rỏi, lão bước lại bên Ly Cơ cùng bước về lều Tần trang chủ. Trong lều, trên chiếc bàn khay trà nóng bốc khói nghi ngút, hương trà thơm ngát. Trang chủ vội đứng lên khi Vi Trưởng lão và Ly Cơ bước vào. ông ta nói :

- Tình hình trở nên trầm trọng, các huynh đệ tiêu cục liên tiếp bị ám hại .

Địch nhân bị cầm chân bên ngoài vì trận Bắc Đẩu Thiên cung nhưng tình hình này tại hạ e không kéo dài nổi đến sáng. Xin hai vị cho cao kiến.

Tần trang chủ vừa nói vừa rót trà vào chung. Nhìn nước trà sóng sánh trong chung, Ly Cơ nhủ thầm : Tên phản trắc, người tưởng hại người khác dễ dàng thế ư? Tuy nghĩ như thế nhưng Ly Cơ vẫn đưa tay nhận chung trà. Tần Bình thản nhiên đưa chung trà của mình lên uống một cách sảng khoái. Nhìn tận mắt Tần trang chủ uống cạn chung trà nên không còn nghi ngờ gì . Ly Cơ cùng với Vi Trưởng lão cùng nâng chung. Trưởng lão nói:

- Cục diện đêm nay trông cả vào Nam Hải tiêu cục và Tần trang chủ, lão phu nhất nhất tuân theo.

- Thế còn Kiều công tử?

Tần Bình quay sang Ly Cơ hỏi. Nàng gật đầu :

- Đúng như lời trang chủ nhận xét, trận thế được thiết lập quá gấp rút những ảo diệu của kỳ trận không thể chuyển dịch hết được. Theo tại hạ phải nghĩ kẻ địch cũng không quá mạnh như ta lo ngại, vì nếu chúng mạnh thực sự trận Bắc đầu thiên cang đã bị phá vỡ vì thế đội cung thủ vẫn án ngữ đón địch trên không như cũ . Còn các đội khác mai phục tại các trọng điểm của trận thế, kẻ địch sẽ khó xâm nhập được .

- Thế còn Vi Trưởng lão, chẳng lẽ không có người bảo vệ .

- Việc ấy trang chủ cứ giao cho tại hạ.

Tần Bình gật đầu chấp nhận ý kiến của Ly Cơ, sửa một tuần trà Vi Trưởng lão và Ly Cơ cáo lui Khi cả hai bước ra đến cửa Tần trang chủ chợt gọi:

- Nhị vị hãy khoan về!

Ly Cơ đình bộ, ánh mắt nàng chợt loé lên tia chết chóc, trong khi quay lại từ từ tay nàng đã kín đáo đặt lên chuôi kiếm. Tần Bình làm như không thấy động tác đó, giọng ông ta ân cần:

- ở đây rất lạnh. Bồn tiêu cực vốn là những người miệt mài trên các nẻo đường nên đã tự chế ra một đặc dược ngự hàn xin tặng nhị vị để có khi phải dùng đến.

Dứt lời Tần Bình lấy trong người ra một chiếc hộp gỗ, trang chủ mở nắp hộp bên trong lộ ra mấy hoàn thuốc màu đỏ đặt trên tấm lụa trắng. Tần trang chủ đẩy nắp hộp lại ông ta thông thả bước đến trao tận tay Ly Cơ. Nàng nghĩ nhanh: Dù là độc dược nhưng nếu ta không dùng đến cũng chẳng hại gì, chi bằng cứ nhận để khỏi phải tức khắc đối đầu trong tình thế hoàng toàn bất lợi . Cầm chiếc hộp nàng nói :

- Cám ơn hảo ý của trang chủ . Tại hạ xin cáo lui.

Trở về cỗ xe ngựa Ly Cơ thấy chiếc hộp gỗ trong tay tỏa lên một hương thơm thật quyến rũ, không tự chủ được Ly Cơ đưa chiếc hộp lên ngửi, nàng nói với Vi Trưởng lão:

- Không hiểu chiếc hộp này làm bằng gỗ gì mà nó tỏa ra một hương thơm thật ma quái Trưởng lão cầm chiếc hộp ngắm nghía, cũng như Ly Cơ ông đưa chiếc hộp lên mũi ngửi bất chợt thấy trời đất chung quanh quay cuồng, Trưởng lão buông chiếc hộp rơi khỏi tay từ từ khuỵu xuống. Hoảng hốt Ly Cơ đỡ Vi Trưởng lão lên gấp rút hỏi :

- Vi tiên bối, người làm sao thế?

Câu hỏi vừa dứt chính Ly Cơ cũng cảm thấy bầu trời đang sập xuống đè lên mình, Ly Cơ thoáng hiểu việc gì đang xảy ra, nàng gượng sức bước về phía đồng lửa nhưng chỉ bước được hai bước đành chịu chung số phận với Vi Trưởng lão. Trước khi ngã đi, Ly Cơ nghe tiếng Tần trang chủ cất lên một hồi cười sang sảng

12. Chương 12

Từ phương xa, dưới ánh nắng gay gắt giữa trưa, Tây Giang như một dòng sông kim cương lấp lánh trôi đến miền Vô tận . Thiếu Hoa lên tiếng:

- Đại ca, từ đây đến chỗ Nam Hải tiêu cực hạ trại còn không bao xa, không hiểu sao tiểu đệ cảm thấy bồn chồn quá.

Sau một cuộc hành trình liên tục dài dằng dặc, Nhất Thu cảm thấy mệt mỏi vì chàng vừa trải qua một tai nạn nguyên khí chưa hoàn toàn bình phục. Chàng nói:

- Hiền đệ hãy cho con hắc điều về trước dò xét, chúng ta hãy khoan xuất hiện nếu bọn Bức Vương vẫn còn mai phục đây, chúng ta sẽ mất tiên cơ.

Sau khi con hắc điều bay đi, cả hai cùng ngồi xuống vận công điều tức. Khoảng một giờ sau Nhất Thu cảm thấy nguyên khí đã dạt dào, chàng mở mắt nhìn quanh chợt bắt gặp trên thân cây một ký hiệu vừa mới lưu

lại, nét khắc còn tươi nhựa. Nhất Thu cau mày đứng lên bước vội đến bên thân cây, . Chàng thất sắc nhận thấy đây là một ký hiệu báo động của đệ tử Cái Bang. Nhất Thu vội chạy qua nhìn các thân cây khác, ký hiệu để lại rải rác không rõ rệt, đột nhiên trên một thân cây có một ký hiệu bằng máu. Chàng nhủ thầm : Nguy rồi, các đệ tử Cái Bang đã bị lâm nạn, tình hình này Vi Trưởng lão lành ít dữ nhiều .

Thiếu Hoa cũng vừa hành công xong, thấy đáng diệu kỳ lạ của Nhất Thu chàng vội chạy đến:

- Đại ca tìm được vết tích gì thế?

Nhất Thu chỉ lên thân cây, giọng trầm trọng:

- Ký hiệu máu để lại có thể đệ tử Cái Bang đã trải qua một cuộc thăm sát.

Nghe nói thế Thiếu Hoa thất sắc thốt:

- Nếu vậy thì nguy rồi, Vi Trưởng lão và Kiều cô nương cùng đoàn Nam Hải tiêu cục chắc cũng chịu chung số phận .

Ngay lúc ấy con hắc điều quay trở lại, nó đập cánh như thúc giục Thiếu Hoa lên đường. Rất hiểu con chim quý đang biểu lộ điều gì. Thiếu Hoa hấp tấp:

- Đại ca, họ nguy rồi. Hãy mau đến chỗ cắm trại.

Cả hai triển khai khinh công đuổi theo con hắc điều. Đến vùng đoàn bảo tiêu hạ trại, Thiếu Hoa trợn mắt, phía trước chỉ là bãi đất trống, người ngựa đã biến mất cả. Không còn tự nhủ được nữa, Thiếu Hoa phóng người về phía hôm trước cõ xe đậu. Vết bánh xe còn đó, không một vũng máu trên mặt đất, cảnh vật chung quanh cũng không bị xáo trộn chứng tỏ nơi đây không diễn ra cuộc ác chiến. Nhưng. . . trận Bắc Đẩu Thiên Càng bị phá hủy không còn một dấu tích. Những hàng cọc sắt do Thiếu Hoa cắm xuống bày trận đã bị nhổ lên. Nhất Thu đứng bên cạnh thấy nét mặt Thiếu Hoa luôn biến đổi Chàng ngạc nhiên nên hỏi:

- Theo nhận xét của ngu huynh nơi này không diễn ra cuộc ác chiến.

- Đại ca đoán thử xem bao nhiêu nhân mã biến đâu mất hết?

Nhất Thu cau mày, chàng đi quanh quan sát một vùng rộng lớn rồi quay trở lại.

- Có hai người chết có lẽ là người của bảo tiêu. Những dấu vết lưu lại, chứng tỏ đây là một cuộc lui quân có tổ chức vậy chỉ có một trong hai trường hợp có thể xảy ra là. . .

hoặc đoàn đã bị địch thủ bắt sống hoặc đã có một cuộc mua bán.

Thiếu Hoa không tin vào lời Nhất Thu lại có thể là sự thực, chàng nói :

- Tần Bình không thể nào hành động sơ xuất vậy đâu. ông ta rất sợ triều đình biết được Nam Hải tiêu cục đã tiếp tay cho Kiều Tôn Dung mưu đồ tạo phản .

Nhất Thu tỏ ra am hiểu những hung hiểm trong giang hồ, chàng nói :

- Sao hiền đệ không nghĩ đến việc Bức Vương có thể hợp lực với Kiều Tôn Dung, cả hai đều có mưu đồ tạo phản, nếu thực họ liên thủ với nhau thì Nam Hải tiêu cục còn có lý do gì để tiếp tục bảo vệ đưa Vi Trưởng lão về Trường An như hiền đệ buộc họ thực hiện?

Nhận xét của Nhất Thu làm cho Thiếu Hoa giật người. Sự thực lại có thể như vậy ư? Nếu vậy Vi Trưởng lão và Kiều Ly Cơ chắc đã lâm vào cảnh ngặt nghèo rồi! Nhất Thu đưa ra một vật nói:

- Hiền đệ có nhận được vật này không? Ngu huynh vừa nhặt được .

Thiếu Hoa nhìn chăm chú vào tay Nhất Thu, đó là một chiếc trâm Ly Cơ thường gài trên tóc mấy hôm trước vì cái nam trang nên Ly Cơ không cài trâm nữa. Tại sao nó lại rơi trên mặt đất để Nhất Thu nhặt được? Vô tình hay cố ý để rơi? Giọng Nhất Thu chợt cất lên:

- Hiền đệ hãy tỉnh táo vào sự thật. Nam Hải tiêu cục đã phản bội. Họ đã phá hủy trận pháp rất có thể Vi Trưởng lão và Kiều cô nương đã bị bắt đi .

Thiếu Hoa nghiêng răng giọng thù hận:

- Tần Bình, ta thề san bằng Nam Hải sơn trang của người.

- Theo ngu huynh, chủ chốt không phải là Tần Bình. Kẻ vượt biên giới từ Nam Quốc qua đây mới đáng sợ. Tuy nhiên để tìm ra tung tích của Vi Trưởng lão và Kiều cô nương chúng ta phải đến thăm Nam Hải sơn trang một chuyến.

Cho là nghĩa huynh chí lý, Thiếu Hoa nói :

- Đường đến Nam Hải sơn trang rất xa chúng ta hãy vào làng tìm mua ngựa.

Nhất Thu gật đầu, chàng nghĩ không nên phí sức vào cuộc hành trình, kẻ thù bây giờ không phải chỉ có một Bức Vương mà rất có thể gồm cả Mã Yên Sơn và Nam Hải tiêu Cục Nhìn vào thực lực ngoài hai huynh đệ chẳng còn ai. Nhất Thu cùng với Thiếu Hoa cắt rừng đến một làng rừng, chàng cho là ngựa của người miền núi sức chịu đựng dẻo dai và hung hãn hơn nhưng mới đi được một đoạn Nhất Thu lại nhìn thấy ám hiệu của Cái Bang trên thân cây. Chàng vội nói với Thiếu Hoa:

- Hiền đệ, đệ tử Cái Bang để lại ám hiệu khắp nơi, chúng ta hãy chia làm hai đi tìm khắp vùng này xem có thể cứu vãn chi được không?

Thiếu Hoa gật đầu phóng người rẽ qua lối khác, lẫn vào cây rừng Thiếu Hoa thấy rải rác những xác chết phần lớn là người của Cái Bang, thỉnh thoảng có một vài thủ hạ của Bức Vương, áo bay đã bị lột mất. Thiếu Hoa lật thử vài tử thi hi vọng một đệ tử Cái Bang nào còn sống sót để phăng ra tin tức của Ly Cơ và Vi Trưởng lão nhưng tất cả các đệ tử Cái Bang đã chết từ lâu, người lạnh cứng. Thất vọng Thiếu Hoa tiếp tục đi sâu vào rừng chàng nhìn thấy khuất sau cây rừng cỗ xe chở Vi Trưởng lão nằm im lìm.

Phản ứng tự nhiên Thiếu Hoa nép người vào thân cây lặng im quan sát. Không có một bóng người. Một ý nghĩ chợt làm Thiếu Hoa lạnh gáy. Hay là họ bị giết cả rồi! Ý nghĩ này làm Thiếu Hoa như ngồi phải lửa, chàng vận Phi Long cương khí rồi thận trọng truyền từ gốc cây này sang gốc cây khác tiến về phía cỗ xe. Từng bước một càng tiến lại mỗi lúc một sát. Sự lặng lẽ ghê rợn như đóng thành khối làm cho Thiếu Hoa muốn nghẹt thở, Hoả thiên kiếm trong tay sẵn sàng xuất chiêu .

Soạt!

Thiếu Hoa giật mình vùng kiếm nhưng. . . Đó chỉ là một con thú tò mò chui vào gầm xe phóng chạy. Thiếu Hoa thầm nghĩ: Chẳng lẽ chúng bỏ lại cỗ xe không nếu có người con thú nào dám đến gần . Tuy nghĩ thế Thiếu Hoa vận thận trọng, chàng đến bên cạnh cỗ xe đưa tay kéo nhẹ tấm vải che mái qua một bên, nhìn vào bên trong Thiếu Hoa kinh hoàng vội bước giật lùi, chàng khê kêu lên: Trời! . . .

Trong khi ấy Nhất Thu đi theo hướng khác, chàng đau lòng nhìn thấy một số đệ tử Cái Bang nằm chết bên những gốc cây. CỐ người chết đứng lưng dựa vào thân cây, da mặt xanh như chàm, mắt trợn trừng. Nhất Thu cảm hận bọn hung thủ. Trong đời chàng đã có lần nổi máu tàn sát, đó là lần đánh phá sào huyệt của Bang Hồng Bào, khi Kiều Thanh Thanh bị sát hại Nhất Thu đã điên cuồng lăn xả vào kẻ thù, “tiện” tên Hồng Bào bang chưa cụt hết chân tay. Lần này chứng kiến những đệ tử Cái Bang bị thảm sát, máu đã sát lại nổi lên, nếu hung thủ đại đột xuất hiện vào lúc này, có một tên hay một trăm tên, con người đã một thời vang danh Ngọc Diện Ma Tinh sẽ giết không chừa một mạng. Vào lúc cơn giận bùng lên chợt Nhất Thu nghe có tiếng rên rất nhỏ, chàng lắng tay nghe đó là tiếng kêu lên của một kẻ hấp hối. Nhất Thu vội tiến về nơi phát ra tiếng rên đó, chàng thấy một đệ tử Cái Bang nằm úp sấp trên một xác chết, một thanh gươm đâm xuyên qua người nhô thân kiếm đâm máu nhọn hoắt lên. Chính người đó cất lên tiếng rên. Nhất Thu vội bước đến, chàng phóng chỉ phong toả các huyệt rồi đỡ người đệ tử Cái Bang nằm xuống. ĐÓ là một đại hán cao lớn Nhất Thu chưa gặp qua lần nào, có lẽ nhờ công lực thâm hậu nên mới chịu đựng được nhát đâm chí tử đến tận lúc này. Nhất Thu nghĩ muốn biết tình trạng Vi Trưởng lão ra sao trước hết phải cứu tỉnh người đệ tử Cái Bang ngật một điều nếu rút thanh gươm ra có khác gì ban phát một nhát gươm ân huệ? Nhất Thu cau mày, chàng quyết định dồn Hồn Nguyên chân khí sang để cứu tỉnh đại hán. Nghĩ là làm, Nhất Thu ngồi xuống chàng vận Hồn Nguyên thần công dồn vào các đại mạch của đại hán. Một giờ sau tiếng rên của đại hán đã mạnh hơn, Nhất Thu lấy một viên Định Nguyên đan cạy răng đại hán nhét vào rồi tiếp tục vận công trị thương. Thêm một giờ nữa trôi qua. Chợt đại hán mở mắt nhìn Nhất Thu giọng thều thào:

- Đại hiệp là ai?

Nhất Thu thâm hồi chân lực, chàng nói:

- Tại hạ họ Vương tên Nhất Thu, vốn có mối thân tình với Trương Bang chủ quý bang.

Đôi mắt đại hán lộ ánh vui mừng:

- Đại hiệp mau đuổi theo, chúng bắt Vi Trưởng lão. . .

- Chúng là ai? Đi theo hướng nào?

Đại hán cổ rướn người lên đôi môi mấp máy nhưng tiếng phát ra không còn nữa vội tiếp nội lực sang nhưng đại hán kêu hừ lên một tiếng rồi vọt người ra sau thở hắt ra.

Nhất Thu thở dài, những lời trần trối chẳng được là bao, duy có một điều khá rõ ràng: Vi Trưởng lão chưa chết. Còn Kiều cô nương hoàn toàn không có chút manh mối nào, bất chợt Nhất Thu dồn sức hú lên một tiếng, tiếng hú làm cho Thiếu Hoa giật mình ngỡ là nghĩa huynh đang lâm nguy, chàng bỏ mặc chiếc xe chứa đầy xác chết băng người về phía tiếng hú. Đến nơi Thiếu Hoa thấy nghĩa huynh đang rút một thanh gươm trên ngực một đệ tử Cái Bang. Cái xác hồi dương co giật một lát rồi nằm im.

Thiếu Hoa lên tiếng:

- Hình như người này vừa mới chết.

Nhất Thu gật đầu:

- Ngu huynh đã cố cứu hấn nhưng không thành công.

Thiếu Hoa nhìn Nhất Thu bằng ánh mắt chờ đợi:

- Đại ca có được trần trối điều gì không?

- Có một câu duy nhất cho biết Vi Trưởng lão bị bắt đem đi, ngu huynh chưa hỏi tiếp câu thứ hai hấn đã tắt thở.

Thiếu Hoa chợt nhìn đăm đăm thanh gươm trên tay Nhất Thu, chàng nói:

- Đại ca, tiểu đệ thấy thanh gươm này quen quen.

Nhất Thu trao thanh gươm cho Thiếu Hoa, đỡ thanh gươm Thiếu Hoa nhìn vào chổi kiếm thấy khắc chữ “Khúc”, chàng nói:

- Thanh gươm này của Khúc Dương, một trong tứ tiêu đầu của Tần Bình.

Nhất Thu nhìn cái xác bị người đệ tử Cái Bang đè lên, chàng hỏi:

- Có phải xác chết nằm kia là Khúc Dương không?

Nhìn xác chết, Thiếu Hoa lắc đầu:

- Không, đây là một trong đội bảo vệ cỗ xe, có thể Khúc Dương giết chết người này trong tình hình rất gay go nên hấn bỏ cả thanh gươm mà chạy. Ai có khả năng khiến chúng hốt hoảng đến thế?

Chi tiết Thiếu Hoa vừa khám phá khiến Nhất Thu ngạc nhiên. Như thế là có thêm một lực lượng khác xuất hiện trong cuộc quần chiến này. Chàng nói:

- Tình hình trở nên rối tung, chúng ta kíp tìm đến Nam Hải tiêu cục.

Thiếu Hoa cũng tỏ ra hoang mang không biết Ly Cơ hiện giờ phiêu dạt nơi nào hay đã lọt vào tay bọn Bức Vương? Chàng cùng với Nhất Thu đến một làng Sơn Cước thấy trong hàng rào có một bầy ngựa không yên cương, tận xa mới có một mái tranh ẩn hiện trong cây rừng. Nhất Thu hỏi:

- Tiểu đệ cưỡi ngựa không yên cương được chứ?

Thiếu Hoa gật đầu, chàng nhảy qua hàng rào. Nhất Thu vội hỏi:

- Hiền đệ làm gì vậy?

Thiếu Hoa nhe răng cười:

- Ngộ biến từng quyền, chờ tìm chủ nhân hỏi mua quá thì giờ, chứ chắc họ chịu bán.

Chúng ta hãy “mượn” tạm. Đại ca cứ yên tâm.

Không chờ Nhất Thu nói gì. Thiếu Hoa chạy lại bên bầy ngựa, chàng nhảy lên lưng một con ngựa sao, nắm bờm thít nó lại. Con ngựa cất vó hí vang. Đúng lúc ấy ở phía ngôi nhà có người bước ra. Thiếu Hoa thúc gót con ngựa phóng về phía Nhất Thu, chàng gọi:

- Nhảy lên đại ca!

Nhất Thu búng người nhảy vút qua đầu Thiếu Hoa bay về phía đàn ngựa của chàng, buông người rơi trên lưng một con ngựa phóng tới như một tia chớp đen đuổi theo Thiếu Hoa. Đằng sau chủ bầy ngựa cũng vừa chạy đến chỗ đàn ngựa, đó là một cô gái miền sơn cước, cô nhảy lên lưng một con ngựa trắng mặc dù Nhất Thu và Thiếu Hoa chạy đã khá xa cô vẫn thúc con Bạch mã đuổi khoe. Ba con ngựa chạy vun vút như tên bay. Con bạch mã của cô gái có nước đại thật hay, mới hết một triền núi khoảng cách đã được thu ngắn, cô đưa một chiếc tù và lên miệng thổi một tràng. Đang chạy ngon trớn nghe tiếng tù và con ngựa của Nhất Thu và Thiếu Hoa cười cùng đứng phắt lại.

Mặc cho cả hai kéo bờm thúc gót hai con vật vẫn lì lợm đứng im, Nhất Thu nhìn Thiếu Hoa bối rối. Tình cảnh thật dở khóc dở cười. Thiếu Hoa mím môi:

- Cứ để tiểu đệ tính, dù sao chúng ta cũng vẫn phải dùng hai con ngựa này.

cô gái phóng tới, nhìn thấy kẻ ăn cắp ngựa là hai chàng trẻ tuổi Vô cùng anh tuấn thì ngạc nhiên há miệng chẳng nói nên lời. Thiếu Hoa kéo bờm thúc con ngựa chạy lại bên cô gái, chàng vòng tay:

- Cáo lỗi cùng cô nương, chúng tôi có việc quá khẩn cấp nên bất đắc dĩ mới hành động như vậy. CÔ nương đã đến đây xin vui lòng nhường lại chúng tôi xin bồi hoàn .

CÔ gái nhìn Thiếu Hoa với ánh mắt trách móc :

- Hỏi qua một tiếng nào có mất bao nhiêu thời gian, tại sao người lại hành động thô thiển như thế?

Thiếu Hoa vẫn giữ thái độ hoà nhã:

- Thật tình chúng tôi phải đuổi theo một bọn giết người, chúng đã đi quá xa nên mới xảy ra việc này. . .

CÔ gái nhìn Thiếu Hoa và Nhất Thu lặp lại :

- Bọn giết người? Chúng là ai?

- CÔ nương không biết đâu, bọn này hút máu người biết bay như dơi. Chúng đã sát hại rất nhiều huynh đệ của chúng tôi . Bây giờ cô nương đã hiểu, xin nhận lại . . .

Vừa nói Thiếu Hoa vừa đưa tay vào người rút ra mấy đ anh vàng. CÔ gái vội khoa tay:

- Đừng làm thế, các vị mượn ngựa xong việc đem trả. Hãy hứa đi .

- Ngộ chúng tôi bị địch giết thì sao?

- Không chết đâu, tướng hai vị phương cương đoan chính nhất định không chết yếu, nếu hai vị không gấp rút xin mời hai vị đến ra mắt gia gia, các vị sẽ được tặng một báu vật có thể trừ khử được giống dơi quỷ.

Thiếu Hoa nhìn Nhất Thu ngầm hỏi ý kiến. Nhất Thu khẽ gật đầu . Thiếu Hoa vội nói:

- CÔ nương, đây là đại ca của tại hạ tên gọi Vương Nhất Thu, còn tại hạ họ Lý tên Thiếu Hoa.

CÔ gái e lệ nhìn Nhất Thu, cất giọng thánh thót:

- Tiện nữ họ Phương tên Tiểu Cô, mời nhị vị công tử cùng đi .

Tiểu CÔ phóng ngựa đi nước kiệu phía trước, Thiếu Hoa quay sang Nhất Thu khẽ hỏi:

- Tại sao đại ca lại bằng lòng đi theo cô gái họ Phương?

Nhất Thu bình tĩnh giải thích:

- Trước hết ta không muốn trở thành tên ăn cắp ngựa bị bắt tại trận, thứ hai người miền núi có rất nhiều cái thần bí, rất có thể chúng ta học được cách khống chế bọn Bức Vương như Phương cô nương nói.

- Nhưng chúng ta đâu còn thì giờ.

- Nếu nói là trễ chúng ta đã trễ rồi, hiền đệ cứ làm theo ngu huynh.

cả ba trở về ngôi nhà trong rừng, từ xa Nhất Thu đã thấy có một vị lão trượng quắc thước đứng ngoài sân có ý ngóng chờ. Phương cô nương nhảy xuống ngựa, nàng chạy đến bên vị lão nhân, liếc thoáng:

- Gia gia, con mời hia vị công tử về để cầu kiến người, .

Phương lão khẽ hừ lên một tiếng:

- Trên đời này lại có vị công tử ăn cắp ngựa ư?

Tuy còn ở xa nhưng Nhất Thu vẫn nghe được tiếng nói của vị lão nhân. Chàng xuống ngựa vòng tay:

- Vãn bối xin ra mắt Phương lão bối.

Thiếu Hoa cũng vội hành lễ theo Nhất Thu, Phương lão ngạc nhiên tấy hai chàng thiếu hiệp có cốt cách phi phàm không hiểu sao lại làm cái việc của một tên đạo chích?

Lão gật đầu:

- Nhị vị đừng đa lễ, xin mời vào nhà đàm đạo.

Sau khi nghe Nhất Thu thất lại nguyên cố vì sao chàng phải tự tiện lấy hai con ngựa. Phương lão gật gù:

- Không ngờ lão phu đã mai danh ẩn tích tận nơi thâm sơn cùng cốc vậy mà chuyện thị phi vẫn tìm đến. Xin công tử nói rõ hơn Bức Vương là người như thế nào?

Nhất Thu nhìn Thiếu Hoa chàng nhường lời cho người nghĩa đệ. Thiếu Hoa tóm tắt:

- Bức Vương chỉ là danh xưng, tên thật của người này là Nùng Chí Vân, tộc trưởng một bộ tộc lớn bên Nam Quốc, Chí Vân muốn tạo phản bị Lý Triều truy diệt nên kéo thuộc hạ trốn sang Trung Nguyên. hần chiêu binh mãi mã có trong tay một đạo quân hùng hậu, bên cạnh hần có rất nhiều cao thủ rất giỏi tà thuật, chúng thường bày trận nhờ một loại áo bay đặc chế, một số trong bọn chúng hút máu người như loài dơi quỷ.

nạn nhân của chúng ngày càng nhiều, các môn phái ở Trung Nguyên đang khốn khổ vì bọn Bức Vương. Cái Bang Khất Cái hùng hậu như vậy mà nay gần như tan rã, vị bang chủ mất tích, bang chúng bị tàn sát không tiếc thương.

Nghe những lời của Thiếu Hoa, Phương lão thở dài:

- Không ngờ chốn giang hồ ngày nay lại đang chìm trong biển máu . Nhị vị anh hùng có tâm huyết trừ gian diệt bạo như vậy thật đáng ca ngợi. Họ Phương nhiều đời có một phương pháp diệt trừ những kẻ dùng tà thuật rất có thể hữu ích cho nhị vị công tử nhưng ngặt một nỗi đây là bí truyền của dòng họ Phương, nếu không phải người trong họ không thể truyền lại .

Tiểu CÔ đứng bên cạnh nghe Phương lão nói vậy khẽ nói :

- Gia gia, hay người thu nhị vị công tử làm đệ tử như thế sẽ truyền bí kíp được .

Phương lão nghiêm nghị lắc đầu :

- Từ bao đời nay, họ Phương có bao giờ thu nạp đệ tử? Con chẳng nhớ vậy sao?

Nhất Thu vòng tay:

- Thưa lão bá, vãn bối học võ là để hành hiệp không mưu lợi riêng tư. Nếu là bất khả thì xin lão bá hãy quên việc ấy đi. Vãn bối chỉ xin lão bá nhượng lại cặp ngựa để kịp lên đường Phương lão nhìn Nhất Thu, Thiếu Hoa rồi lại nhìn Tiểu CÔ chợt trên môi lão nở nụ cười hóm hỉnh. Lão gật gù:

- Cha con ta ẩn thân trong rừng thật là quanh quẽ, Tiểu CÔ đã đến tuổi trăng tròn, nhị vị công tử thấy dung nhan nó như thế nào?

Trong khi Nhất Thu và Thiếu Hoa cùng sững sốt thì Phương Tiểu CÔ mặt đỏ bừng bừng, cô khẽ cự nự:

- Icla gia gia, kỳ qua!

Phương lão cả cười nhìn Nhất Thu và Thiếu Hoa có ý chờ câu trả lời. Nhất Thu hiểu ý ông gia khá kỳ khôi này, chàng bình tĩnh nói :

- Dung nhan Phương cô nương quả thật hoa nhường nguyệt thẹn, xin chúc mừng lão bá.

Phương lão gật đầu lia lịa:

- Phải phải, chúc mừng như thế là rất đúng. Ta sẽ truyền bí kíp cho một trong hia vị công tử. Tiểu Cô, con nói đi, con gặp Lý công tử hay Vương công tử trước?

Phương Tiểu CÔ nhìn Thiếu Hoa rồi ghé sát tai Phương lão nói thầm, kể đó cô bỏ Chạy ra nhà sau. Phương lão vuốt râu cười sặc sụa. Lão nhìn Thiếu Hoa nhưng nói với Nhất Thu :

- Vương công tử, công tử có một huynh đệ xuất chúng. Lấy vai vế là huynh trưởng công tử hãy tác hợp Lý công tử với con gái ta. Ở đây giữa rừng chẳng nên câu nệ nghi lễ phiền phức. Ta nóng lòng muốn truyền bí kíp cho chàng rể quý rồi đây.

Nhất Thu nhìn Thiếu Hoa trong khi Thiếu Hoa há mồm kinh ngạc. Nhất Thu khẽ nói:

- Chúc mừng hiền đệ.

Thiếu Hoa gần muốn nhảy nhồm lên, c hàng nhăn nhó:

- Đại ca, đừng chọc tiểu đệ. Đệ từ Nam Quốc qua đây đâu thể nào lấy vợ. . . ngang thế này được .

- Hiền đệ không hài lòng nhan sắc Phương cô nương ư? So với Ly Cơ, Tiểu Cơ đâu có kém sút gì?

- Không phải thế, cả Ly Cơ tiểu đệ cũng không có gì riêng tư.

Phương lão nhìn Thiếu Hoa vẫy tay:

- Lý công tử, hãy lại đây ta thăm gân cốt xem học bí kíp nhà họ Phương có thích hợp không?

Thấy Phương lão làm tới khiến Nhất Thu càng bối rối. Thiếu Hoa chột nghiêm nét mặt:

- Thưa lão bá, cảm ơn hảo ý của lão bá nhưng việc hôn nhân quả thật vẫn bối chưa nghĩ tới . Hơn nữa vẫn bối vốn không phải là con dân nhà h Tống . . .

Phương lão khoa tay rồi rít:

- Không cần! Không cần! Con dân nhà h nào cũng được, con gái ta ưng là đủ rồi. Hãy mau bước lại đây.

Thiếu Hoa vòng tay thi lễ, chàng cương quyết:

- Đa tạ lão bá, anh em vẫn bối xin cáo từ!

Dứt lời Thiếu Hoa xoay lưng bước ra nhưng Phương lão đã cất tiếng đầy đe dọa:

- Công tử nghĩ muốn vào hay ra khỏi thảo lư của họ Phương này dễ dàng thế ư? Hãy vận công lên thử xem.

Thiếu Hoa nhìn Nhất Thu sững sốt. Chàng thử vận công hì thấy ngực mình nhói đau, sau đó tì phé như bị muôn ngàn mũi kim đầu đầu thấu cốt. Thiếu Hoa cắn răng khẽ nói:

- Đại ca hãy thử vận công lên xem.

Đến lượt Nhất Thu cũng lâm vào tình trạng như Thiếu Hoa, chàng khẽ nói :

- Nguy rồi, chúng ta cùng bị Phương lão hạ độc .

Phương lão cả cười:

- Ta không bao giờ dùng độc, trong người các người cả vạn con nhuyển huyết trùng hấu dối. Chỉ một ngày một đêm, thì phế các người sẽ nát như tương. Sao? CỐ chịu làm rở ra không?

Thiếu Hoa nhìn Phương lão trừng trừng, chàng gào lên:

- Đừng hòng, ta thà chết . . .

Chưa dứt lời chàng đã lăn ra mặt đất quần quai. Nhất Thu cũng chung số phận, cả hai ngất đi trong tiếng cười của Phương lão.

Khi Nhất Thu và Thiếu Hoa tỉnh lại trăng đã lên cao từ bao giờ, một mùi hương nồng nàn phả vào mũi Thiếu Hoa, chàng lồm cồm ngồi dậy nhưng một giọng nói cất lên:

- Lý công tử khoan cử động mạnh, hãy uống viên thuốc giải trùng này đi .

Thiếu Hoa định xuất chiêu không chế kễ vừa cất tiếng nói vì chàng nhận ra đó chính là Phương Tiểu Cô. Nhất Thu vội nhắc lại :

- Hiền đệ đừng lỗ mãng. Tiểu CÔ không có lỗi gì, hãy uống viên thuốc giải trùng này Chờ cho hai chàng uống xong Tiểu CÔ nói:

- Nhị vị thiếu hiệp đừng chấp gia gia tính tình kỳ quái nhưng người lại rất thương tiện nữ. Xin hai vị hãy quên chuyện hồi chiều đi, ngựa đã cột sẵn bên ngoài hai vị hãy mau lên đường.

Nhất Thu vận công chàng thấy người đã bình thường. Chàng đứng lên vươn vai nhìn ra ngoài sân trăng sáng như một tấm thảm. Thiếu Hoa có vẻ ngượng nghịu, chàng khẽ nói:

- Đa tạ cô nương, tại hạ nóng nảy làm kinh động đến nàng.

- Công tử và hiền huynh hãy mau lên ngựa, đừng quên ở một góc rừng có một Tiểu CÔ nhìn theo.

Thiếu Hoa chẳng biết làm cách nào an ủi được người con gái vừa xa lạ đã trở thành gần gũi nhưng nhớ đến Ly Cơ và Vi Trưởng lão, Thiếu Hoa lại sôi sục mối hận đối với Bức Vương. Chàng khẽ nói:

- CÔ nương hãy bảo trọng.

Chàng đứng lên định bước ra chợt Tiểu Cơ nhẹ nín tay chàng:

- Thiếu hiệp hãy nhận món quà này, chiếc bình màu đỏ khi gặp hung hiểm thiếu hiệp hãy mở nút rải ào không khí, nhớ là khoe chiều gió. Chiếc bình màu xanh là thuốc giải, thiếu hiệp chỉ cần ngậm một viên trước khi xuất thủ là an toàn.

Thiếu Hoa cảm động, chàng nhận hai chiếc bình nhét vào người thầm nói :

- Tiểu Cô, một ngày nào đó tại hạ sẽ gặp lại .

Một chập sau tiếng vó ngựa khua rền. Tiểu CÔ bước vào phòng trong thấy Phương lão nằm ngủ ngáy như sấm, nàng bước vội về phía chuồng ngựa, nhảy lên con bạch mã.

Trong chốc lát, con bạch mã phóng đi vun vút như một ảo ảnh.

Nam Hải sơn trang nằm im lìm dưới ánh nắng, từng nóc nhà san sát, mái ngói đỏ nổi bật giữa màu xanh của cây cối. Đã từng đến đây một lần, Thiếu Hoa khá rành các lối đi trong sơn trang, chàng ngồi im quan sát sinh hoạt bên trong. Sự canh gác tỏ ra nghiêm mật nhưng không lộ vẻ gì chứng tỏ Nam Hải tiêu cục đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh địch. Thiếu Hoa nói:

- Đại ca, Sơn trang không như tiểu đệ nghĩ, chẳng lẽ Tần Bình chưa về tới?

Nhất Thu phóng tầm nhìn vào từng góc sơn trang, các lối ra vào đều đóng kín, trong sân người qua lại bình thản. Chàng khẽ nói:

- Hiền đệ đã bị người của tiêu cục biết mặt, để ngu huynh đột nhập vào bên trong xem chúng đang làm gì.

Nhất Thu trao dây cương cho Thiếu Hoa, chàng dùng khinh công Ma ảnh Lược Đồ, người nhào đi bay vút vào trong sơn trang, đột nhiên Nhất Thu hoa mắt vì thấy khung cảnh trước mặt đột nhiên thay đổi, sát khí toả lên trùng trùng. Kinh ngạc Nhất Thu vội nhảy lộn ngược trở ra phía sau khung cảnh Nam Hải sơn

trang lại hiện ra với vẻ hiền hoà như cũ. Hiện tượng quái dị này khiến Nhất Thu nghĩ sơn trang đã được nguy trang bởi một trận thể không thể tự tiện ra vào như những nơi khác. Nhất Thu quay trở lại chỗ Thiếu Hoa ẩn núp, chàng nói:

- Hiền đệ hãy quan sát thật kỹ xem Sơn trang có điểm nào khả nghi không?

Hơi ngạc nhiên nhưng Thiếu Hoa vẫn làm theo lời Nhất Thu . Chàng lắc đầu :

- Tiểu đệ không thấy gì cả.

Nhất Thu chậm rãi nói:

- Lạ lắm, ngu huynh nhảy vào trong sơn trang, mới di chuyển mấy bước đột nhiên hoa mắt vì cảnh vật trước mắt thay đổi hoàn toàn, sát khí bốc lên ngùn ngụt.

Hình như bên trong là một trận đồ.

Thiếu Hoa giật mình, chàng nói:

- Không lẽ, Tần Bình đã lập trận Bắc Đẩu Thiên Càng để chống lại chính tiểu đệ?

Chúng đã bày trò ma quỷ chúng ta quyết san bằng Nam Hải sơn trang.

Nhất Thu gật đầu:

- San bằng Nam Hải sơn trang thì dễ nhưng chúng ta cần bắt chúng cung khai Vi Trưởng lão và Kiều cô nương hiện giờ ở đâu .

Nhất Thu gật đầu cùng với Thiếu Hoa phóng người vượt tường rào, cả hai vừa nhảy vào chuyện xảy ra với Nhất Thu lại xảy ra. Thiếu Hoa kéo Nhất Thu bước theo phương vị Các ngôi sao nhưng khung cảnh luôn chuyển động, ám khí bay loang loáng chụp xuống. Thiếu Hoa và Nhất Thu vội trở về nơi xuất phát. Thiếu Hoa cau mày:

- Lạ thật. Rõ ràng đây là trận Bắc Đẩu Thiên Càng nhưng vị trời các ngôi sao chuyển dịch lại khác, ám khí bốc lên mười phần ma quái. Chẳng lẽ Tần Bình đã được cao nhân chỉ vẽ thay đổi các phương vị tinh tú. Nếu quả đúng như vậy chúng ta sẽ khó mà bắt được lão Nhất Thu cau mày hỏi:

- Nếu ngu huynh dùng Ma Kỳ huỷ địa thể trận pháp có bị thay đổi không?

- Vật chất tương sinh tương khắc, nếu đại ca huỷ diệt lẽ chuyển dịch đó đương nhiên trận thế sẽ tan.

- Nếu vậy hiền đệ đứng ngoài này lược trận, hễ kẻ nào thoát ra ngoài không chế tức thì.

Dứt lời Nhất Thu phóng người lên cao, chàng lấy Ma Kỳ vận Hồn Nguyên Công phát mạnh xuống mặt đất. Từ Ma Kỳ luồng quái phong như sấm sét ụp xuống mặt đất nổ tung đất đá bay mịt mờ, Nhất Thu lại phát ngược Ma Kỳ, luồng quái phong xoắn ngược rú lên nổ giữa không trung phát ra những tia lửa đốt cháy cỏ cây bên dưới . Nhất Thu cất Ma Kỳ nhảy trở về chỗ Thiếu Hoa, chàng hỏi:

- Hiền đệ có thấy tận thể bên trong thay đổi chưa?

Thiếu Hoa chăm chú nhìn ảnh bọn thuộc hạ Nam Hải tiêu cục chạy nhốn nháo.

Vương Cao chỉ huynh một đội bảo tiêu ra trấn giữ các cổng, Đoàn Minh dẫn đội cung thủ núp sau các vách nhà sẵn sàng loạn tiễn. Khúc Dương đón đốc bọn cận vệ chia ra phòng thủ Nam Hải đường. Vừa nhìn thấy Khúc Dương, Thiếu Hoa nổi giận, chàng vận Phi Long thần công nói lớn:

- Tần Bình, ta cần biết tin tức của Vi Trưởng lão và Kiều công tử hiện giờ ở đâu . Nếu ngươi cứ tiếp tục lẩn trốn ta sẽ san bằng Nam Hải sơn trang.

Trả lời Thiếu Hoa là một trận mưa tên bay vun vút về phía chàng. Con ngựa sao của Thiếu Hoa trúng mấy mũi tên kêu lên vang lừng. Nhất Thu búng giận chàng rút Ma Kỳ định nhảy vào sơn trang chột Thiếu Hoa cản lại :

- Đại ca, không cần phải hao tổn chân lực, để tiểu đệ thử món bảo bối của nhà họ Phương.

Thiếu Hoa trao cho Nhất Thu viên thuốc giải, tiếp theo chàng bước lên đầu gió nói lớn:

- Tần Bình! Một lần nữa ta hỏi ngươi Vi Trưởng lão và Kiều công tử ở đâu? Ta chờ ngươi một khắc nếu không trả lời toàn thể Nam Hải tiêu cục sẽ bị huỷ diệt Hình như bọn Nam Hải tiêu cục không tin Thiếu Hoa lại có thể thực hiện được lời đe dọa nên vẫn chỉ có trận loạn tiền trả lời. Lần này dày đặc dữ dội hơn khiến Thiếu Hoa phải nhảy núp sau một thân cây. Loạt tên vừa dứt Thiếu Hoa bước ra đã thấy trong sơn trang cảnh vật trở lại như cũ. Hình như chúng gấp rút bố trí lại trận thế. Không còn nhân nhượng được nữa, Thiếu Hoa chờ một cơn gió mạnh thổi tới, chàng mở nút chiếc bình màu đỏ hướng về sơn trang, từ trong bình một làn khói đen bay ra, làn khói toả rộng lấp lánh úp vào khắp góc ngách sơn trang. Chờ một chập Thiếu Hoa mới lên tiếng:

- Ta đã cảnh cáo các ngươi không nghe, bây giờ tất cả hãy vận công sẽ biết.

Chỉ một lát sau trong sơn trang nổi lên những tiếng rú nhủn khiếp. Tiếng rú lan toả khắp nơi như một cơn dịch. Đã từng nếm mùi vị đau đớn, bây giờ chứng kiến hàng trăm nhân mạng đang quần quai rên siết, dù lòng dạ có cứng rắn đến đâu Thiếu Hoa cũng không thể nào bình thản được. Chàng lên tiếng:

- Các ngươi nghe đây, vẫn còn một con đường sống, các ngươi hãy mau khai ra Vi Trưởng lão và Kiều công tử ở đâu?

Các cánh cửa bung ra những bóng người loạng choạng bò lết về phía Thiếu Hoa, chàng nhận ra trong số đó có cả tứ tiêu đầu. Đoàn Minh van vãn:

- Hãy cứu chúng tôi Lý thiếu hiệp.

- Hãy khai ra điều ta vừa hỏi.

- Tần trang chủ đã đem đi cả rồi.

- Sao? Tần Bình đã đem Vi Trưởng lão và Kiều công tử đi đâu?

- Ta không biết. Trang chủ bí mật bỏ đi.

Thiếu Hoa tin lời Đoàn Minh vì kẻ chầu sống không thể nào lừa dối. Chàng hỏi Nhất Thu:

- Đại ca xử trí bọn thuộc hạ Tần Bình thế nào?

- Tha chết nhưng huỷ võ công của chúng đi.

Thiếu Hoa nói với Đoàn Minh:

- Các ngươi chưa chết ngay đâu. Qua hết đêm nay thuốc thánh cũng không cứu được. Hãy đưa chúng ta vào nơi tiền bối đang ở.

Đoàn Minh cùng bọn tứ tiêu đầu hướng dẫn Thiếu Hoa và Nhất Thu đi xuyên qua. . .

[thiếu một đoạn] đến một căn phòng cửa đóng im lìm, Đoàn Minh nói:

- Thiếu hiệp đã từng đến đây, phòng này chính là nơi Tần trang chủ nghỉ ngơi.

Thiếu Hoa co chân đạp tung cánh cửa, chàng giật mình thấy bên trong một người đứng sừng sững, gươm chống xuống đất, nét mặt lạnh lùng. Người ấy chính là Tần Bình, Đoàn Minh há miệng ớ, cả Khúc Dương, Vương Cao, Mạch Quốc đều tỏ vẻ ngạc nhiên. Khúc Dương lên tiếng:

- Trang chủ, rõ ràng người đã rời khỏi sơn trang rồi mà?

Tiền bối ầm ừ thụt hơi ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc. Ông ta lên tiếng:

- Hay lắm, thiếu hiệp đã tìm đến, chúng ta có cái trao đổi với nhau.

- Trao đổi? Ông còn muốn trao đổi với ta? Mạng ông có giữ được hay không còn đặt điều kiện.

Tần Bình vẫn tỏ ra trầm tĩnh:

- Đúng, nhưng nếu ta chết, ngươi sẽ không bao giờ tìm thấy Vi Bất Ngã và Kiều cô nương xinh đẹp nữa. Vì thế ta mới nói trao đổi.

Thiếu Hoa cất tiếng cười gằn, chàng nhìn Nhất Thu và chợt biến sắc vì Nhất Thu đột ngột xuất thủ, Tần Bình bật ngã ngựa. Nhất Thu đưa tay luồn vào chân tóc hắn và chàng từ từ gỡ ra một lớp da mặt, gương mặt Tần Bình biến đổi. Bọn tứ tiêu đầu rú lên:

- Người là ai? Sao dám giả dạng Tần trang chủ?

Nhất Thu nhìn trừng trừng kẻ đội lốt Tần Bình, bất chợt chàng thốt:

- Hoắc Đồng!

Nghe gọi đúng tên, Hoắc Đồng mở mắt nhìn Nhất Thu nhếch môi:

- Cuối cùng ta cũng bị người khám phá, nhưng trễ mất rồi.

Khúc Dương uất ức hỏi:

- Người đội lốt Tần trang chủ gạt chúng ta từ bao giờ?

- Từ lúc ta lột da mặt Tần Bình đeo vào mặt ta. Khà! Khà! Khà!

Sự thật diễn ra hư hư ảo ảo khiến Thiếu Hoa lúng túng:

- Thì ra người chính là một trong ba cận tướng của Nùng Chí Vân, các người qua đây bày trò ma quỷ. Một lần nữa ta hỏi: Vi Trưởng lão và Kiều cô nương đâu?

- Lão già ăn mày đã đem về Động Dơi để Bức Vương dùng làm con tin. Còn Kiều Ly Cơ đã được một cô gái cứu đi.

Nhất Thu ngạc nhiên hỏi:

- Cô gái ấy như thế nào?

- Ta chỉ biết đó là một cô gái rất đẹp. Nàng là ai nếu ta biết thì làm sao nàng có thể chạy thoát.

- Hình dung nàng ra sao?

- Lớn tuổi hơn Kiều cô nương, mặc toàn màu xanh, hình như họ có quen biết với nhau.

Nhất Thu nhíu mày trong khi Thiếu Hoa mừng rỡ:

- Đại ca, đó chính là Kiều tẩu tẩu. Việc ở đây đại ca tính sao?

- Các người trong Nam Hải tiêu cục Vô tội, họ bị tên Hoắc Đồng này lừa gạt. Hiền đệ hãy cho thuốc giải trùng độc cho họ đi. Còn tên bộ hạ của Bức Vương là tội phạm triều đình bên quý quốc hiền đệ tùy ý xử trí. Nhưng theo ngu huynh hãy tạm lưu mạng hắn lại vì hắn có thể giúp chúng ta đột nhập vào sào huyệt của Bức Vương. Có phải chính Bức Vương mới là tên tội phạm, chính triều đình nhà Lý trao nhiệm vụ cho hiền đệ truy diệt. Thiếu Hoa công nhận ý kiến của Nhất Thu là đúng lý, chàng gật đầu hỏi Khúc Dương:

- Khúc tiêu đầu, sao ta không thấy Lữ Vân phó trang chủ?

Khúc Dương tỏ vẻ lúng túng:

- tại hạ quả thật hồ đồ, hình như Lữ Vân đã nghi ngờ chân tướng của Tần Bình nên ngầm chống đối việc Nam Hải tiêu cục trở thành thuộc cấp của Kiều Tôn Dung, chính tứ tiêu đầu chúng ta đã tiết lộ với Tần Bình giả về sự chống đối này do đó phó trang chủ đã bị bức tử.

Thiếu Hoa hừ lên một tiếng:

- Thế còn ái thiếp Phi Loan?

- Nàng là người của tên Tần Bình giả.

- Gọi nàng ra đây.

Khúc Dương bước vào khuê phòng của Phi Loan, hắn hốt hải bước ra:

- Thiếu hiệp, nàng đã đi mất rồi!

Thiếu Hoa nhìn Hoắc Đồng:

- Phi Loan cũng là người của Bức Vương?

Hoắc Đồng lặng thinh một cách ngạo mạn. Thiếu Hoa cười gằn. Chàng vận Phi Long thần công định dồn chân nguyên thần dương thiêu đốt kinh mạch hắn để tra tấn nhưng Nhất Thu vội cản lại:

- Hiền đệ không cần làm thế, ta có một bí pháp dẫn huyết khiến gân cốt hắn co rút lại, gan góc đến mấy cũng phải khai ra. Bây giờ hiền đệ hãy phát thuốc giải trùng độc cho các thuộc hạ tiêu cực rồi khuyến khích họ về quê quán làm ăn.

Thiếu Hoa làm theo lời Nhất Thu, các gia nhân thuộc hạ của Tần Bình đồng loạt cảm tạ Nhất Thu và Thiếu Hoa. Duy có tứ tiêu đầu họ cùng quỳ xuống nói :

- Nhị vị đại hiệp, anh em chúng tôi lầm kế giặc làm cho Nam Hải tiêu cực tan tác. Bây giờ chúng tôi nguyện đi theo nhị vị để báo thù cho Tần trang chủ .

Thiếu Hoa gật đầu:

- Các vị biết suy nghĩ như vậy mới hợp đạo lý.

Nhất Thu nghĩ đến các đệ tử Cái Bang thuộc phân đàn của Cốc Dương chết thảm.

Chàng nhìn Khúc tiêu đầu hỏi:

- Các hạ và Nam Hải tiêu cực có tham dự tiêu diệt đệ tử Cái Bang trong rừng không?

Khúc Dương xanh mặt lắc đầu:

- Không, chúng tôi được lệnh âm thầm rút khỏi trận Bắc Đẩu Thiên Cáng. Giết các đệ tử Cái Bang chính là bọn Bức Vương.

Nhất Thu với tay rút thanh gươm sau lưng đưa ra, chàng đổi giọng:

- Người có nhận được vật này không?

nhận ra đó là thanh gươm của mình, Khúc Dương vội quỳ xuống:

- Đại hiệp, đó chính là thanh gươm của tạ hạ nhưng việc giết Mạc Cửu hoàn toàn ngoài ý muốn. Mạc Cửu cứ trung đuổi theo cỗ xe để giải thoát cho Vi Trưởng lão, do đó đã xảy ra cuộc thảm sát. Tại hạ xin tự chuộc lỗi.

Dứt lời Khúc Dương nhắm ngay mũi gươm xóc tới. Nhất Thu thâu gươm:

- Người không cần làm thế, hãy chết cho đáng mặt nam nhi .

- Đa tạ đại hiệp.

Khi Nam Hải tiêu cực chỉ còn lại vồn vẹn có bảy người, gồm Nhất Thu, Thiếu Hoa, tứ tiêu đầu và Hoắc Đồng. Thiếu Hoa nói:

- các vị tiêu đầu Cứ sinh hoạt bình thường, ta và đại ca cần tra hỏi tên Hoắc Đồng về những điều cơ mật của Bức Vương.

Tứ tiêu đầu lui ra. Thiếu Hoa nhìn Nhất Thu :

- Bây giờ xin đại ca ra tay.

- Hiền đệ giải độc cho hắn đi.

Thiếu Hoa lấy viên thuốc trong chiếc bình màu xanh nhét vào miệng Hoắc Đồng, nhưng hắn cắn chặt hai hàm răng, ánh mắt thù hận nhìn Thiếu Hoa, chàng phải bóp miệng nhét viên thuốc vào nhưng Hoắc Đồng phun ra, hắn gằn giọng:

- Ta không bao giờ phản bội lại dân tộc Mèo, các người đừng hòng ta cung khai, dắt đường cho các người đánh phá Ma Phong Lãnh. Giết ta đi.

Thiếu Hoa thầm ngạc nhiên trước ý chí quật cường của Hoắc Đồng. Nhất Thu cười gằn:

- Dù muốn hay không ngươi vẫn phải khai, vẫn phải bội lại dân tộc của ngươi.

Dứt lời Nhất Thu vận Hồn Nguyên công điểm vào các đại huyệt của Hoắc Đồng.

Hắn trợn mắt cắn răng cố sức chịu đựng nhưng toàn thân hắn bỗng nổi lên những tiếng kêu răng rắc như gân cốt đang có rút rạn nứt. Thân hình cao lớn của Hoắc Đồng từ từ gò xuống thấp lại. Hoắc Đồng nghiêng răng ken két, miệng ứa máu, mắt muốn lộn tròng ra ngoài. Chứng kiến cảnh ghê rợn này Thiếu Hoa bất nhẫn chàng đành quay mặt đi chỗ khác.

Trong lúc đó giọng nhất Thu lạnh lùng:

- Thế nào? Ngươi còn chịu đựng được bao lâu?

Hoắc Đồng gập người xuống, hắn nói như con thú gầm gừ:

- Giết ta đi!

- Giết ngươi, việc đó quá dễ nhưng ngươi phải sống để khai ra những điều ta cần biết. Sự đau đớn sẽ tăng lên gấp bội khi cơ thể ngươi mềm nhũn như một con cua lột.

Nói ra đi.

Hoắc Đồng rú lên một tiếng thảm thiết, hắn lăn lộn co quắp trên mặt đất. Sự đau đớn đến tột cùng khiến hắn buột miệng nói ra điều hắn không muốn nói :

- Ngừng lại, ta xin khai.

- Tốt lắm, Bức Vương có biết ngươi chịu đau đớn vì hắn đâu?

Dứt lời, Nhất Thu phóng chỉ giải khai phép tán cốt phân thân cho Hoắc Đồng. Hắn nằm im trên mặt đất thở hồng hộc một chập sau lồm cồm ngồi lên:

- Các ngươi muốn biết những gì cứ hỏi.

Nhất Thu ra dấu cho Thiếu Hoa:

- Đến lượt hiền đệ.

Nhất Thu ngồi vào chiếc ghế Tần Bình thường ngồi, chàng nhắm mắt vận công phu hồi chân nguyên, vì chàng có một điều bí mật: khi chàng dùng phép tán cốt phân thân, bản thân người dùng nó phải trả giá bằng chính nguyên khí của mình. Thiếu Hoa không biết điều đó. Chàng nhìn Hoắc Đồng với ánh mắt xuyên thấu tâm can, chàng hỏi :

- Ngươi bắt đầu khống chế tiền bối từ khi nào?

Hoắc Đồng nhắm mắt, hắn bắt đầu ôn lại từ lúc mới vượt biên giới sang Trung Nguyên, giọng đều đều . . .

13. Chương 13

Tần trang chủ đứng ngồi không yên, ông đi tới đi lui trong đại sảnh đường Nam Hải tiêu cục, thỉnh thoảng lại quay hỏi một thuộc hạ:

- Lữ tổng tiêu đầu về chưa?

Khúc Dương kính cẩn:

- Thưa trang chủ, tổng tiêu đầu vẫn bận Vô âm tính.

Tần trang chủ nhìn về phía án thư, trên đó có một tờ giấy. Trang chủ hầu như thuộc lòng những lời lẽ trong đó nhưng ông vẫn bước tới cầm tờ giấy lên đọc một lần nữa:

Gửi Tần Bình Nam Hải tiêu cục.

Trang chủ quả thật sùng đạo, Tần phu nhân và Tần công tử rất siêng năng lên chùa dâng hương cho Phật, công đức ấy để lại cho con cháu ít ai sánh bằng. Tuy nhiên, thiên hạ đại loạn tạo phúc riêng cho thế tử có hợp đạo lý chăng? Triều đình đầy tham quan ô lại, nhân quần ta thần tửng nhớ Đại Đường. Vì lẽ đó quả nhân kêu gọi Tần trang chủ vì muôn họ chúng ta hợp lực khởi binh phế bỏ Tống Đế, làm cho Quốc thái dân an đó là hợp với lẽ trời. Công việc mà quả nhân nhờ Nam Hải tiêu cục là bảo tiêu mười cỗ xe vận quân lương binh khí từ cửa Tây Kinh thành về núi Mã Yên Sơn trao cho nghĩa quân Việc làm này so với thực lực của Nam Hải tiêu cục quả nhiên không khó.

Để Tần trang chủ khỏi bận bịu thế này, quả nhân đã cho đón Tần phu nhân và Tần công tử về thăm lãnh địa dẹt gấm thêu hoa của Đường nguyên đế ban phát cho quả nhân Chờ khi Tần trang chủ chu toàn việc quả nhân nhờ cậy quả nhân sẽ thân chinh đón trang chủ đến để quả nhân chiêm ngưỡng cho thỏa lòng ái mộ.

Tần Bình đập mạnh tay trên án thư. Lời lẽ tuy ôn hòa nhưng đầy nham hiểm của chủ nhân bức thư khiến Tần trang chủ như ngồi trên lửa. Nếu không làm theo ý muốn của đối phương Tần phu nhân và tiểu công tử sẽ khó bảo toàn tính mạng, còn nếu làm theo có khác gì quân bạo thiên nghịch địa, Nam Hải tiêu cục cũng vì thế mà ô danh với núi sông.

- Thưa trang chủ, có một quái nhân xưng là Bức Vương sứ giả cầu kiến!

Tần trang chủ ngẩng mặt lên trần nhà, ông buông tiếng thở dài nói :

- Mời khách vào.

Một quái nhân cao lớn như một ngọn tháp xuất hiện, hần vòng tay nói:

- Chủ nhân bốn sứ gửi lời vãn an đến trang chủ .

Tần Bình nhìn khách, đưa tay:

- Mời an tọa.

Khách ngồi xuống, không quanh co:

- Trang chủ đã quyết định?

- Phu nhân ta và Tần nhi thế nào rồi?

- Cả hai là thượng khách của chủ nhân, trang chủ cứ bình tâm.

Tần Bình nhìn khách gườm gườm:

- Các người bắt cóc vợ con ta để buộc ta làm việc soái nghịch, thủ đoạn đó là anh hùng ư?

- Kể nào mạnh sẽ làm chủ thiên hạ, nếu chỉ là anh hùng liệu có lấy được thiên hạ chăng?

- Nếu ta không thuận?

- Trang chủ không phải là kẻ kém khôn ngoan đến thế.

- Các quần thần Đại Đường chưa nghe ai là Bức Vương, các người đừng lộng giả thành chân . . .

- Nếu các đại thần nhà Đường đều là những bậc hiền tài nhà Đường đâu đến nỗi mất ngôi. Chủ nhân bốn sứ là một bậc kỳ tài, việc gồm thâu võ lâm Trung nguyên chỉ còn là thời gian.

Tần Bình vỗ tay lên mặt bàn nạm:

- Nghịch tặc!

Tên sứ giả cả cười, giọng đầy đe dọa:

- Trang chủ muốn đoàn tụ với vợ con hay chỉ muốn nhìn thấy thủ cấp của họ? Hành trình đã sẵn sàng, bốn sứ chỉ chờ trang chủ để khởi hành.

Tần trang chủ thở dài, ông đứng lên tiếp tục những bước đi lui nặng nề. Bất chợt Trang chủ quay lại, gật đầu:

- Thôi được, nhưng ta có hai điều kiện.
- Bốn sứ lắng nghe.
- Thứ nhất, ta muốn gặp mặt phu nhân và tiểu tử tại đây. Thứ hai ta cần ba ngày để chuẩn bị.
- Hai điều đó có thể chấp nhận được nhưng ta cũng có một điều kiện.
- Nói đi!
- Chỉ một mình Tần Trang chủ đến gặp phu nhân và Tần công tử, không đem theo bất cứ một thuộc hạ nào.
- Ta đồng ý. Bao giờ?
- Canh một đêm nay.
- Tiến khách!

Tên sứ giả trước khi bước ra còn căn dặn :

- Trang chủ nên nhớ nếu bốn sứ phát giát có người thứ hai đi theo, cuộc ước hẹn coi như huỷ bỏ, hậu quả Trang chủ gánh chịu.

Tên sứ giả bước ra, hần lắc mình vọt lên không trung, chỉ một thoáng đã mất dạng.

Vừa lúc ấy tiếng vó ngựa nổi lên, Tần Trang chủ ngược lên, một kỵ sĩ đang rạp mình trên lưng ngựa phi như bay về phía Sơn trang, kẻ ấy chính là Lữ Văn tổng tiêu đầu. Lữ Văn nhảy xuống ngựa đi về phía Trang chủ, đẩy người ông ta bụi bám trắng xoá. Lữ Văn lên tiếng:

- Tại hạ đã không hoàn thành sứ mạng. Ma Phong Lãnh trùng trùng điệp điệp, không một dấu vết của Phu nhân và công tử.

Tần trang chủ xua tay:

- Điều đó không cần thiết nữa. Đêm nay ta có việc phải xuất trang, Tổng tiêu đầu thay ta thống lãnh Sơn trang. Nên nhớ từ canh một trở đi, ngoại trừ ta, tất cả nội bất xuất ngoại bất nhập.

Lữ Văn kinh ngạc:

- Tại sao trang chủ lại xuất trang đơn độc vậy?
- Ta chưa thể cho Tổng tiêu đầu biết được . à! Ngay sáng mai ngươi hãy tuyển những tiêu đầu giỏi nhất . Chúng ta sẽ về kinh thành một chuyến.

Lữ Văn ngạc nhiên.

- Trong lúc phu nhân và Tần công tử mất tích trang chủ quyết định một chuyến bảo tiêu xa đến thế à?
- Phu nhân và Tần nhi vẫn an toàn . Chuyến bảo tiêu này quan trọng nhất đời ta. Một cuộc đại bảo tiêu . Hãy y lệnh, đừng thắc mắc nữa.

Lữ Văn cúi đầu:

- Thuộc hạ lãnh ý.

Dứt lời Tần trang chủ quay trở về phòng riêng, từ lúc ấy cho đến nửa đêm trang chủ không xuất hiện trước các thuộc hạ.

Lữ Văn quay về Đông sảnh, ông tập hợp tứ tiêu đầu truyền lệnh của Tần trang chủ .

Lòng vị Tổng tiêu đầu đầy thắc mắc vì hành vi kỳ lạ của vị trang chủ, Lữ Văn ngầm giám sát xem vị trang chủ của mình định mưu đồ việc gì nhưng cánh cửa phòng Tần Bình đóng im ỉm. Đêm thật khuya, bóng đêm dày đặc bao phủ bốn bề. Một cơn gió thổi đến chỗ Lữ Văn đang ẩn núp khiến ông ta bất chợt buồn ngủ lả lù, cổ gượng lại mí mắt vẫn ụp xuống, Lữ Văn dựa lưng vào vách, người từ từ tụt xuống, ông ta ngủ như đã thiếu ngủ lâu năm . Chẳng biết đêm đã sang canh mấy, bất chợt một người vỗ vai Lữ Văn gọi :

- Tổng tiêu đầu, sao ngươi nằm đây ngủ?

Lữ Vân giật mình thức dậy, thấy trang chủ đang đứng trước mặt mình. Thầm hổ thẹn, Lữ Vân nói thác đi:

- Đêm không trăng, trời hơi bức, thuộc hạ ra đây ngồi hóng mát không ngờ ngủ thiếp đi, Trang chủ mới về? Về mệt nhọc, Tần trang chủ gật đầu :

- Phải, ta vào nghỉ, sáng mai Tổng tiêu đầu thay ta đôn đốc công việc .

Lữ Vân gật đầu, ông cảm thấy vị trang chủ của mình hôm nay có điều gì đó khác lạ.

Ba hôm sau đoàn bảo tiêu rầm rộ lên đường xuôi kinh thành. Suốt chuyến bảo tiêu, Tần trang chủ ít xuất hiện trước mặt mọi người. ông ngồi trong mui xe trầm ngâm. Lữ Vân nghĩ có lẽ trang chủ lo lắng cho Tần phu nhân và công tử nên không xông xáo như trước . Qua đêm thứ hai sau khi từ kinh thành trở về một việc ghê rợn xảy ra khi Lữ Vân được Khúc Dương tiêu đầu báo một người trong đoàn bảo tiêu tự nhiên chết. Lữ Vân vội đến nơi xảy ra án mạng nhưng không thấy gì khác lạ, duy có một chi tiết nét mặt người bị giết xám ngoét như bị trúng độc, trên cổ có mấy lỗ đâm rỉ máu đen. Lữ Vân nhìn cây cối chung quanh rậm rạp ông cho là hấn bị rắn cắn. Lữ Vân báo cho trang chủ, tuy ông có vẻ ngạc nhiên nhưng chỉ nói:

- Hãy nhắc nhở mọi người đề phòng rắn độc.

Qua đêm sau lại một người nữa trong đoàn bảo tiêu chết như đêm trước. Lữ Vân đến báo cho Tần Bình, viên tổng tiêu đầu thấy trang chủ hôm nay linh hoạt hẳn lên.

ông cùng với Lữ Vân đến quan sát kẻ bị giết rồi ra lệnh:

- Kể từ đêm mai cho đến khi về đến Mã Yên Sơn đoàn phải tổ chức canh gác, không kẻ nào được ngủ đơn độc.

Tuy biện pháp phòng vệ nghiêm ngặt được ban ra nhưng đoàn bảo tiêu vẫn bị rung động vì hai cái chết kỳ quái. Họ là những con người được luyện tập để chiến đấu, sẵn sàng chết bởi đao gươm nhưng hai cái chết kế tiếp nhau có vẻ bí ẩn khiến ban đêm dù đã có người canh gác vẫn không ai dám chợp mắt, chỉ vài ngày sau đoàn bảo tiêu gần như kiệt lực vì mất ngủ . Lữ Vân lại đến xin ý kiến trang chủ, ông ta trầm ngâm rồi nói :

- Cuộc hành trình quá dài băng qua những vùng chiến tranh đã khiến hàng vạn người chết có thể các oan hồn đã đi theo hãm hại đoàn bảo tiêu.

Chưa bao giờ Lữ Vân nghe trang chủ nói những câu tương tự, ông ra lệnh ban đêm đốt lửa chung quanh vùng hạ trại. Quả nhiên đoàn bảo tiêu yên ổn được vài ngày. Một hôm Tần trang chủ gọi Lữ Vân đến cho biết ông ra vào làng tìm một thầy pháp trừ tà, Lữ Vân không dám phản đối. Chờ cho trang chủ đi Lữ Vân âm thầm mở thử một xe bảo tiêu thấy “món hàng” toàn là binh khí, quân phục. Lữ Vân ngạc nhiên không hiểu số binh khí này tại sao lại chuyển từ triều đình về vùng biên giới hay là nhà vua sảo một cuộc nam chinh? Lữ Vân giữ im lặng về điều mình khám phá và một đêm tình cờ Lữ Vân thấy Tần Bình từ trên trời hạ xuống. Lữ Vân hoa mắt không tin vào điều mình vừa nhìn thấy vì Tần trang chủ biết bay như chim, đôi cánh dang rộng đáp xuống nhẹ nhàng Tần Bình đi ngang chỗ Lữ Vân, ông nhìn đắm đắm vị tổng tiêu đầu của mình, nghe tiếng Lữ Vân ngáy ro ro trang chủ yên tâm trở về cỗ xe của mình. Mấy hôm sau Lữ Vân tiếp tục rình và lại bắt gặp Tần trang chủ bay về, đêm nào cũng vào khoảng canh một. Hiện tượng trên khiến Lữ Vân nghĩ người đang được mọi người nhận là Tần trang chủ do người khác giả dạng. Như thế Tần trang chủ thật ở đâu? Cả vợ con ông ta nữa. Ý nghĩ này khiến Lữ Vân rùng mình, ông không dám thổ lộ sớm điều mình vừa khám phá. Khi cuộc bảo tiêu xong, ít lâu sau có một thiếu hiệp đến đề nghị Nam Hải tiêu cục hộ tống vị Trưởng lão về Trường An, lúc này Lữ Vân đã cảm thấy việc Cái Bang bị tiêu diệt có liên quan đến hành tung vị trang chủ giả, Lữ Vân họp tứ tiêu đầu thông báo điều mình khám phá nhưng không ai tin, đặc biệt Khúc Dương vốn ganh ghét với Lữ Vân, hấn ngầm ghé chức Tổng tiêu đầu nên đã ngầm báo cho Tần trang chủ.

Nghe Khúc Dương nói Trang chủ cười lạnh bảo:

- Gã họ Lữ này muốn lập công với triều đình nên vu cáo cho ta và toàn thể tiêu cục.

Các huynh đệ nghĩ sao?

Trong khi Vương Cao, Đoàn Minh, Mạch Quốc còn phân vân thì Khúc Dương đã hung hăng:

- Thừa trang chủ, Lữ Vân đã manh tâm bán đứng Nam Hải tiêu cục, thuộc hạ nghĩ nên sớm loại trừ để tránh hậu họa.

Trước khi đoàn bảo tiêu lên đường cùng với Lý Thiếu Hoa hộ tống Vi Trưởng lão về Trường An, Tần Bình tổ chức một bữa tiệc, trong bữa tiệc tứ tiêu đầu đã khống chế Lữ Vân và Tần trang chủ đã vạch tội Lữ Vân định bán Nam Hải tiêu cục cho triều đình và hạ lệnh chém Tổng tiêu đầu của mình. Lữ Vân gào lên:

- Tứ tiêu đầu, các người đã bị tên yêu quái này lường gạt. Hắn đã giết toàn gia môn trang chủ rồi đội lốt người để đưa Nam Hải tiêu cục vào bước đường cùng. Đừng tin hắn.

Khúc Dương thoi một quyền vào miệng khiến Lữ Vân gãy mấy cái răng, máu phun lênh láng. Lữ Vân vẫn không ngừng tố cáo:

- Các huynh đệ, người này chính là sứ giả Bức Vương giả dạng. Hãy trả thù cho Tần trang chủ.

Tần Bình sôi gan thét:

- Lôi hắn ra chém đầu!

Nghe Hoắc Đồng thuật tới đây, Thiếu Hoa chắc lưỡi:

- Chà, tức quá, anh em ta đã tha lầm Khúc Dương.

Nhất Thu lắc đầu:

- Bọn họ vũ dũng Vô mưu, Khúc tiêu đầu vì ganh ghét, đố kỵ muốn nhảy lên nắm chức Tổng tiêu đầu nên đã hại Lữ Vân, không phải hắn vì theo địch mà giết đồng bọn.

Tuy nhiên người này không nên dùng.

Thiếu Hoa hỏi Hoắc Đồng:

- Tần Bình hiện ở đâu?

- Hắn đã bị giết ngay đêm ta nói hắn đi gặp vợ con.

- Thế còn Tần phu nhân và đứa bé?

- Chúng bị hút máu chết ngay sau đó.

Thiếu Hoa nghiêng răng nói :

- Ta nguyện bắt tất cả các người giải về kinh đô trị tội .

Hoắc Đồng cười ngạo mạn:

- Chém giết ta các người cứ việc hạ thủ nhưng Bức Vương võ công cao tuyệt, thần thông quảng đại, các người đừng hòng chạm đến người.

Nhất Thu nhìn hắn nói:

- Một lần nữa hãy mau khuya ra có đúng các người đã đem Vi Trưởng lão về cho Bức Vương?

Hoắc Đồng lại cười:

- Tên Vi Bất Ngã bắt quá chỉ còn là cái túi da có ích lợi gì phải mất công đem hắn về Bức Cung?

- Các người giam Trưởng lão ở đâu?

- Dưới địa ngục!

- Người không muốn ném tán cốt một lần đó chứ?

Câu nhắc nhở của Nhất Thu khiến Hoắc Đồng chùn lại, cái đau như bị quăng vào cối xay nghiền nát khiến Hoắc Đồng sẵn sàng nhận một nhát gươm hơn là ném một lần nữa phép tán cốt của Nhất Thu. Hắn nói:

- Phi Loan đã đưa Trưởng lão đi tìm nơi ẩn náu của bang chủ Cái Bang.

Nhất Thu giật mình:

- HỌ khởi hành lâu chưa?

- Từ hôm qua.

Nhất Thu đứng bật lên, chàng nói với Thiếu Hoa:

- Hiền đệ, ngu huynh phải đuổi theo để ngăn chặn chúng hãm hại Trương bang chủ .

Hãy dùng mọi cách buộc hắn khai ra nơi Bức Vương ẩn náu. Coi chừng nơi đó đầy những cơ quan mai phục.

Thiếu Hoa phong toả huyết đạo của Hoắc Đồng rồi cùng với Nhất Thu đi ra ngoài, chàng nói:

- Trên đường đi đại ca hãy dò tìm hành tung của Kiều tẩu tẩu và Ly Cơ.

Nhất Thu đưa cho Thiếu Hoa thêm mấy chiếc Ma hoàn L - Hiền đệ vẫn luyện phép phóng nó đẩy chứ, trong trường hợp khẩn cấp hãy dùng Ma hoàn để thoát thân.

Thiếu Hoa gật đầu nhận Ma hoàn. Nhất Thu nhảy lên ngựa đột nhiên chàng mỉm cười :

- Hiền đệ đừng lo phải lưu lại đây một mình, hình như Phương cô nương đã âm thầm theo chúng ta.

Dứt lời Nhất Thu giật cương cho con Hắc phong chồm tới, vừa bắt đầu nó đã phi nước đại, người và ngựa phóng vun vút trên con đường ngược về phương Bắc. Thiếu Hoa đứng lặng nhìn theo người nghĩa huynh, bất chợt cất tiếng hỏi :

- Tiểu cô, nàng đó ư?

CÓ bóng người phóng loang loáng qua các ngọn cây, một lát sau tiếng ngựa hí vang lên. Đến lượt Thiếu Hoa mỉm cười, chàng trở lại chờ Hoắc Đồng bỗng sững ra đứng ngây người ra nhìn. Trên ngực Hoắc Đồng một lưỡi trủy thủ đâm lút cán ngay chỗ trái tim. Hắn đã chết đứng vì huyết đạo bị phong toả. Thiếu Hoa vội phóng người qua cửa sổ Chàng nhìn lên cành cây thấy một cô gái ngồi vắt vẻo trên đó. CÔ gái ấy chính là Phương trang chủ . Không còn đầu óc đâu để mừng cuộc tái ngộ bất ngờ, Thiếu Hoa hỏi cộc lốc:

- Ngồi đây lâu chưa?

- Đến đây từ hôm qua.

Thiếu Hoa nhìn trang chủ chằm chằm hỏi tiếp:

- Không phải vừa rồi chính nàng cưỡi ngựa ra ư?

Trang chủ lắc đầu:

- CÓ một cô gái vừa trong nhà bước ra, chính nàng nhảy lên ngựa chạy đi .

Thiếu Hoa thất sắc:

- Tại sao cô nương không ngăn lại?

- Ta sợ công tử hiểu lầm, nàng rất đẹp nhưng lớn hơn cả công tử.

Thiếu Hoa điếng người khi nghĩ người con gái ấy là ai, chàng chạy sang phòng ái thiếp của Tần trang chủ thấy một cánh cửa bí mật dưới nền nhà mở tung, một con đường hầm tối thăm thẳm hiện ra. Thiếu Hoa than thầm: chết rồi! Cả ta và đại ca đều bị tên Hoắc Đồng này lừa gạt. ái thiếp Phi Loan không đi đâu mà ẩn núp ngay dưới hầm bí mật, nàng đã hạ thủ để Hoắc Đồng không khai sào huyết của Bức Vương, rất có thể Vi Trương lão ở dưới đó. BỎ mặc tên sứ giả Bức Vương chết đứng, Thiếu Hoa đi tìm tứ tiêu đầu chàng hỏi:

- Các vị có biết trong sơn trang có một con đường ngầm dưới mặt đất ăn thông đi đâu không? Cả bốn ngạc nhiên. Vương Cao nói:

- Chúng tôi chưa bao giờ nghe Tần trang chủ nói về đường hầm nào cả.

- CÓ một đường hầm trong phòng ái thiếp Phi Loan, nàng vừa từ đó ra giết chết tên sứ giả Bức Vương rồi chạy trốn mất, các vị hãy mau thấp đuốc cùng ta xuống dưới đường hầm, có thể Tần trang chủ và phu nhân bị giam ở dưới đó.

Khúc Dương hăm hở cầm đuốc chui xuống hầm trước, hần mới đi được mấy bước chợt rú lên một tiếng khiếp đảm. Thiếu Hoa vội nhảy xuống chàng thấy Khúc Dương bị một cây thương đâm xuyên qua ngực, hần quần quai trên mặt đất một chập rồi nằm im.

Các tiêu đầu còn lại vừa nhảy xuống thấy Khúc Dương chết thảm đều thất đảm. Thiếu Hoa nói:

- Vương tiêu đầu, ba chúng tôi xuống đủ rồi, ông đứng ở trên canh chừng.

Vương Cao cả mừng nhảy lên khỏi miệng hầm. Thiếu Hoa nhặt cây đuốc thận trọng đi tới, càn vào sâu đường hầm càng mở rộng như một hang động có nhiều ngọc ngách, ánh đuốc cho mọi người nhìn thấy một cánh cửa đóng kín. Thiếu Hoa nghĩ rất có thể chúng nhốt gia đình Tần trang chủ trong phòng này, chàng ra hiệu cho Đoàn Minh, Mạch Quốc đứng dạt ra xa rồi co chân phóng ra một cước vào cửa, cánh cửa hang bung ra đổ ầm xuống để lộ ra một căn phòng trang trí lòe loẹt, sức nức mùi hương, rõ ràng phòng này là của một phụ nữ. Thiếu Hoa lật tung các nơi để tìm vết tích nhưng chẳng thấy gì, chàng trở ra tiếp tục cùng với nhị tiêu đầu đi vào các góc ngách khác.

Cuối cùng Thiếu Hoa tìm thấy điều chàng đi tìm: thi hài của một người đàn ông chỉ còn bộ quần áo và hài cốt. Đoàn Minh thốt lên:

- Tần trang chủ!

Mạch Quốc run run bước lại gần quan sát rồi gật đầu:

- Đúng là Tần trang chủ, người đã chết thảm. Chúng ta phải an táng trang chủ cho xứng đáng mới phải đạo.

Thiếu Hoa lại tiếp tục bước đi tới, trong một ngách khác chàng tìm thấy hài cốt một người phụ nữ và một đứa bé. Đoàn Minh bật lên khóc:

- Phu nhân! Tiểu chủ! Các người chết thảm quá.

Thiếu Hoa thở dài, chàng cầm hận thủ đoạn của bọn Bức Vương. Mạch Quốc vỗ vai Đoàn Minh:

- Đoàn huynh, chúng ta trở lên gọi Vương Cao xuống đem hài cốt gia đình trang chủ lên cầu siêu an táng.

Thiếu Hoa không cần thiết có các tiêu đầu cùng đi, chàng cầm đuốc tiếp tục khám xét các hầm còn lại nhưng chúng toàn chứa những báu vật và vàng bạc. Vì Trương lão không có nơi này. Chàng nghĩ hay là Hoắc Đồng nói thật? Phi Loan đưa Trương lão đi dọc đường giết chết Trương lão rồi quay trở lại đây giết luôn Hoắc Đồng. Nếu đúng như vậy thì người đàn bà này quả thật xứng đáng là động bọn với Bức Vương Nùng Chí Vân. Thiếu Hoa định quay trở lên mặt đất thì nghe tiếng nước chảy đầu đó, chàng lần theo tiếng nước chảy, áp tai vào vách và cau mày suy nghĩ: Nhất định phải có lối ra, vì tiếng nước chảy chứng tỏ ở bên ngoài có một khe suối. Thiếu Hoa ra sức tìm kiếm nhưng vẫn không tài nào tìm được cánh cửa bí mật. Chàng chợt nhớ đến Phi Loan đi về người trong sơn trang không hay, ngay cả Tần trang chủ cũng thế. Tâm cơ máy động Thiếu Hoa vội quay trở lại phòng của Phi Loan, cuối cùng chàng khám phá ra một lối thoát lên mặt đất nằm sau một bức tranh thủy mặc vẽ cảnh tam anh kết nghĩa vườn đào Lối đi này trở lên một con suối, giá nước đổ xuống một chiếc bồ nhỏ, cửa ra được nguy trang rất tinh vi, trong lòng hòn non bộ có các hang nhỏ vừa để một người chui vào Thiếu Hoa đứng trầm ngâm suy nghĩ, chàng nhìn quanh thấy sơn trang cách không xa. Nơi Thiếu Hoa đang đứng là một khu cây cảnh âm u trang nhã chứng tỏ sinh thời Tần Bình cũng là một người có tâm hồn hướng thượng, ông ta đã chuẩn bị cho mình bước hưởng thụ khi về già. Thiếu Hoa quay trở lại đường hầm, chàng quyết định vào phòng ái thiếp Phi Loan tìm kiếm, sau khi tìm kiếm khắp nơi Thiếu Hoa tìm thấy một bức vẽ thật lạ lùng, nhìn mãi Thiếu Hoa vẫn không hiểu bức vẽ ấy ngụ ý gì, chàng Cất bức vẽ vào người rồi quay trở về bằng lối cũ. Vừa trèo lên khỏi miệng cửa bí mật Thiếu Hoa thấy Tiểu CỐ ngồi trên chiếc ghế bành của Tần Bình, cô nheo mắt nhìn Thiếu Hoa như có ý trách sao quá liều mạng. Gặp cái nhìn đó Thiếu Hoa cảm thấy chơi vơi, chàng hỏi:

- Phương cô nương chờ tại hạ?

- Ngồi canh chừng cho công tử thì đúng hơn.

- Bọn tiêu đầu đâu cả rồi?

- Họ khiêng một người bị giết đi chôn.

Thiếu Hoa nhớ đến Khúc Dương, hẳn bị mũi thương đâm xuyên ngực hẳn là đã bất cẩn hứng trọn chiếc bầy giết người ngay ở ngưỡng cửa hầm bí mật. Thiếu Hoa chợt nhớ đến chiếc bình đựng trùng, chàng hỏi :

- CỒ nương, tại hạ dùng huyết trùng để khống chế người của Nam Hải tiêu cực và Hoắc Đồng, có cách nào tiêu huyết trùng trở lại không?

Tiểu CỒ gật đầu:

- Công tử chỉ cần để chiếc bình ngoài sương vào ban đêm nhưng phải đổ vào bình một ít máu tươi của bất cứ động vật nào. Một số huyết trùng đã bị thuốc giải diệt. SỚ còn bay trong không trung sẽ quay trở lại . Ba ngày sau mới dùng chúng được .

Thiếu Hoa nhìn Phương Tiểu CỒ chàng nói:

- Tại hạ định buộc Hoắc Đồng khai ra các mật lộ trên Ma Phong Lãnh để tử chiến với Bức Vương nhưng Hoắc Đồng đã bị đồng bọn hạ sát để diệt khẩu, bây giờ việc đột nhập vào trọng địa của bọn chúng thật khó.

- Công tử định sao?

- Còn có cách nào khác là cứ xông vào rồi tùy cơ ứng biến.

- Không được mới chỉ có một con đường hầm ở đây đã đổi mất một mạng, trên núi hẳn chúng mai phục cơ quan trùng trùn điệp điệp công tử một mình đột nhập hiểm địa có khác gì nộp mạng, phải tính cách khác.

Thiếu Hoa cảm thấy Tiểu CỒ hình như đã có cách nào đó đột nhập an toàn vào sào huyết Bức Vương. Chàng hỏi:

- Theo cô nương thì phải làm sao?

- Phải chờ ba người nữa.

Thiếu Hoa cả mừng nhưng không hỏi gì thêm về chuyện đó nữa. Chợt nhớ đến Phương lão, Thiếu Hoa ngần ngại:

- Tiểu Cô, nàng xuất sơn như thế không sợ Phương lão bá nổi giận ư?

Tiểu CỒ sụ mặt:

- Biết vậy còn hỏi, muội đã nói gì với phụ thân nhất định phải thực hiện cho được .

Thiếu Hoa giật mình nghĩ: nguy tới nơi rồi, lại còn Ly Cơ nữa, mình đang có sứ mạng, chưa hoàn thành đã vướng vào tặc luy! Tuy nghĩ thế nhưng trong lòng Thiếu Hoa cảm thấy một hương men ngây ngất dần lên, nhất là bên cạnh Tiểu Cô, tuy mới gặp chàng đã như hạnh ngộ từ lâu . Chàng bước ra ngoài sân, trận thể Bắc Đẩu Thiên Càng đã tan rã, tiền sảnh Nam Hải sơn trang trở nên rộng thênh thang vì nhân mã nay đã vắng hoe .

Chiếc băng đề Nam Hải tiêu cực trong một sớm một chiều tuy nét sơn còn tươi bóng trở nên hiu hắt. Thiếu Hoa nghĩ giờ này với con Hắc phong Nhất Thu hẳn đã vượt qua hàng trăm dặm. Nhìn bầu trời nắng đã nghiêng nghiêng Thiếu Hoa vận công hú lên một tiếng như Phượng gáy. Tiểu CỒ ngạc nhiên không hiểu Thiếu Hoa hú lên để làm gì .

Trong khi Thiếu Hoa ngược mắt nhìn lên bầu trời có vẻ trông ngóng, Tiểu CỒ nhìn vắn vơ về dãy núi mờ xa. Nàng chợt hỏi :

- Công tử, có phải đằng kia là rặng núi Ma Phong Lãnh?

Thiếu Hoa nhìn theo hướng trang chủ chỉ, chàng gật đầu :

- Ma Phong Lãnh là một trong dãy núi muôn trùng đó.

- Đường đến Ma Phong ước độ bao xa?

- Khoảng một ngày đường. Tiểu CỒ nghĩ gì thế?

- Tiểu muội nghĩ ngày mai chúng ta có thể lên đường đến đó.

câu nói chắc nịch của Tiểu Cồ khiến Thiếu Hoa biết không thể nào thay đổi được nữa. Vừa khi ấy con hắc điều trở về đậu trên chiếc cổng kim quan có treo tấm bảng Nam Hải tiêu cực. Thiếu Hoa định thông báo cho Nhất Thu biết những gì mình khám phá được nhưng kịp nghĩ lại cứ để nghĩa huynh truy đuổi dấu tích hung thủ, có thể Nhất Thu đuổi kịp nếu không chàng cũng cần về Trường An củng cố lại Cái Bang, đi thả vị Bang chủ mất tích. Thiếu Hoa nói với Tiểu Cồ:

- Phương cô nương, ngày mai chúng ta lên đường đến Ma Phong Lãnh, tại hạ và cô nương hãy cùng nghiên cứu một vật tìm thấy trong phòng ái thiếp Phi Loan .

Hai người đến bên án thư, Thiếu Hoa lấy bút vẽ mở rộng trên mặt bàn, cả hai đắm chiêu trước những hình vẽ kỳ dị . . .

14. Chương 14

Nhắc lại Vương Nhất Thu sau khi từ biệt Thiếu Hoa, chàng phóng ngựa trở về vùng Tây Giang, trên đường đi Nhất Thu thấy quân triều đình kéo đi trùng trùng, gươm đao tua tủa mười phần dững mãnh. Nhất Thu ngạc nhiên không hiểu triều đình điều quân vào mặt trận nào, nghĩ đến nghĩa đệ Lý Thiếu Hoa chàng lo lắng không hiểu có phải nhà Tống định xua quân tràn về phương Nam, Nhất Thu định hỏi thăm nhưng việc quân cơ có khi bị khép tội do thám cho địch. Chàng vào một tửu quán, dân chúng nhốn nháo vì thấy triều đình động binh, ai cũng nơm nớp lo sợ chiến tranh. Gương mặt chủ quán chảy dài, lão sợ rồi đây công việc làm ăn sẽ không còn được trôi chảy nữa.

Nhất Thu gọi thức ăn, tiểu nhị bước tới lắc đầu:

- Có còn gì đâu đám lính vét sạch cả rồi công tử ơi !

Đột nhiên một bàn tay vỗ nhẹ lên vai Nhất Thu, kèm theo tiếng nói :

- Huynh đài, ta đến từ sớm nên còn hủ rượu thịt mời huynh đài cùng thưởng thức Nhất Thu quay lại thấy một người ngoại tứ tuần ăn mặc sang trọng nhưng sắc diện hơi u ám, hình như ông ta lấy rượu để quên đâu. Tự dưng Nhất Thu có cảm tình với con người có vẻ yếu thế phía sau mình, không câu nệ Nhất Thu gật đầu :

- Đa tạ hảo ý, tại hạ ngồi trên lưng ngựa một ngày một đêm, cái đói đang hành hạ xồn sang, Đại hán nhìn Nhất Thu nói một câu lững lơ:

- Trên đời này cũng có người quên ăn quên ngủ như ta. Hay! Hay lắm! tiểu nhị đem thêm rượu thịt cho ta Tiểu don đã bụng ra, hán nhìn Nhất Thu cười :

- Công tử thứ lỗi, Kim đại gia đặt rượu thịt từ sáng sớm Nhất Thu khẽ hừ lên một tiếng, đại hán rói rượu vào chung đưa lên:

- Tại hạ là Kim Văn Lượng uống mừng cuộc sơ kiến.

Nhất Thu nâng chung:

- Tại hạ họ Vương tên Nhất Thu, xin chúc mừng Kim đa gia.

Đang nâng chung rượu lên bất chợt tay hơi khựng lại khi nghe Nhất Thu tự xưng tên họ. Kim Văn Lượng lấy lại vẻ thản nhiên rất nhanh. cả hai cạn chung Nhất Thu hỏi:

- Kim đại gia có biết quân lính triều đình đi đâu mà âm âm long trời lở đất vậy?

Kim Văn Lượng khẽ nói:

- Đường kim hoàng đế sợ ngại vàng lung lay nên phái hai mươi quân lính chia làm hai mũi. Một hướng về Quảng Đông, Quảng Tây đánh đuổi quân ngoại xâm đã dám cả gan chiếm của Tống triều tám châu. Mũi thứ hai hướng về Mã Yên sơn đánh dẹp loạn quân do cự thần nhà Đường là Kiều Tôn Dung thống lãnh. Phen này đích thân nguyên soái Tống Định Thanh xuất chinh thật là Trời long đất lở.

Nhất Thu cả mừng, nếu đúng như Kim Văn Lượng nói phen này Bức Vương và bè cánh lo chống đỡ quân lính triều đình cái bang sẽ được giảm áp lực. Nhân cơ hội này cùng với Thiếu Hoa đánh thốc lên Ma Phong Lãnh nhất định đắc thắng. Cao hứng Nhất Thu tự châm rượu vào chung rồi nói:

- Kim đại gia, hãy uống mừng cuộc xuất chinh này.

Kim Văn Lượng hồ hững:

- Chiến tranh, chết chóc, tang tóc, Nhất tướng công thành vạn cốt khô, có gì khiến Vương huynh đài cao hứng?

Nhất Thu không ngờ Kim Văn Lượng ưa lý sự đến thế, chàng mỉm cười :

- ĐÓ là cái giá phải trả, nếu ngoại quân xâm chiếm tám châu, mà chiếm tám tỉnh, Kiều Tôn Dung kéo quân về kinh thành tang tóc, chết chóc sẽ kể sao xiết! Như Thế không đáng uống mừng ư?

- Hay! Quả thật danh bất hư truyền. Đang phục! Đang phục!

Bên ngoài, quân lính triều đình bắt đầu chuyển động, những người lính như những chiếc chân của con rết khổng lồ tiến về miền Lương Quảng. Khi cảnh vật trở nên yên tĩnh, Kim Văn Lượng sửa lại trang phục nét mặt nghiêm trang - Đệ tử bốn tui cái bang xin ra mắt tân bang chủ Vương Nhất Thu Nhất Thu muốn bật ngựa trên ghế, chàng trở mặt nhìn Kim Văn Lượng:

- Kim đại gia đừng đùa như vậy, không nên Kim Văn Lượng khề cúi đầu :

- Chuyện dài dòng, xin bang chủ theo thuốc hạ về phân đà thuốc hạ sẽ kể lại cặn kẽ:

Rõ ràng là Kim Văn Lượng nói thật chẳng phải chơi, Nhất Thu gật đầu, cả hai sánh bước đi về một dinh thự nguy nga. Nhìn thấy ngôi nhà lộng lẫy Nhất Thu lại càng ngạc nhiên vì các đệ tử Cái bang từ bang chúng đến bang chủ đều ăn ngủ đầu đường xó chợ làm gì có một dinh thự cao sang đến thế. Hiểu ý Nhất Thu nhưng Kim Văn Lượng vẫn giữ im lặng đây tôn kính.

Khi Nhất Thu và Văn Lượng yên vị, chàng vẫn giữ thái độ chờ đợi sự giải thích.

Giọng Kim Văn Lượng trang trọng:

- Thừa bang chủ, ngài có nghe việc Trương bang chủ lần đầu tiên làm lễ mừng thượng thọ? giữa khi quan khách đến chúc mừng đông đảo đột nhiên có một vị khách không mời cũng đến, thuộc hạ của hắn dùng mê hồn hương và tà thuật khổng chế toàn thể chủ khách ăn mừng thượng thọ, Trương bang chủ và Đồng Tửu tiên bối công lực thâm hậu nên còn tại toạ được nhưng cuối cùng cả hai vị cũng bị đánh bại, Đồng Tửu tiên bối bị hôn mê tại chỗ, Trương bang chủ tuy bị nội thương nặng vẫn cố ôm Đồng tiên bối thoát ra khỏi vòng vây, người chạy về phân đà Lạc Dương nhưng ở đây cũng bị kẻ địch không rõ thuộc môn phái nào đánh tan cùng đường ôm Đồng tiên bối chạy lên thiếu Lâm tự, tại đây Đồng tiên bối trút hơi thở cuối cùng, kết thúc cuộc đời ngang dọc của một bậc kỳ hiệp trong thiên hạ. Mặc dù đại sư phương trượng dùng nội công phật gia cố cứu nội thương Trương bang chủ nhưng thương thế quá nặng, lại thêm buồn phiền về chuyện cái bang tan rã, người bạn thân thiết duy nhất không còn nữa. Nhìn qua lại Trương bang chủ thấy không còn ai đủ tài năng đức độ để khôi phục Cái bang, người nhớ đến đứa con trai của vị cố tri đã mất tức Nam Tử Kiến Vương Tử Dung, Trương bang chủ viết thư nhờ phương trượng đại sư tìm tân bang chủ đã được nêu tên trong di thư nhưng gần hai năm qua, Thiếu Lâm phương trượng và đệ tử cái bang còn lại mặc dù đã cố gắng đi tìm vẫn không thấy tông tích tân bang chủ, tình cờ hôm nay thuộc hạ nhờ duyên đã gặp người, Cái bang từ nay có người cheo chống. Đả cầu bồng hiện còn trên Thiếu Lâm tự, xin bang chủ định ngày triệu tập đệ tử các phân đàn để định ngày làm lễ đăng quang Nhất Thu bàng hoàng nghe Kim Văn Lượng nói. Chàng than:

- Thế là Trương bang chủ không còn nữa, Cái bang đã mất một trong những vị bang chủ lỗi lạc nhất. Đáng hận thay!

văn Lượng kính cẩn gật đầu. chợt Nhất Thu hỏi:

- Cái bang có hai phái sạch và rách. Chẳng lẽ Kim trườglão thuộc phái sạch.

Văn Lượng khoanh tay thưa:

- Địch nhân sẵn diệt Cái bang dữ dội. muốn tiếp tục hoạt động để tìm tân bang chủ thuộc hạ cùng bang chúng phải cải trang trong lột như thế này mới qua mắt được bọn chúng. Bây giờ bang chủ tính sao?

Nhất Thu tỏ vẻ nghĩ ngợi rồi nói :

- Di thư tương bang chủ để lại quyết phải thi hành, những người kế vị Trương bang chủ phải là người tài đức, tại hạ tự cảm thấy không đảm đương nổi trọng trách đó, hơn nữa đại trưởng lão Vi Bất Ngã hiện đang thất tung, tại hạ cố tìm Vi đại trưởng lão, chỉ có đại trưởng lão mới là người thực sự xứng đáng kế vị trương bang chủ Kim Văn Lượng quì xuống:

- Xin bang chủ hãy nghĩ lại, di thư đã được phổ biến trong toàn bang chúng. Khi trước bang chủ cũng đã sát cánh với Cái bang tiêu diệt bang Hồng Bào, trong tâm tưởng toàn thể đệ tử Cái bang đã hoan thực hiện di thư của cố bang chủ. Xin người vì đại cuộc đừng từ chối Nhất Thu vội đỡ Kim Văn Lượng lên:

- Kim trưởng lão đường làm thế, tại hạ còn quá non nớt nhưng quyết sát cánh cùng Cái bang tiêu diệt bọn Bức Vương để Cái bang lại được hưng thịnh để khôi phục lòng Trương bang chủ. Xin đừng nhắc đến chuyện kế vị Kim Văn Lượng vẫn quì, thưa:

- Nếu bang chủ không chấp nhận ngôi bang chủ, thuộc hạ quyết đội di thư quì mãi thế này.

Nhất Thu lung túng trước sự cương quyết của Kim trưởng lão, chàng thở dài gật đầu :

- Thôi được, tại hạ tạm thuận theo di thư của trương bang chủ, khi nào Vi đại trưởng lão trở về, kẻ thù đã bị đánh tan, ngôi bang chủ sẽ được đại hội cái bang quyết định Ngay bây giờ tại hạ muốn về Thiệu Lâm Tự thăm mộ Trương bang chủ sau đó chúng ta sẽ đến Ma Phong Lãnh rửa hận .

- Thuộc hạ thỉnh ý bang chủ Trên đường đến Lạc Dương có hai con tuần mã phóng như bay như biển. trên lưng tuần mã là một đôi nam nữ Vô cùng tuấn nhã. họ phi ngựa đến bên một con sông rất rộng, gió mạnh mặt sông nổi sóng, tiếng sóng vỗ vào bờ rì rào. Chàng thư sinh hỏi :

- Kiều tỷ tỷ sông này là sông gì?

- Đây là hàn Giang, một nhánh của sông Dương Tử Miệng nói, mắt cô gái họ Kiều ngóng nhìn trên sông, hy vọng có một con đò ngang giúp hai người qua bên kia sông. mặt sông chỗ này xa thị trấn nên vắng lặng không bóng một con đò. CÔ gái họ Kiều nói:

- CỐ lẽ chúng ta phải vào thị trấn mới qua bên kia sông được .

Thư sinh tỏ vẻ vui mừng:

- Hay lắm, chúng ta hãy đến một tửu lầu sang nhất ăn một bữa, tiểu đệ ở mãi trên núi chẳng biết thế nào là phố thị Kiều cô nương mỉm cười. Tiếng vỗ ngựa lại khua dồn. Thay vì đưa chàng thư sinh đến tửu lầu, cô gái họ Kiều lại gò cương trước một đám đông đang bu quanh một người đang mãi võ. Thư sinh ngạc nhiên hỏi:

- Tỷ tỷ mấy miếng võ tầm thường ấy có gì đáng để coi?

CÔ gái họ Kiều lắc đầu:

- Không phải ta coi múa võ, nơi này đông người nhất định bán được ngựa.

- Sao? Tỷ tỷ đem bán ngựa? Rồi lấy gì đi?

- Không có đò nào chở ngựa qua sông, qua bên kia chúng ta sẽ mua ngựa khác Kiều cô nương nhảy xuống ngựa, nài nỉ cương dắt nó đi một vòng, cất tiếng:

- Ngựa quý, ngày chạy ngàn dặm mời chư vị mua giúp Đám người đang coi mãi võ, bỗng thấy một thiếu nữ Vô cùng xinh đẹp rao bán ngựa đều tranh nhau mua. Ngay lúc ấy có một chàng công tử bước tới giờ tay vệt đám đông, hai người đi theo nói lớn:

- Dang ra, Mã công tử muốn mua con ngựa này.

Mọi người tự động dãn ra như gặp phải hung thần. Chàng công tử tươi cười lại bên cô gái họ Kiều:

- Bốn công tử muốn mua cả người lẫn ngựa. Mỷ nhân có ưng không?

CÔ gái họ Kiều bình tĩnh:

- Xin công tử đừng cợt nhả, nếu muốn mua ngựa một con mười lượng, hai con gấp đôi - Bỏ công tử mua tất cả, nàng để cho ta, gã tú tài kia cho Mã tiểu muội. Bấy đầu đưa người và ngựa về phủ Hai tên gia nhân xông vào định bắt cô gái họ Kiều, chàng thư sinh ngồi trên ngựa cả giận:

- Hay cho các người làm càn.

Dứt lời chàng ta há đôi môi mọng như con gái thổi ra một luồng hàn khí về phía hai tên gia nhân, vừa chạm phải luồng khí lạnh chúng rùng mình bước giật lùi. Mã công tử cả giận nạt:

- ĐỒ ăn hại đối phó với một tên thư sinh cũng không xong. Hãy coi thần lực của ta Mã công tử thét lên một tiếng xuống tấn, hần chưa kịp xuất thủ đã bị cô gái họ Kiều tuy đứng cách xa hần cả trượng nhưng nàng chỉ khẽ vung tay Mã công tử đã đứng ngay ra như trời chồng. CÔ gái họ Kiều nhảy lên lưng ngựa nói :

- Ly Cơ chúng ta đi thôi .

Chàng thư sinh được gọi là Ly Cơ giật dây cương hai con ngựa phóng đi nước kiệu.

Đột nhiên có tiếng reo hò phía sau. Ly Cơ quay lại thấy một toán quân lính binh khí sáng ngời đang đuổi theo, nàng thất kinh:

- Kiều tỷ tỷ, có quân lính đuổi theo chúng ta.

Không muốn rầy rà cô gái họ Kiều thúc ngựa phóng tới nhưng đầu kia một toán binh mã chặn lối. Ly Cơ cười gằn nói:

- Tỷ tỷ! Bọn chúng đã muốn thế chi bằng đánh cho chúng một trận thất điên bát đảo CÔ gái họ Kiều còn phân vân chợt bên tai như tiếng nói :

- Kiều muội, hãy bỏ ngựa đi theo ta.

CÔ gái họ Kiều nhìn về phía tiếng nói phát ra thấy một trung niên tú sĩ đang vẫy tay gọi mình, cô vui mừng gọi :

- Quách đại ca, tiểu muội tới ngay. Ly Cơ! Mau bỏ ngựa cô gái họ Kiều cùng Ly Cơ dùng khinh công đuổi theo trung niên họ Quách. Cả ba chạy như gió cuốn về phía bờ sông. người họ Quách hú lên một tiếng một chiếc thuyền lớn tấp ngay vào bờ, cả ba nhảy xuống vị họ Quách cầm bơi chèo vận nội công xài như máy, chiếc thuyền lướt trên mặt nước rẽ ra giữa dòng sông vừa khi ấy đám quân lính đuổi tới, chúng bắn tên theo như mưa bắc nhưng tất cả đều rơi xuống sông. Khi đã ở vị trí an toàn trung niên họ Quách cả cười:

- Kiều Ngọc Nữ, năm tháng có qua nhưng hiền muội không thay đổi chút nào.

Phải, cô gái họ Kiều chính là nữ hiệp Kiều Ngọc Nữ, nàng chỉ vị trung niên nói với Ly Cơ:

- Đây là Quách Trường Giang đại ca, vị này là Kiều Ly Cơ, ái nữ của chúa tể Mã Yên Sơn.

Ba người vào ngồi trong khoang thuyền, Trường Giang nhìn Ngọc Nữ chợt hỏi :

- Hình như hiền muội chưa gặp Nhất Thu .

Ngọc Nữ cúi mặt lắc đầu. Trường Giang nói:

- Ngu huynh rời sông Vị khắp nơi cũng hai mục đích. một đi tìm Nhất Thu hai nghe ngóng số phận Cái bang đi về đâu từ khi Trương bang chủ tuyệt tích Ngọc Nữ chỉ Ly Cơ nói:

- Tiểu muội cứu được Ly Cơ khi đoàn bảo tiêu bị những người của Bức Vương đuổi theo tiêu diệt.

Quách Trường Giang chú ý đến điều Ngọc Nữ vừa nói, chàng hỏi :

- Tại sao bọn chúng lại muốn diệt đoàn bảo tiêu - Chỉ vì có một vị thiếu hiệp tên là Lý Thiếu Hoa yêu cầu Nam Hải tiêu cục hộ tống Vi trưởng lão về Trường An.

Quách Trường Giang sững sờ:

- Tại sao Lý Thiếu Hoa lại muốn đưa Vi trưởng lão về Trường An? Vị thiếu hiệp đó là gì của Cái bang?

- Thiếu Hoa không là gì của Cái bang nhưng lại là nghĩa đệ của Vương đại ca. Chính Lý đệ nói vậy với tiểu muội, cả Lý Cơ cũng nói thế nhưng dọc đường Thiếu Hoa đột nhiên bỏ đoàn bảo tiêu để đi cứu một người. Người nào mà đối với Thiếu Hoa quan trọng đến thế? Tiểu muội có nghĩ đến Vương đại ca nhưng rồi lại không tin vì bản lãnh võ công của đại ca là bất khả xâm phạm, không gì có thể gây thương tích cho chàng.

Quách Trường Giang cau mày, vị đại hiệp nhìn ra mặt sông tỏ suy nghĩ dữ dội. ông chợt nói:

- Theo ngu huynh, chính Thiếu Hoa đi cứu Nhất Thu, võ công Nhất Thu dù cao đến đâu cũng không tránh khỏi cạm bẫy. Ta rất mong thiếu Hoa thành công Nghe Quách Trường Giang nói thế, đến lượt Ly Cơ lo lắng:

- Hôm đó con hắc điều mang về một chiếc lưới, Lý đại ca nói cái lưới ấy là của bọn quái nhân biết bay và Thiếu Hoa quả quyết một người thân đang bị tại nạn vì điều khiển được hắc điều chỉ có hai người Thiếu Hoa và một người nữa Bây giờ còn lo lắng chia đều cho ba người . Quách Trường Giang hỏi :

- Muội muội và Ly Cơ cô nương định về đâu bây giờ - Nuôi định về Trường An xem Nhất Thu đã về đó chưa?

Quách Trường Giang nhìn Ly Cơ như ngầm hỏi ý Ngọc Nữ, nàng gật đầu. Trường Giangtiết lộ:

- Ngu huynh có lên Thiếu Lâm tự thăm Thiếu Lâm phương trượng và được báo một lúc vừa tin buồn lẫn tin vui.

Ngọc Nữ chờ đợi, nàng thăm dò:

- Những tin ấy có liên quan gì đến chúng ta không?

- Có, một phần liên quan đến tiểu muội. Tin thứ nhất là Trương bang chủ và Đông Tử tiền bối đã tạ thế ngay trên chùa Thiếu Lâm. Cả hai vừa bị ngộ độc vừa bị nội thương nặng nề nên đã lìa trần. Trước khi chết Trương bang chủ có lập một di thư trao di thư và đả cầu bổng trao vị bang chủ kế vị .

Kiều Ngọc Nữ mau miệng:

- Đại hiệp có phải di thư bang chủ truyền ngôi cho Vi trưởng lão không?

Quách Trường Giang nhìn hai cô gái mỉm cười, chàng lắc đầu chậm chạp tiếp:

- Không ai trong tám vị trưởng lão được Trương bang chủ viết di thư truyền ngôi.

Người được Trương bang chủ kén chọn là một nhân vật trẻ tuổi, võ công xuất chúng, chính là Vương Nhất Thu Kiêu Ngọc Nữ ngồi ngáy ra, nàng đưa tay lên mặt bất chợt bật khóc. Quách Trường Giangluốngcuốngngẩn nĩ:

- Tiểu muội ngu huynh chẳng nói đùa bỡn cho vui đâu .

Ngọc Nữ lại càng khóc lớn hơn. cổ nén xúc động nàng nói:

- Chưa lên làm bang chủ đã cố ý tránh né không gặp mặt tiểu muội gần hai năm nay.

Bây giờ đường đường là bang chủ của một bang nổi tiếng bậc nhất Trung Nguyên khoảng cách lại càng với vợi. Phen này tiểu muội trở về An Thiên sơn không bao giờ xuống núi nữa.

Quách Trường Giang bật cười:

- Nhất Thu cố tranh né hiền muội là do có nỗi khổ trong lòng, với thời gian nỗi khổ ấy sẽ vơi đi Nhất Thu sẽ tìm đến hiền muội. Ngôi bang chủ cái bang không phải là một việc thú vị đối với Nhất Thu, hiền muội không cần thiết phải về trường An nữa. Sau này có dịp hãy đến Thiếu Lâm tự thắp cho trương bang chủ cây nhang là đủ. Sanh tiền bang chủ rất thương mến Nhất Thu, Thanh Thanh và hiền muội.

Mũi lòng Ngọc Nữ lại bật lên khóc. Quách Trường Giang mặc cho cơn xúc động của Ngọc Nữ dâng cao, chàng ra sau lái thuyền ra lệnh cho gia nhân đổi hướng xuôi về Dương Tử Giang, bắt qua Động Đình hồ, từ đó Quách Trường Giang và hai cô gái họ Kiêu bỏ thuyền hướng về Tràn Sa, lưu lại đó một đêm họ mua ngựa rong ruổi đến thẳng Tây Giang. Đi đến đâu cũng nghe tin Vương Nhất Thu vừa chấp pháp ngôi bang chủ cái bang bên cạnh cái tin quân lính đánh tan đạo quân mưu phản trên Mã Yên Sơn. Kiêu Tôn Dung

bị bắt giải về triều đình, đại công tử Kiều Tôn Cường tử trận . Nghe tin này Kiều Ly Cơ nhào ra mặt đất khóc rưng rức. Ba người lưu lại thị trấn bên Giang Tây một đêm. Quách Trường Giang nói:

- Chúng ta không thể đi khắp nơi tìm nhất Thu . Cái bang với tân bang chủ đang trỗi dậy, chúng ta phải tìm cách liên lạc với đệ tử cái bang mới mong tìm đến vị bang chủ của họ được.

Ý kiến của Quách Trường Giang rất chính xác. Chẳng bao lâu Trường Giang bắt liên lạc được với phân đà Cốc Dương, vị trưởng lão họ Cốc cho biết bang chủ đã thống lĩnh quần hùng kéo lên Mã Phong Lãnh hỏi tội Bức Vương, Quách Trường Giang nổi máu hào hùng, Từ khi Tiền Mạch LỘ chết, mất đi người hồng nhan tri kỷ chàng không còn lưu ngoài giang hồ, nhưng bây giờ người nghĩa đệ đã lên làm bang chủ Cái bang đang lực lượng lên đánh phá Ma Phong Lãnh. Không lên giúp tân bang chủ Vương Nhất Thu thì còn dịp may nào khác động thủ cho dân gân cốt? Quách Trường Giang nói với Ngọc Nữ:

- Hiền muội, ngu huynh nhất định lập công mừng Nhất Thu và hiền muội, nếu hiền muội chậm chân bang chủ sẽ thiếu một đại cao thủ trợ lực, có phải thế không Ly Cơ cô nương?

15. Chương 15

Nhắc lại Vương Nhất Thu, chàng cùng Kim Văn Lượng về Thiệu Lâm tự bái mộ Trương bang chủ. Đại sư thiệu lâm trao đũa cầu bông và di thư cho Nhất Thu. Đại sư nói:

- Trương thí chủ đã về với đức phật, việc trần thế trao lại cho tân bang chủ . Xin tân bang chủ tạo phúc cho bang chúng. Trong di thư có ghi tâm pháp khẩu quyết môn Giáng Long thập bát chương độc nhất Vô nhị trong thiên hạ. đũa cầu bông pháp cũng là một phần của di thư. Sau khi cái bang phục hưng tân bang chủ nếu muốn cải táng cố bang chủ về thánh địa cái bang đó không phải là ý nguyện của Trương thí chủ nhưng bốn tự sẵn sàng giúp tân bang chủ thực hiện đúng bang qui.

Nhất Thu từ biệt Phương trưởng thiệu lâm rồi cùng với Kim Văn Lượng đi tụ hợp vài chục đệ tử Cái bang, chàng quyết định trước khi lên Ma Phong Lãnh ghé ngang Nam Hải sơn trang để hợp với Lý Thiệu Hoa cùng tiền quân nhưng Lý Thiệu Hoa đã cùng Phương Tiểu CÔ và ba vị tiêu đầu khởi hành từ mấy ngày trước. thế nhưng chính Lý Thiệu Hoa cũng gặp trở ngại vì đường lên Ma Phong Lãnh bị quân triều đình vây kín do đó khi Nhất Thu kéo đệ tử Cái bang từ Nam hải tiêu cực đến Ma Phong Lãnh cả hai toán nhập lại làm một. Thiệu Hoa ngạc nhiên thấy Nhất Thu dắt theo một đội quân Cái bang hùng hậu, họ đối với nghĩa huynh quá ư cung kính khiến Thiệu hoa bối rối. chàng kéo Nhất Thu ra chỗ vắng hỏi:

- Đại ca, chuyện gì vậy? HỌ đối với đại ca cung kính như một vị bang chủ .

Nhất Thu mỉm cười vỗ vai người nghĩa đệ :

- Ngu huynh đang thống lĩnh họ lên Ma Phong Lãnh rửa hận cho Cái bang, như vậy không đủ để họ cung kính ư?

Thiệu Hoa nửa ngờ nửa tin vừa khi ấy Kim Văn Lượng bước tới trình trọng:

- Thưa bang chủ, quân triều đình trấn đóng khắp nơi. HỌ vây kín chân núi Ma Phong Lãnh không cho bất cứ ai lên xuống các đệ tử đòi phá vòng vây lên núi, xin người ban huấn lệnh Nhất Thu cau mày nghiêm khắc :

- Kim trưởng lão hãy truyền lệnh ta các đệ tử Cái bang không được vọng động. Đối với các cao thủ vòng vây này không nghĩa lý gì. Hãy đợi đêm xuống lệnh tấn công sẽ được ban ra Kim văn Lượng lui gót. Thiệu Hoa nheo mắt:

- Chết thật, ngu đệ thất kính xin bang chủ lượng thứ.

Nhất Thu khẽ hừ một tiếng, chàng quan sát trận địa, nói:

- Quân lính làm rầm rộ thế này có khác gì báo động cho Bức Vương, bọn chúng mặc áo bay không chừng khi chúng ta xông lên chỉ còn lại những tên Vô dụng ở lại thí chết!

Thiệu Hoa tỏ vẻ lo lắng:

- Chắc chắn chuyện đó sẽ xảy ra, đại ca tính sao?

Nhất Thu suy nghĩ, chàng đứng lại nhìn lên đỉnh núi, tính toán :

- Chúng ta có thể vượt vòng vây lên đỉnh núi trước quan binh, phục sẵn ở những trọng điểm chờ đêm xuống tấn công nhưng lực lượng chúng ta quá ít còn đệ tử Cái bang không đủ sức làm việc đó vì thế ngu huynh chưa biết hành động ra sao.

Thiếu Hoa tỏ vẻ mừng rỡ nói :

- Khi đột nhập vào phòng ái thiếp Phi Loan ở Nam Hải tiêu cục, tiểu đệ tìm được một bức tranh kỳ lạ, suốt đêm đệ và Phương Tiểu CÔ nghiên cứu bức tranh và cuối cùng khám phá ra đó chính là các mật đạo lên các trọng địa Ma Phong Lãnh, có thể nói tiểu đệ thuộc hết những những mật thất trong núi.

Nhất Thu khẽ kêu lên:

- Trời giúp ta rồi, ngu huynh sẽ tuyển một số đệ tử Cái bang hàng trưởng lão hai túi trở lên hợp cùng với hiền đệ, Phương cô nương đột nhập lên núi. Tuyệt kỹ phóng độc trùng của Phương cô nương sẽ giúp chúng ta rất nhiều.

Đột nhiên Thiếu Hoa ngăn ngữ:

- cổ điều tiểu đệ Còn lo lắng là trên Ma Phong Lãnh có những cái bẫy chết người, trong bức tranh không có một chút dấu vết về những cơ quan đó.

Nhất Thu nhìn Phương Tiểu Cô:

- Phần lớn cơ quan phải có người điều khiển, Phương cô nương sẽ dùng độc trùng để hạ hết bọn chúng, đó chẳng là giải pháp ư? Hiền đệ hãy mời Tiểu CÔ đến đây.

Sau khi nghe kế hoạch của Nhất Thu và Thiếu Hoa, Phương Tiểu CÔ áy náy:

- Số độc trùng đem theo quá ít, nếu dùng luôn chiếc bình tiểu muội trao cho Lý công tử cũng không đủ cho cả một ngọn núi cao ngất trời đầy những hang động. Chẳng khác gì lấy muối bỏ biển, dùng tay chắn gió, chưa nói việc quân triều đình bị vạ lây, thuốc giải bao nhiêu cho đủ để cứu !

Nhất Thu và Thiếu Hoa đứng ngăn ra. Chẳng lẽ chịu bó tay? Nhất Thu hỏi :

- Hiền đệ có đem theo bức tranh đó không?

Thiếu Hoa gật đầu lấy bức tranh ra, ba người chìm đắm trước bức tranh. Chợt Nhất Thu hỏi:

- Hiền đệ và Phương cô nương nghĩ sao về những con cộp trong tranh vẽ - Vùng này núi non hiểm trở, thú dữ rất nhiều . những chỗ vẽ hình cộp hẳn là nơi trú ẩn của thú dữ Nhất Thu gật đầu lấy một ngón tay chỉ vào chỗ vẽ những con cộp:

- Đùng là nơi ẩn núp của thú dữ! Hiền đệ nghĩ ra chưa?

Thiếu Hoa ngạc nhiên nhìn Nhất Thu chờ nghĩa huynh giải thích. Nhất Thu nói :

- Theo ngu huynh nơi vẽ những con cộp có thể hiểu theo hai cách. Thứ nhất, đó là nơi ẩn náu của Bức Vương và những thủ hạ thân tín như Hoắc Đồng. Cách hiểu thứ hai chính là nơi đó có đặt những cơ quan, cạm bẫy giết người.

Thiếu Hoa như bừng tỉnh, chàng khẽ reo lên:

- Đúng rồi trường hợp nào cũng có lợi cho chúng ta. Không cần chờ đến đêm nữa, bây giờ chúng ta vượt qua vòng vây lên đỉnh núi.

Nhất Thu gật đầu, chàng gọi Kim Văn Lượng, một chấp sau thêm tám người thuộc hàng đệ tử bốn túi trở xuống. Nhất Thu dắt Kim Văn Lượng và bốn trưởng lão lên núi theo lối chàng đã lên. Thiếu Hoa cùng Phương Tiểu CÔ dắt theo bốn trưởng lão vượt núi theo hướng thác nước cận nơi Thiếu Hoa đã cứu Nhất Thu không lâu trước đây.

Bàn mưu tính kế xong bài toán tập kích lên đường. Quân triều đình đang bao vây quanh chân núi chợt thấy những bóng người dùng khinh công phi thân loang loáng bay lên các tàn cây vượt vách núi họ hò nhau hò reo dậy đất, tướng tiên phong triều đình là Tiêu Đình Quý ra lệnh cho binh sĩ dùng trường cung nổ bắn theo như mưa bắc báo hại Vương Nhất Thu và Lý Thiếu Hoa phải chống đỡ chới chết mới đưa mọi người thoát khỏi vòng sát hại của loạn tiễn. Đột nhiên Phương Tiểu Cỗ sảy chân nàng ngã lăn trên triền núi khiến Thiếu Hoa thất kinh phóng người theo dùng phi long trảo níu nàng lại chàng hấp tấp hỏi:

- Phương cô nương nàng trúng tên phải không?

Nằm trong vòng tay của thiếu Hoa Tiểu cô muốn nhắm mắt hoài để tận hưởng cảm giác êm ái nhưng dưới chân núi tiếng quân reo muốn dậy non nên nàng đành mở mắt bên lên lắc đầu.

- Lý công tử, tiểu muội chỉ sảy chân.

Thiếu Hoa thở phào chàng vội buông Tiểu Cỗ ra, Tiểu Cỗ đứng lên sửa y phục chợt nàng thất sắc:

- Chết chiếc bình đựng Huyết trùng rơi mất rồi !

Thiếu Hoa cũng ngăn người ra nhưng sự rủi ro biết đâu mà tránh nên chàng an ủi:

- Tại hạ còn giữ một bình, chúng ta đã thông thuộc địa thế trong núi hy vọng không phải dùng đến trùng độc .

Đoàn người lại tiếp tục phi thân lên núi. Thiếu Hoa hướng dẫn mọi người đi vòng ra vách sau mọi người đứng nhìn lên thấy miệng suối ráo hoảnh lộ ra như một đường hầm, chàng nói:

- Theo bức tranh, đường hầm này đưa đến một thạch động, trong thạch động cơ quan ngăn, xả dòng thác ngầm trên núi. Chúng ta hủy chốt điều khiển cơ quan sẽ trở thành Vô dụng. Thạch động cũng có đường ngầm đưa đến một sân lộ thiên. Chúng ta hãy thận trọng bám vào vách núi dùng bích hổ du tường leo lên. Phải nhớ những mỏm đá đột nhiên nhô ra một cách đang ngờ thì đừng bám vào, đó có thể là một chốt cơ quan phóng ám khí.

Mọi người nhất nhất nghe theo Thiếu Hoa. Tiểu Cỗ bám sát Thiếu Hoa trong khi bốn vị trưởng lão Cái bang dán sát người vào vách đá leo lên thoăn thoắt giống như những con kỳ đà. Đột nhiên trên đỉnh núi nổi lên những tiếng ầm ầm. Thiếu Hoa ngược nhìn lên chàng thét lớn:

- Nép người sát vào vách núi, chúng lăn đá xuống!

Lời Thiếu Hoa vừa dứt đất đá đã dội trên đỉnh đầu mù mịt. Một tiếng rú thất thanh nổi lên kinh hoàng. Thiếu Hoa than thầm: Thế là một trưởng lão đã hy sinh! Khi đã tạm ngưng ném xuống Thiếu Hoa hỏi:

- Các vị trưởng lão có sao không?

Một vị trưởng lão ở gần Thiếu Hoa lên tiếng:

- Lôi Trưởng lão đã không may rồi !

Nhìn Sang phía tiểu Cỗ. Thiếu Hoa thấy nàng đầy người đất phủ, ánh mắt nàng nhìn chàng long lanh như thăm nói: tiểu muội vẫn ở bên công tử. Thiếu Hoa nghiêng rằng nhìn lên trên đỉnh núi, chúng thấy lơ nhố những bóng người nhô ra. Sôi gan Thiếu Hoa rút một chiếc Ma Hoàn vận sức tung lên. Ma hoàn xé gió hú lên tiếng kêu khùng khiếp, nó bay xẹt lên đỉnh núi như một tia chớp đen nhắm thẳng những bóng người lia tới. Cỗ những tiếng rú nổi lên, vài thân hình từ đỉnh núi rơi xuống, máu tươi văng cả vào quần hùng. Giữa lúc ấy trên đỉnh núi lóe lên một tia sáng chói chang theo sau một tiếng nổ dữ dội. Thiếu hoa gọi lớn:

- Hãy mau tiến lên!

Thiếu Hoa làm gương, chàng dùng Phi Long thân pháp bay người lên miệng hang, mấy bóng người vun vút lên theo. Tiểu Cỗ hỏi :

- Cái gì nổ trên đỉnh núi dữ dội vậy công tử?

- Một tên địch nào đó đã đại đột dùng binh khí can ma hoàn khiến nó phát nổ.

- Ma hoàn là gì vậy?

- Một chiếc vòng ám khí lợi hại Vô cùng đại ca Vương Nhất Thu tặng tại hạ. Sức tàn phá của nó rất khủng khiếp nên tại hạ chỉ dùng khi tình thế bắt buộc. Đây là lần đầu tiên. Tiên cô chất lưỡi trong khi ba vị trưởng lão càng thêm kính phục vị tân bang chủ của mình. Thiếu Hoa vội tiếp:

- Chúng ta đang ở miệng suối ngầm, phải gấp rút phá hủy cơ quan nếu không chúng ta sẽ bị cuốn rơi xuống bờ đá lởm chởm sắc nhọn như rừng gươm bên dưới. Dứt lời Thiếu Hoa theo chỉ dẫn trong bức vẽ phóng người vào trước, chàng thấy hang đá thạch nhũ đổ gãy ngổn ngang nên dộn chùng Nhất Thu gây ra cảnh này, chàng hỏi:

- Hãy mau chia nhau tìm nút cơ quan.

Mọi người chia ra các phía đúng lúc ấy một tiếng cười nổi lên:

- Ha! Ha! Ha! Chính các người tự mình chui vào chỗ chết. Hãy từ biệt nhau đi Nhanh như một ngôi sao băng, Thiếu Hoa phóng người về phía phát ra tiếng nói, người chưa tới Phi Long chưởng đã đẩy trúng một chiếc búa bằng đá rơi xuống nền vào một chiếc cổng cũng bằng đá, chiếc cổng chuyển động làm cho một bức cửa bằng đá đang che kín xoay ngang để lộ một lối vào. Thiếu hoa vận sức đẩy tiếp một chiêu lạc anh chưởng. Cửa đá bị đánh gãy đổ ập xuống vừa khi ấy nước từ trên đỉnh hang đổ xuống ầm ầm. Thiếu Hoa hét:

- Tiểu Cô! Các vị trưởng lão mau đi theo tại hạ.

Mọi người nhảy lại chỗ Thiếu Hoa mặt mũi nhếch nhác vì hết bị đất đá bây giờ nước lại tưới ướt như vừa ngoi từ đầm lầy lên. Thiếu Hoa nói :

- chúng sắp ập đến, hãy mở đường máu thoát ra sân lộ thiên.

Để trả lời Thiếu Hoa từ đâu chui ra hàng loạt người áo đen, khiến mây cầm tay, vũ khí quái dị sáng ngời, chúng kết thành bức tường kiên cố. Thiếu Hoa nói :

- Ta chỉ muốn tiêu diệt Bức Vương Nùng Chí Vân, các người hãy lui ra sẽ được bảo toàn sinh mạng.

Bọn hắc y nhân vẫn im lặng, chúng lừng lững tiến lại phía Thiếu Hoa như bức tường thép. Thiếu Hoa khẽ nói:

- Các vị trưởng lão, tình thế hôm nay buộc tại hạ đại khai sát giới, các vị hãy lui cả ra đoạn hậu .

Tiểu CÔ vội lên tiếng nhắc :

- Công tử, ở trong hang dùng trùng độc rất hiệu nghiệm, không cần phải phí sức .

Thiếu Hoa bình tĩnh, chàng vội lấy chiếc bình đồ trao cho Tiểu CÔ - CÔ nương dùng độc tinh diệu hơn tại hạ, hãy ra tay đi .

- Để tăng nhanh sức hủy diệt công tử hãy dùng chưởng phong đẩy cho nhuyễn trùng lan tỏa khắp hầm.

Tiểu CÔ mở nút, Thiếu Hoa vội phất mấy ngọn lạc anh chàng tạo ra những trận gió bay khắp hang, chỉ một lúc sau vòng vây chợt rung động, hàng loạt hắc y nhân ngã lăn trên mặt đất lẫn lộn kêu gào thảm thiết. Chứng kiến cảnh này Thiếu Hoa cau mày nhưng nếu mở lòng nhân từ những người chân chính sẽ thay thế ngã xuống để cho đám ma quỷ lộng hành. Tiểu CÔ trao trả bình trùng độc cho Thiếu Hoa. Cả bọn chạy dọc theo đường hầm chợt nghe tiếng reo hò ầm ĩ, Thiếu Hoa hướng dẫn mọi người thoát ra ngoài sân lộ thiên, chàng thấy Vương Nhất Thu đang hiển lộng thân oai trước vòng vây trùng trùng điệp điệp sát khí đằng đằng. Bên cạnh Nhất Thu chỉ còn Kim trưởng lão lạnh lặn, các vị kia máu tươi đầm người . Thiếu Hoa gọi lớn:

- Bang chủ, có tiểu đệ tiếp chiến.

Nhất Thu nhìn Thiếu Hoa không nói gì, chàng chiếu ánh mắt lạnh lẽo nhìn vòng vây buông lời cảnh cáo khủng khiếp:

- Ta sẽ nhận chìm các người trong biển máu nếu các người không đem trả Vi đại trưởng lão cho ta.

Nhị sứ Phàn Không, tam sứ Đèo Mân quát:

- Các chiến sĩ Miêu Quốc, Bức Vương là Vô địch, hãy tiến lên tiêu diệt Cái bang.

Nhất Thu buông chuỗi cười sồn gáy, chàng nói với Thiếu Hoa:

- Hiền đệ và các vị hãy lui cả ra ngoài hỏa công, ta sắp dùng Thiên âm ma khúc hủy diệt bọn chúng Các vị trưởng lão đã từng nghe cổ bang chủ Trương Quang Hồng nói về Thiên âm ma khúc của Vương Nhất Thu nên vội vã rút lui. Thiếu Hoa và Tiểu CÔ chưa hiểu Thiên âm ma khúc là gì nhưng thấy các vị trưởng lão tỏ vẻ kinh hoàng nên cũng bước theo. Trong đương trường, Vương Nhất Thu nhìn vòng vây, chàng nói:

- Một lần nữa ta mở đường hiếu sinh các người hãy lui mau !

Bọn thủ hạ của Bức Vương biến thành vách đá, chúng đứng im tưởng chừng khi ép lại có thể nghiền nát Nhất Thu thành cát bụi. Nhất Thu vận Hồn Nguyên thần công buông lên những tiếng cười, từ tiếng cười chuyển sang tiếng gào rú, từ gào rú chuyển sang sấm sét. Vòng vây như bị cơn đại hồng thủy dâng lên cuốn băng đi, chúng quăng vũ khí, khiến mây ôm đầu lẫn lộn trên mặt đất. Tiểu CÔ ngồi cạnh Thiếu Hoa run lên bần bật, Thiếu Hoa vội vươn tay áp lên huyệt đạo truyền công sang cho nàng, nhìn qua các vị trưởng lão, vị nào mồ hôi cũng ướt đầm, tóc dựng đứng bốc hơi. Giữa lúc ấy ba bóng người nhảy vút về phía Nhất Thu, vũ khí vung lên như ánh chớp. Thiếu Hoa nhìn thấy nhưng bất lực, tay chàng đang dính chặt vào người Tiểu Cô, dù chỉ lên tiếng báo động cũng đủ bị nội thương nhưng chẳng lẽ bỏ mặc bọn Bức Vương hạ sát Nhất Thu, bất kể bản thân Thiếu Hoa thét lên:

- Đại ca, coi chừng ám toán Vừa dứt lời Thiếu Hoa oẹ ra một búng máu tươi. Trong khi ba thanh gươm xả lên đỉnh đầu Nhất Thu . . .

choang! Xoảng! Xoảng!

Ba thanh gươm dội ngược lên hất ba kẻ đánh lén ngã ngựa. chúng lồm cồm ngồi lên, bọn chúng chính là Đèo Mân, Phần Khổng và Hồ Điệp lang quân Kiều Tôn Miên trên Mã Yên Sơn. Cả ba chết khiếp khi thấy Nhất Thu nhận ba nhát chém vẫn đứng trơ, chàng quay lại nhìn chúng cất tiếng cười lạnh lẽo:

- Giờ đến tội các người đã điểm, Nhất Thu vung tay, ma nhiếp thần công phóng ra năm ngọn chỉ phong xuyên qua lồng ngực của Phần Khổng. Đèo Mân và Tôn Miên khiếp đảm hoàn kiếm bước thụt lùi.

Giọng Nhất Thu như quỷ gọi hồn :

- Nói mau, các người nhốt Vi trưởng lão ở đâu?

Tôn Miên nhìn Đèo Mân lắc đầu, Đèo Mân nghiêng rằng:

- Bức Vương sẽ xé xác, hút máu người, đừng vội đắc ý - Ta lập lại, Vi trưởng lão ở đâu?

- ở dưới địa ngục ha! Ha! Ha!

Không dẫn được cơn giận, Nhất Thu vươn tay phóng cách không trào, đầu Đèo Mân như dính vào năm cái móc Vô hình, Nhất Thu từ từ co tay người Đèo Mân cũng từ từ lết trên mặt đất chạy đến trước mặt Nhất Thu, chàng định xiết thiết trao lại bốp vỗ Thiên linh cái của Đèo Mân nhưng vụt đổi ý, trào biến thành chỉ điểm vào huyệt đạo tên nhị sứ Bức Vương, hấn biến thành bức tượng đứng nhìn Nhất Thu trừng trừng.

Không buồn để ý đến hấn nữa. Nhất Thu chiếu cái nhìn uy hiếp vào Kiều Tôn Miên:

- Còn người, nếu không muốn chết thảm hãy khai ra nơi giam cầm Vi trưởng lão.

Con người Hồ Điệp lang Quân nổi tiếng về cơ trí và nham hiểm, hấn gật đầu :

- Tại hạ sẽ khai nhưng Thiên âm ma khúc sắp làm cho tại hạ kiệt lực, hãy mau trị thương . . .

Nhất Thu mỉm cười tiếng về phía Tôn Miên:

- Được ta giúp người hồi phục công lực, nhưng phải khai ra nơi giam giữ Vi trưởng lão trước đã.

Kiều Tôn Miên bỗng run lấy bầy, hấn cong người xuống rên rĩ :

- Tại hạ chịu hết nổi . . .

Trong một phút bất cẩn Nhất Thu đưa tay đặt lên huyệt đạo Tôn Miên định cứu hấn .

Như chưa hề bị thương bao giờ, thủ pháp của Tôn Miên nhanh như ánh sao, một đạo bạch quang từ tay hắt lóe lên đâm thẳng vào huyết đan điền của Nhất Thu. CỐ tiếng người rú lên, Tôn Miên xanh mặt như chàm vì một lần nữa hắt đâm trúng Nhất Thu nhưng chàng vẫn thản nhiên. Tôn Miên khiếp đảm:

- Người luyện được kim cương bát hoại?

Nhất Thu cười lạnh, chàng đưa tay lên:

- Một tên nham hiểm độc ác như ngươi để sống sẽ còn nhiều người bị hại . Nạp mạng!

Nhất Thu định đánh ra một chiêu Hỗn Nguyên đoạt hồn chưởng để kết liễu mạng Tôn Miên bất chợt có tiếng người kêu lên:

- Ngừng tay!

Nghe tiếng phụ nữ, Nhất Thu đình bộ ngược nhìn, chàng thấy Kiều Ngọc Nữ cùng với một cô gái khác đang chạy đến. CÔ gái lao về phía Tôn Miên gọi :

- Nhị ca! Tại sao nhị ca ở đây?

Kiều Tôn Miên nhìn người gọi mình, chàng nhận ra đó chính là Kiều Lý Cơ tam muội. ánh mắt Tôn Miên chợt long lên rồi dịu lại:

- Tam muội cũng ở đây?

Ly Cơ gật đầu:

- Tiểu muội cùng Kiều cô nương lên đây diệt Bức Vương.

Nói xong Ly Cơ ôm choàng lấy anh trai, nàng nói với Nhất Thu :

- Vương đại ca, đây là nhị ca của muội, xin đừng giết anh ấy.

Tôn Miên nhìn Ly Cơ:

- Tiểu muội có biết cha và Đại ca tử thương rồi không? Chính những người này và binh triều đã phá nát Mã Yên Sơn và Ma Phong Lãnh. Người . . . người đã nổi giáo giặc.

Vừa dứt lời lưỡi truy thủ trong tay Tôn Miên đã vạch tới giữa ngực Ly Cơ nhanh như làn chớp.

Hắn nhất định giết chết cô em gái hiện nay đã đứng sang hàng ngũ kẻ thù .

Mọi người hô lên thất thanh nhưng muốn cứu Ly Cơ cũng chẳng còn kịp nữa.

Chính Nhất Thu thân pháp cao thâm Vô tướng chỉ còn cách trở mắt nhìn cái chết của Kiều Ly Cơ.

Xoảng! Xoảng. . .

Hự!

Tôn Miên tháo lui ba bốn bước, bàn tay cầm truy thủ run rần trợn mắt quét nhìn tìm kẻ vừa cứu Kiều Ly Cơ. mọi người đều hướng mắt nhìn qua.

Chỉ thấy trong tay Phương Tiểu CÔ còn cầm mấy chiếc lá xanh đang chuẩn bị phóng tới Kiều Tôn Miên.

Thì ra vừa rồi Tiểu CÔ trông thấy Tôn Miên sắp động thủ giết Ly Cơ, Tiểu CÔ đã chớp lấy một chùm lá xanh vận khí chân người phóng tới .

Mấy chiếc lá được nội lực của thiếu nữ truyền vào cứng như ngọn phi đao vút tới đánh bật ngọn truy thủ của Tôn Miên cứu mạng Kiều Ly Cơ trong đường tơ kẽ tóc .

sau phút kinh hoàng Ly Cơ tháo lui ra sau, run giọng:

- Nhị ca. . . sao anh nỡ. . .

Tôn Miên quát:

- Nữ tặc . . . Ta giết ngươi !

Soạt!

Hắn bỏ truy thủ rút thanh trường kiếm lóe lên đạo hàn quang nhắm ngay yết hầu Kiều Ly Cơ điểm tới .

Trước đó ánh chớp một chiếc bóng nhanh như ma mui lờ tới giữa Tôn Miên và Kiều Ly Cơ.

Chiếc bóng hét:

- Ngừng tay!

Một tiếng choang nổi lên, muôn ngàn tia lửa chớp rực bắn xẹt ra bốn phía. Tôn Miên bị đánh bật ra ngoài nửa trượng khựng khiếp nhìn nhân vật mới đến.

Ngọc Diện Ma Tinh Vương Nhất Thu đứng sừng sững trước mặt hắn như một đại thiên thần.

Chàng vừa sử dụng thân pháp Kim cang thần công đẩy lùi Kiều Tôn Miên.

Nhất Thu dẫn mạnh từng tiếng:

- Người quả là loài dã thú không còn một chút lương tâm con người . Chuyện Mã Yên sơn bị hủy diệt đó chỉ do nhân quả của Kiều lão tiền bối đâu có quan hệ gì đến Kiều cô nương mà người lại nỡ nhẫn tâm muốn giết em gái mình theo lệnh của lão Bức Vương.

Ta khuyên người hãy mau tỉnh ngộ quay lại con đường chính đạo, bằng ngu xuẩn còn theo lão đại ác ma đó đừng trách ta sao động thủ chẳng lưu tình.

Tự hiểu mình không phải là đối thủ của Nhất Thu, Kiều Tôn Miên uất hận gầm to:

- Nhất Thu ! Kiếp này ta không uống được máu các người. Kiếp sau ta sẽ ghi nhớ mối huyết hận này!

Một làn sáng chớp. Một tiếng phập khò rợn, giọt máu đào bắn ra lai láng.

Tôn Miên đã tự mình đâm một nhát kiếm suốt ngực, thân hình run rẩy ngã ra tắt thở, cặp mắt vẫn tròn trừng sát khí nhìn Vương Nhất Thu .

Kiều Ly Cơ phóng tới kêu thảm thiết:

- Nhị ca. . .

Rồi nàng gục xuống xác chết im bật, trong khi dòng lệ thấm chan hòa.

San trường chìm trong im lặng, mọi người đều cảm khái trước cảnh ngộ tang tóc, đau thương của thiếu nữ. . .

Gia trang sụp đổ, thân phụ, đại ca, nhị ca đã chết. Từ nay nàng bơ vơ, cô độc trên chốn giang hồ.

Thật lâu, Vương Nhất Thu tiến lại gần Đèo Mân đang đứng bất động vì chàng điểm huyết từ này.

Chàng cất giọng lạnh lùng:

- ác ma! Bọn người cầm giữ Vi trưởng lão ở nơi nào? Hãy khai ra mau !

Đèo Mân cười nhạt:

- Tiểu tặc đừng nằm mơ Vô ích. Ta là kẻ bại trận người cứ giết ta là xong.

Nhất Thu nổi giận:

- Người muốn chết lắm sao?

- Phải ! Xưa nay kiếm sĩ lấy cái chết làm câu nhật tụng. Ta há sợ chết sao?

- Ha! Người muốn chết ta sẽ ban bố ân huệ cho người nhưng đâu có thể chết một cách dễ dàng như thế.

Đèo Mân trợn cặp mắt oán độc:

- Tiểu ác ma! Người định làm gì đây?

Nhất Thu đặt ngọn chưởng lên huyết Phù Cân cột của Đèo Mân, gằn giọng:

- CỐ bao giờ người nghe nói đến thuật tán cốt phân thân chứ? Nếu người không khai Bức Vương đang chốn ở đâu người sẽ được ném cái trần ai đau khổ đó.

Tên sứ giả vẫn im lặng, Nhất Thu vừa định cho hắn ném thuật tán cốt chợt Kim Vân Lượng bước vào:

- Thưa bang chủ chúng tôi đã tìm được Vi trưởng lão Tin Vi trưởng lão còn sống khiến cho Vương Nhất Thu Vô cùng hoan hỉ. Chàng hỏi mau:

- Kim trưởng lão! Hiện nay Vi tiên bối đang ở nơi nào?

Trở tay sang phía vách núi phía trái Kim trưởng lão đáp nhanh:

- Thưa bang chủ ! Hiện nay Vi trưởng lão đang ở trong tuyệt ngục trong núi đó.

Nhất Thu quay sang Lý Thiếu Hoa gấp rút:

- Lý hiền đệ hãy ở đây đề phòng bất trắc ngu huynh đến đây cứu Vi trưởng lão.

Ngọc Nữ lại gần cất giọng oanh thỏ thẻ, - Vương ca, xin cho tiểu muội theo trợ lực.

Vương Nhất Thu gật đầu:

- Kim trưởng lão hướng dẫn tại hạ, Ngọc muội theo ta mau .

Chàng nắm tay nàng bắn mình theo phía sau Kim trưởng lão.

16. Chương 16

Đường vào hang cốc rộng rãi nhưng rất quanh co khí lạnh buốt người, Nhất Thu vận công lên, cặp tinh nhân sáng rực quét nhìn về phía trước đề phòng ám khí từ hai bên vách đá phóng ra.

Độ khoảng trăm trượng thành linh trước mặt bọn Nhất Thu nghe tiếng gió ào ào nổi lên trận giông.

Nhất Thu ngừng bước định thần nhìn kỹ nhận ra đó là một bầy dơi khổng lồ đang lao vùn vụt tới.

Nhất Thu hét:

- Kim trưởng lão, Ngọc muội đề phòng.

Chưa kịp dứt lời đã thấy năm con dơi quỷ dị ào tới vượn móng nhọn tợ gươm từ trên bờ xuống đầu Nhất Thu.

Nhất Thu hét lên chấn động chấn ra hai đạo kinh sấm sét ngăn cản bầy dơi lại .

Đồng thời, Ngọc Nữ cũng thi triển chiêu “Hồn Người thần công” đẩy rất bầy dơi quái vật, trong khi kim trưởng lão lăn tròn dưới đất né tránh vầu nhọn từ trên chụp xuống.

Bầy dơi khổng lồ rú lên loạt tiếng quái gở lại lao vút tới ào ạt tấn công bọn Vương Nhất Thu .

Ngọc Nữ hét:

- Vương ca mau sử dụng ma Hoàn, bọn quái cầm này không sợ chưởng lực.

Nhất Thu chợt tỉnh ngộ, nhanh tay lấy chiếc Ma Hoàn bên lưng vận chân lực ném lên không.

Chiếc Ma Hoàn chớp ánh sáng rơn người nhắm bầy dơi khổng lồ vút tới rít gió vù vù .

Loạt tiếng kêu quỷ dị nổi lên năm con dơi khổng lồ bị chiếc Ma Hoàn chém trúng rơi xuống đất giãy đành đạch phức chốc im đi.

Một chiêu giết đi năm con quái vật, Nhất Thu mừng rỡ thu hồi chiếc Ma Hoàn lại ném vào bầy dơi khổng lồ từ phía sau bay tới .

Cả bọn hốt hoảng rú lên quái dị, quay mình vỗ cánh bay đi mất dạng.

Đuổi được bầy dơi hút máu Vương Nhất Thu đắc chí nắm tay Ngọc Nữ tiến nhanh.

Kim trưởng lão khẩn cấp theo phía sau lưng hai người .

Sắp tới một thạch thất vừa vụt mở toang, chợt thấy hai bóng từ trong phóng ra lao vun vút theo con đường hầm, Nhất Thu quát:

- Các người chạy đi đâu!

Đang khi quát Nhất Thu đã tới cửa thạch thất đảo mắt nhìn vào nhận ra Vi trưởng lão đang nằm bất động trên chiếc giường đá.

Chàng quay lại Kim trưởng lão nói to:

- Kim trưởng lão mau lo sẵn sóc cho Vi tiền bối, tại hạ đuổi theo lão Bức Vương.

Mồn nói, chàng bắt mình theo hai chiếc bóng ở phía trước đã cách xa ngoài hai mươi trượng khinh công quá khiếp người .

Chẳng chút chậm trễ, Ngọc Nữ giở khinh công thần tốc theo sau lưng Vương Nhất Thu.

Chốc lát đã ra khỏi cốc khẩu, một vùng trời đầy trăng sáng hiện ra, bốn phía vách núi vượt thẳng lưng trời khi vượn khó trèo. Nơi đây quả là tuyệt địa.

Vương Nhất Thu thi triển “Đăng Vân bộ pháp” hốt gió ào ào phút chốc đã đuổi theo kịp hai chiếc bóng.

Đúng lúc hai cái bóng cũng vừa tới một cái vực sâu ngừng bước quay mình lại .

Vương Nhất Thu và Ngọc Nữ cũng vừa thu hồi thần thủ đáp xuống đất đưa mắt nhìn hai chiếc bóng.

Nhất Thu trong thấy đó là một quái nhân khổng lồ mình vận y phục màu xám, bộ mặt quái đản cặp mắt chớp rục như hai ngọn đèn thần biểu lộ công phu cao thâm Vô lượng.

Đứng cạnh quái nhân là một ả trung phụ tuyệt sắc mình mặc y phục màu hồng bằng lụa mỏng dính sát vào người, bộ ngực vung cao như quả đồi, đôi mắt đảo nhanh yêu mị, dâm dăng.

Nhất Thu lạnh lùng:

- Các hạ có phải là Bức Vương không?

Quái nhân trầm giọng:

- Tiểu tử! Kiến thức người khá đầy, lão phu chính là Bức Vương đây.

Hừ nhạt một tiếng, Nhất Thu lại quay sang ả trung phụ tuyệt sắc:

- Tôn giá là Phi Loan?

Trung phụ tuyệt sắc cười lãnh lút:

- Đúng vậy, phải chăng thiếu hiệp là . . .

- Ngọc Diện Ma Tinh Vương Nhất Thu .

Phi Loan sững sốt tròn mắt:

- Thiếu hiệp theo ta để làm gì?

Nhất Thu dầm mạnh giọng:

- Lấy mạng hai vị.

Bỗng Bức Vương cười khà:

- Tiểu tử! Công lực của người có được bao nhiêu, sao dám lộng ngôn nói chuyện đội đá vá trời, đêm nay bản vương sẽ chôn thầy người dưới vực này.

Vương Nhất Thu ngửa mặt lên cười khinh khỉnh:

- Trái lại bản thiếu gia sẽ cắt lấy thủ cấp cúng tế vong hồn chúng môn đồ Cái bang từng bị người thăm sát cách đây một năm về trước .

Bức Vương cười khà:

- Ha. . . Ha. . . tiểu quỷ cầm mềm lại, nhận chưởng đây.

Đạo cuốn phong quái dị lạnh buốt từ chưởng trung của Bức Vương ào tới Vương Nhất Thu bề bề thế tợ bằng hà.

Ngọc Nữ kinh hãi thét:

- Băng Hà chưởng!

Không dám chậm trễ Nhất Thu giở ngay tuyệt chiêu “Hỗn Ngươi Thần công” đẩy ra một luồng lửa diễm khiếp người .

âm!

Một tiếng nổ long trời khắp vùng núi non chuyển dậy, hai đạo khí một nóng một lạnh chạm nhau xé nát bắn xệt sang tám hướng.

Bức Vương bị chấn động lui một bước trở mắt kinh hoàng nhìn Vương Nhất Thu.

Lão không ngờ nội lực đối phương cao thâm đến thế.

Bên này, Vương Nhất Thu lắc động vài cái rồi đứng vững như một quả cổ sơn.

Thắng chiêu đầu hào khí bốc mờ gương mặt ngọc Vương Nhất Thu giở chưởng lên hét:

- Nhận chưởng!

Nội chưởng của Vương Nhất Thu phát động tuyệt chiêu “Hỗn Ngươi thần công” mang theo luồng hỏa diễm khổng lồ ào tới Bức Vương.

Bức Vương gầm to:

- Tiểu quỷ ác độc!

Ngọn chưởng to lớn bằng chiếc quạt từ Bức Vương xuất hiện chợt to lớn như quả đồi tuyết lạnh run người đón lấy đạo kinh hỏa diễm .

âm!

Lại một tiếng nổ long trời hai luồng hỏa diễm, băng hà xé nát đưa nhau lên không trung.

Bức Vương lui hai bước, thân hình run rẩy, bộ mặt quái đản biến màu xanh thẫm trong cang ghê rợn hãi hùng.

Phi Loan thét to lắc mình tới huy động song chưởng tuôn ra hai đạo bạch khí âm hồn tấn công Vương Nhất Thu .

Vốn đã chuẩn bị từ trước Ngọc Nữ hét:

- Ma nữ nạp mạng!

Thiếu nữ phóng lên giở tuyệt chiêu “Hỗn ngươi thần công” tiếp chiến.

Chợt Vương Nhất Thu thò tay rút lấy chiếc Ma Hoàn cười lớn:

- Quỷ Vương mau nạp mạng!

Một làn hào quang màu đỏ biến thành vòng cung nhắm Bức Vương chớp tới nhanh như sét giạt lưng trời.

Một tiếng rống thảm thiết nổi lên chiếc đầu Bức Vương đứt lìa bay vút lên cao rơi ngay xuống lòng vực thẳm . Trong khi thân hình ngã huynh xuống đất .

Bình!

Đồng thời Phi Loan cũng vừa trúng một chưởng sấm sét của Ngọc Nữ thân hình kiều diễm bay thẳng sang bên kia bờ vực . . .

Vương Nhất Thu và Ngọc Nữ trở lên ngọn Ma Phong lãnh, trong thấy quần hùng tề tựu đầy đủ, Kiều Ly Cơ quỳ thụp bên ngôi mộ của Tôn Miêu, Vi trưởng lão đã được Cứu tinh Lý Thiếu Hoa trở Đèo Mân hỏi:

- Đại ca, còn tên ác đạo này?

Vương Nhất Thu nhìn Đèo Mân:

- Lý đệ hãy giúp hấn đi.

Bốp!

Đèo Mân rú lên một tiếng, chiếc đầu ngoẻo sang một bên, hồn lìa khỏi xác.

Bỗng một vị trưởng lão Cái Bang từ dưới núi phóng lên tới đứng trước mặt Vương Nhất Thu, vòng tay cung kính:

- Bang chủ ! Quan quân triều đình đang kéo lên núi xin bang chủ liệu toan . . .

Vương Nhất Thu nói:

- Chúng ta thoát ra ngoài bằng địa đạo không nên gặp họ khó lòng. . . Sau khi đã lên khỏi địa đạo quần hùng vào khu rừng rậm tìm chỗ kín đáo nghỉ ngơi cho đến lúc xế chiều .

Vương nhất Thu nhìn Lý Thiếu Hoa:

- Lý hiền đệ, nay mọi việc tuy đã xong, nhưng Cái bang vẫn còn trong tình trạng tan rã, ngu huynh phải trở về tổng đàn chỉnh đốn lại hàng ngũ, chúng ta hãy tạm biệt nhau .

Lý Thiếu Hoa bùi ngùi:

- Đại ca thượng lộ bình an, Tiểu đệ còn đưa Kiều hiền muội trở lại gia trang mai táng Kiều sơn chủ, mọi bề yên xong tiểu đệ sẽ tới tổng đàn bái kiến Vương đại ca và Ngọc tỷ.

Bốn tên môn đồ của Cái bang dẫn ngựa tới, Vương Nhất Thu đỡ Ngọc Nữ lên ngồi chung một ngựa, rồi vẫy tay:

- Lý hiền đệ . . . tạm biệt . . .

Con tuần mã chở Vương Nhất Thu và Ngọc Nữ ngược đầu chậm bước rồi sau đó phi nhanh...

Nhìn theo bóng người đã khuất từ lâu bất giác Lý Thiếu Hoa buông tiếng thở dài day lại trông thấy Phương Tiểu CÔ đang đứng nhìn chàng bằng đôi mắt thiết tha, cầu khẩn .

Lý Thiếu Hoa khẽ giọng:

- Sao hiền muội chưa trở về nhà?

Phương Tiểu CÔ chớp mắt như muốn khóc:

- Tiểu muội theo . . . Lý ca. . .

Nhìn Phương Tiểu CÔ bằng cặp mắt Vô cùng thương hại Lý Thiếu Hoa gật đầu :

- ĐƯỢC hiền muội mau lên ngựa, chúng ta đến Kiều gia bảo trước .

Lý Thiếu Hoa, Kiều Ly Cơ, Phương Tiểu CÔ lên ngựa rồi rời khỏi cánh rừng già nhắm hướng Kiều Gia trang phi nhanh giữa hoàng hôn êm ả...Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-hiep-phi-long>